

Giới thiệu Oan Gia Biến Thân Gia

Truyện Oan Gia Biến Thân Gia, câu chuyện nói về chuyện tình của một cặp oan gia trẻ, luôn đối đầu với nhau từ nhỏ, cô không muốn dính líu cũng không muốn nhìn thấy hấn nhưng tại sao hấn cứ xuất hiện trước mắt cô như oan hồn không tan.

Cho dù hấn có chân thành tới đâu thì cô cũng không mở lòng đón nhận hấn, nếu hấn mang trái cau qua nhà cô thì cô lập tức xuất gia ngay, thật sự cô không ưa nổi con người như hấn. Hay tin hấn xuất ngoại cô cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, như bớt đi một gánh nặng.

Cứ tưởng hấn đi luôn nhưng có ngày hấn quay về, chẳng lẽ cô phải tránh hấn cả đời sao phải dọn nhà liên tục vì hấn sao thật không đáng chút nào. Cho dù nàng có lấy ai thương ai đi chăng nữa thì hấn cũng không phải là người trong danh sách.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thủ thiện chi đô – thành phố Đài Bắc, như một cô gái thần bí hay thay đổi. (đoạn này không hiểu lắm nên edit đại thôi, có ai hiểu rõ nói cho ta biết zoi nha)

Đường cái có sự náo nhiệt tràn đầy sức sống của riêng nó, bên trong ngõ nhỏ cũng có một phần thanh tịnh riêng biệt của bản thân, chỉ cần gót chân vừa chuyển, theo đường cái ngoặt vào ngõ nhỏ, tự khắc sẽ phát hiện tọa lạc tại nơi huyền ảo giữa nhất phương Niết bàn, sẽ xuất hiện một nơi yên tĩnh, nhân nhả.

Quán cà phê Gluck[tiếng Đức dịch: Hạnh phúc], nằm trong một ngõ nhỏ ở khu phía đông của Đài Bắc, ý nghĩ của chủ quán đó là “Cuộc sống bận rộn cũng muốn vì chính mình tranh thủ thời gian thư giãn hưởng thụ”, trong điểm trang hoàng hết sức công phu nhưng lại có cảm giác thoải mái như ở nhà, có chút tự do tùy thích nhưng vẫn không mất đi phong cách cá nhân, cho dù là thời tiết nào thì âm hưởng phát ra cũng là nhạc jazz, khi thì thoải mái khỏi hải, khi thì trầm tư nhẹ nhàng, chỉ cần bước qua cửa kính ngăn cách, lập tức có thể cảm nhận được hơi thở thoải mái, một bầu không khí tranh thủ lúc rảnh rồi nghỉ ngơi, trở thành nơi tốt nhất dành cho việc nghỉ ngơi vào giữa trưa ở khu đông, có chút danh tiếng.

Lão bản tuần dật trẻ tuổi là một tay pha cà phê tuyệt hảo, cũng là tay pha trà rất ngon, còn là một người có thể làm ra những món điểm tâm tuyệt vời, phàm ở Gluck lý có thể xem có thể ăn có thể uống, đều được trải qua đôi tay khéo léo của hấn.

Rất khó tưởng tượng đó là một đôi tay của nam nhân, nhưng sự thật xác thực như thế.

Những nét đặc sắc của Gluck đó là — hương thuần cà phê, tinh xảo trà phẩm, điểm tâm nổi bật, tuyệt không bán cơm điểm kiên trì, cùng có được một đôi tay khéo léo của lão bản, cùng với một ít cảm giác thần bí.

Không ai biết lai lịch vị lão bản tuần dật này, chỉ biết là hấn gọi Vu Kỳ, có một muội muội tên Vu Tiểu Hiểu chưa từng xuất hiện ở quán cà phê.

Nếu ở ngoài lão bản tuần dật hấp dẫn khách hàng tới cửa là đặc sắc chi nhất, như vậy không chừng khi lộ diện muội muội bói toán sư chính là đặc sắc chi nhị.

Khách quen đều biết, muốn tìm thầy tướng số Vu bói toán, tìm Vu Tiểu Hiểu; muốn biết trước tương lai, tìm Vu Tiểu Hiểu; muốn bói toán tình cảm lưu luyến, tìm Vu Tiểu Hiểu — cảm thấy nhân sinh không trôi chảy, sự nghiệp không thành công, tình cảm lưu luyến xúc tiêu, học nghiệp có chướng ngại..... Phàm là các loại nghi nan tạp chứng, nếu có duyên gặp Vu Tiểu Hiểu, tự có thể tìm giải đáp.

Quán cà phê Gluck, có lão bản tuần dật thức thời, có phác sọc mê ly bói toán sư, hơn nữa làm người ta khen không dứt miệng ẩm phẩm trà bánh, thái độ hòa nhã làm người khác luôn mãi lưu luyến lực hấp dẫn.

Ca một tiếng, cửa đại môn bị đẩy ra, chạm vào đỉnh Linh Đương tạo thành tiếng, hôm nay Gluck sau giữa trưa sinh ý vẫn thân thiện như cũ, đắm chìm trong không khí ở ella fitagerald với tác phẩm [likesomeone in love], khách nhân hoặc đọc hoặc lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện với nhau, ai cũng không muốn phá hư không khí nhân nhả này.

“Hoan nghênh quang lâm.”

“Di?” Khách quen thấy nữ tử xinh đẹp mỉm cười nghênh đón, mọi cảm xúc kinh ngạc viết ở trên mặt. “Lão bản đâu?”

“Anh ta sao.....” Vu Tiểu Hiểu trông mắt nhất lưu, hắc hắc cười nói: “Anh ta có việc ra ngoài, ta ở đây không tốt sao?”

“Đương nhiên hảo.” Nữ khách trẻ tuổi hiểu biết giải thích, “Kỳ thật ta cũng muốn tìm người — như thế này nói sau, hôm nay điểm tâm có cái gì?”

Gluck có được tiếng nhà mình trà bánh cũng là danh chiêu bài chi nhất, khẩu vị hình thức mỗi ngày bất đồng, giống nhau là số lượng cung ứng có hạn làm

người ta chờ mong, thường xuyên sau khi mở tiệm khách hàng bên trong đã dùng, mang bên ngoài mua quang (câu này ta không hiểu nên để zậy lun...@@), trong vòng bốn giờ hết là chuyện thường thấy.

“Gluck cookie” Hắc bạch phân minh mắt chớp chớp, Vu Tiểu Hiểu biểu tình cười khề. “Một phần này là của ngươi.”

Nữ khách quan tâm vuốt cằm, lại thêm điểm một ly Ireland cà phê lẹ, đi đến bàn ở góc khuất ngồi xuống.

Ngay lúc đó, Linh Đang lại lần nữa vang lên, đang ở trong quầy bar pha cà phê Vu Tiểu Hiểu ngẩng đầu nhìn thấy người tới, cái lưỡi không khỏi phun ra lời nói ngọt ngào.

“Anh, anh đã trở lại.”

Không nhìn muối mè ki hạo, Vu Kỳ một đôi mắt nhắm lại chỉ để lộ khe hở hẹp không hờn giận. “Nếu anh nhớ không lầm, hôm nay điểm ngoài cửa hân là treo lên ‘Hôm nay ngày lễ’ bài từ đi? Còn có, trong khoảng thời gian này em chạy đi đâu?”

“Em đến Trung Đông du lịch.” Vu Tiểu Hiểu trang nghiêm nói, đồng thời dùng thìa đem đường trắng khi Whisky hỗn hợp thiêu đốt, sẽ cùng nấu tốt cà phê cùng nhau đổ vào ly rượu ấm áp, hơn nữa phát phao sữa tươi du, sái chút đường màu sắc rực rỡ, động tác gọn gàng. “Dùng tâm cùng thần linh xưa thượng trao đổi cùng đối đàm, vài ngày trước mới mang theo thần dụ trở về muốn cùng người hữu duyên chia sẻ.” Đem cà phê cùng điểm tâm nhất tinh đưa hương ca ca. “Phiền toái anh, lão ca.” (đoạn này ta không rõ về cách pha cà phê lắm, mọi người thông cảm)

Đem cà phê cùng điểm tâm đưa đến trên bàn khách nhân, Vu Kỳ đi mà quay lại, hé ra khuôn mặt tuấn tú dữ tợn ở trước mặt muối mè nhà mình. “Thần dụ là chuyện gì xảy ra?”

“Sở hữu đáp án đều ở nơi này.”

Vu Kỳ tầm mắt theo phương hướng ngón tay muối mè đi tới một cái điểm tâm, trừ bỏ bánh ngọt thông thường bên ngoài, chỉ thấy được bàn tay không lớn quá nhỏ quá, trình ngũ mĩ nhon tinh hình bánh bích quy thủ công.

Hắn nội tâm bỗng sinh một cỗ dự cảm không tốt.

Đúng lúc này –

“Dì?”

“Đây là cái gì?”

“.....”

Khác hẳn bất đồng phản ứng đến từ khắp các bàn, khách nhân trên tay đều nếp hé ra giấy ghi chép dài nhỏ.

Ngạc nhiên một thoáng, Vu Kỳ hiểu được, bàn tay đỏ mồ hôi, thanh âm thẳng chiến: “Em đem giả dối hư ảo thần dụ của em viết ra..... Bỏ vào.....”

“Cái gì giả dối hư ảo, đó là em mất vài tháng thời gian, ở mạch thêm cùng thần linh nói chuyện với nhau tâm đắc nha.” Thực không lẽ phép! “Yên tâm, thực hiện đối chiếu lucky cookie, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Hít sâu, hít sâu, lại một lần nữa hít sâu. Vu Kỳ cắn răng hỏi: “Em nướng mấy cái?”

“Không nhiều không ít vừa vặn một trăm cái, hoàn toàn phù hợp ngươi quy định hạn định số lượng.”

“Bán đi mấy cái?” Trăm ngàn lần không nên là điều hắn nghĩ.

“Trước mắt chỉ còn một cái này.” Vu Tiểu Hiểu vẻ mặt đắc ý. “Xem ra em làm món điểm tâm ngon tuyệt không thua anh đâu — a! Anh, anh nói như thế nào ngủ liền ngủ, anh?!”

Hắn là té xỉu a, bôn tiểu muối!

Trời, Gluck của hắn có thể hay không liền như vậy bị tiểu muối nhanh chóng làm sập rồi?

Ông trời..... Bán ra chín mươi chín cái là thế nào!

“Trầm Văn Tề!” một giọng nữ phần nộ trong phòng hội nghị đột nhiên vang lên, rất giống tiếng rống của sư tử Hà Đông, mọi người mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn đến vị khách không mời đột nhiên xuất hiện.

Vị khách không mời mà đến này là một cô gái thập phần xinh đẹp, nàng có một mái tóc dài đen mượt như nhung, trên đó cài một chui kẹp tóc lượng lệ thủy, đôi hàng mi thanh tú tuyệt đẹp, tuy nhiên hai mắt linh động cư nhiên lại mang đầy lửa hận, có sức uy hiếp làm cho người khác không dám nhìn gần.

Nàng là nhân vật nổi tiếng mà bọn hắn đều biết, nhân vật ở đại học phong vân, là hoa hậu giảng đường chi dự quốc mậu hệ học được hội trưởng — Phạm Ý Hân.

“Phạm đồng học, hiện tại là hội nghị theo thông lệ hệ học được của tư công hệ chúng ta vào ngày thứ Hai, người đã không phải là thành viên của phụng hệ học được, lại càng không là học sinh của bản hệ, đột nhiên xâm nhập như vậy, có vẻ như không tốt lắm thì phải?” Tư công hệ học được phó hội trưởng Tần Nhượng Dương nâng nâng kính mắt, mỉm cười thử phản đối có lẽ.

Thật là, rõ ràng trên cửa đã treo bảng “Hội nghị đang diễn ra, xin miễn quấy rầy”, nàng lại nhìn như không thấy, liền như vậy cố tình xen vào việc tiến hành thảo luận đang diễn ra trong phòng họp.

“Thực xin lỗi.” Phạm Ý Hân mắt to di chuyển, áp chế lòng tràn đầy tức giận, hồng nhuận môi giờ lên, đối với mọi người lộ ra một chút cười ngọt. “Thật sự rất có lỗi, bởi vì chuyện quá khẩn cấp, ta phải lập tức cùng Trầm hội trưởng các người hảo hảo nói chuyện, cho nên không thể không làm gián đoạn các vị hội nghị.”

“Ngà? Chuyện gì khẩn cấp như vậy, còn phải phiền ngài đại giá riêng tới tìm ta, ta thật đúng là gánh vác không nổi.” Giọng nam ôn hòa thoạt nghe thập phần có lễ, lại cất giấu ý châm chọc chỉ có Phạm Ý Hân nghe ra được.

“Đừng vậy! Phi thường phi thường phi thường khẩn cấp.” Nàng nheo lại mắt, khước miệng ần ần co rúm, hạ đầy đất nhìn chằm chằm nam hài nhả nhặn ngồi trên vị trí chủ vị.

Nam hài thân hình thon dài, có mái tóc ngắn gọn gàng, mặt đẹp mây rậm bùng sáng, mà đôi mắt u ám thâm sâu kia, ngạo nghễ nhìn chính nàng.

Nam hài này đúng là tư công hệ học được hội trưởng — Trầm Văn Tề, hán cùng Phạm Ý Hân đồng dạng là nhân vật phong vân trong trường học, trừ bỏ việc học có thành tích xuất sắc, đối vận động cũng thập phần am hiểu, tuần tú bề ngoài, rắn chắc thon dài khí lực, là bạch mã hoàng tử của rất nhiều cô gái

Bất quá, đối với Phạm Ý Hân mà nói, hán chính là đối thủ của nàng! Từ nhỏ đến lớn đều thế không thể không đối đầu với tên đáng ghét này được.

Tuy nói cảnh đẹp trước mắt có tuần nam mỹ nữ thập phần vui vẻ, thế nhưng không gian giữa hai người này lại mang đến không khí giương cung bạt kiếm thật sự quá mức mãnh liệt, khiến mọi người nhìn không được đều đỏ mặt lạnh, đưa mắt nhìn nhau, lập tức thức thời có chung nhận định — Không quan tâm đến, miễn cho mình bị vạ lây.

Tiếp nhận ám chỉ của mọi người, Tần Nhượng Dương thanh thanh yết hầu. “Khụ, Văn Tề, kỳ thật hôm nay những dự định trong chương trình hội nghị của chúng ta thảo luận đã không còn vấn đề gì, cũng nên tan họp, nếu Phạm hội trưởng tìm người có việc, chúng ta đây trước hết rời đi thì tốt hơn”.

“Cũng tốt.” Trầm Văn Tề nhú mày, ghi nhớ mấy việc trọng điểm trong văn kiện trên mặt bàn, thuận tay giao cho Tần Nhượng Dương. “Nhượng Dương, người sửa sang lại một chút, tối nay lại chuyển giao ngay cho hệ cán bộ, bản chu điện cơ sống qua động liên như chúng ta thảo luận tiến hành thật tốt đi.”

“Tốt, có vấn đề gì chúng ta về ký túc xá lại thảo luận.”

“Cám ơn các vị.” Phạm Ý Hân hướng mọi người gật đầu cảm kích mỉm cười, ngọt, ôn hòa, cùng đối đãi Trầm Văn Tề thái độ hoàn toàn bất đồng.

Chờ mọi người rời đi xong, Phạm Ý Hân lập tức thần sắc biến đổi, vọt tới trước mặt Trầm Văn Tề, cách cái bàn hung hăng nhìn chằm chằm hán. “Này! Ta hỏi người, văn hiến lâu chính tường luôn luôn là vị trí mà quốc mẫu hệ chúng ta dấn áp phích, người làm sao có thể tự tiện chiếm dụng?”

Hàng năm vào tháng năm cái thứ hai tuần là quốc mẫu chu, tại đây trong toàn bộ một tuần, quốc mẫu hệ sẽ đẩy dờn đi các hạng hoạt động, vì hấp dẫn đám đông, nhóm người cán bộ của hệ học được người sử xuất cả người chiêu thức, mà nàng thân là hệ học được hội trưởng, đương nhiên không thể không lo việc gì. Ngay tại mới vừa rồi, phụ trách văn nói cán bộ nhóm thông báo nàng nói tuyên truyền dùng áp phích to lớn họa tốt lắm, thế nhưng vị trí dự định dán áp phích lại bị những người khác nhanh chân đến trước, mà người này không phải người khác, đúng là đối thủ một mất một còn mà nàng thống hận nhất — Trầm Văn Tề!

“Tự tiện chiếm dụng? Ta nghĩ người nghĩ sai rồi.” Trầm Văn Tề chậm rãi cười. “Từ một tháng trước, ta liền hướng viên quản lý văn hiến lâu đăng ký. Hạ tuần không chỉ là lúc quốc mẫu hệ các người quốc mẫu quá, cũng là lúc tư công hệ chúng ta tư công chu, cái vị trí tư công hệ chúng ta dán áp phích to lớn kia thật sự thích hợp.”

Nàng trừng lớn mắt, khuôn mặt tức giận mà đỏ lên. “Nào có loại sự tình này, người rõ ràng là cố ý theo ta gây chuyện!”

Đáng giận, vì chuẩn bị hoạt động, mấy ngày nay nàng bận nhiều việc, vốn định nói văn hiến lâu chính tường sắp tới là nơi quốc mẫu hệ dán áp phích, cũng chưa kịp nói với quản lý của văn hiến lâu, không nghĩ tới liền như vậy làm cho Trầm Văn Tề nhanh chóng chiếm đi rồi, thật sự là không cam lòng! Trầm Văn Tề cười đến càng thêm khoái trá. “Tiên hạ thủ vi cường, ai bảo người chậm một bước, tự nhận đi.”

Thật thú vị, có thể nhìn đến biểu tình nàng không cam lòng, làm hán nhân thời gian này bận rộn mà lược bỏ cảm giác mệt mỏi tâm tình cũng tốt hơn.

“Tự nhận người là một đại đầu quỳ!” Phạm Ý Hân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dùng sức chụp bàn sáng giọng. “Ta nói cho người, đừng tưởng rằng đoạt đi vị trí to lớn để dán áp phích là giỏi lắm, hạ tuần chúng ta đi xem, xem ai hoạt động làm được thành công, hấp dẫn nhiều người đến nhất, đến lúc đó chỉ biết ai là cuối cùng người thắng!”

“Phạm Ý Hân.” Trầm Văn Tề hoàn toàn bất vi sở động, hán đứng lên, thông thả mà tao nhã, sâu thẳm đôi mắt nhìn thẳng nàng. “Chú ý một chút ngôn hành của người, hệ thượng hoạt động làm được thành công, là công lao toàn hệ, không phải cá nhân một ai, dùng hoạt động thành công cùng gộp lại để quyết định thắng thua, không phải rất buồn cười sao.”

“Không cần nói đường hoàng như vậy!” Phạm Ý Hân hừ lạnh một tiếng. “Nhận thức người hơn mười năm, người mỗi lần đều chỉ biết nói những lời vô nghĩa đó, sợ thì hãy nói một tiếng, không cần tìm nhiều lý do như vậy.”

Hắn nheo mắt lại, thoáng khuynh thân tới gần nàng, sắc mặt lược trầm. “Ta nói tất cả đều là sự thật.”

“Sự thật là người sợ thua!” Nàng không nhúc nhích, có ý định muốn chọc giận hắn.

Nàng ghét nhất là người như hắn một bộ thái sơn băng (ý chỉ người tài giỏi nhưng lại lạnh lùng xa cách) cho tiền mà mặt không đổi sắc thái độ luôn điềm tĩnh, rõ ràng hai người cùng năm, hắn lại bình tĩnh lý trí giáo nhân chán ghét, giống như trên đời này mỗi sự kiện đều ở trong tay hắn nắm giữ, chuyện gì đều không thể làm cho hắn dao động, chỉ cần vừa thấy đến vẻ mặt lạnh nhạt kia của hắn, nàng liền nhịn không được cả bụng phát hỏa.

Hắn nhủ mày, đối với sự bướng bỉnh của nàng cảm thấy đau đầu. “Người thật sự là. ....”

“Như thế nào?!”

“Quên đi, ta lười cùng người không thể nói lý như người tranh chấp, ta hồi ký tức xá còn phải cùng Nhược Dương thảo luận việc đang dở”, mặc kệ người khác nói cái gì đều nghe không vào hiện tại hắn cần nhanh chóng xử lý chuyện hoạt động lần này, cũng không muốn mất thời gian quý giá cùng sức lực vào những việc vô nghĩa không có quan hệ.

“Người nghĩ rằng ta muốn cùng người lãng phí thời gian sao?! Ta cũng bẽ bộn nhiều việc!” Hắn nghĩ hắn là ai nha! Nếu không thật sự tức giận bị hắn cướp đi vị trí to lớn dân áp phích, nàng cũng không đến tìm hắn lý luận, đỡ phải thấy hắn một lần tức một lần!

“Tốt lắm.” Trầm Văn Tề đáy mắt hiện lên một chút tinh quang, đắc ý mà xảo trá. “Chúng ta đều không cần lãng phí thời gian lẫn nhau, người có việc của người, ta có việc của ta, tái kiến.”

“Người. ....” Nhìn hắn mặt đầy tươi cười, Phạm Ý Hân đột nhiên cảm thấy càng thêm tức giận, mơ hồ nghĩ lại, nàng biết chính mình hình như đã thua, lại không biết nên phản kích như thế nào.

Đáng giận! Nàng nàng nàng. .... Nàng ghét nhất là Trầm Văn Tề!

“Ta cái gì?” Hắn ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, kim đồng hồ chỉ 10 giờ rưỡi. “Thời gian đã trễ, nơi này cách ký túc xá nữ khá xa, ta dù sao cũng muốn hồi ký tức xá, cùng nhau đi thôi.”

Phạm Ý Hân nhủ nhủ đầu mày, không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt, “Không cần, ta tự mình đi là tốt rồi.”

Nói xong, nàng xoay người rồi đi ra ngoài, đem Trầm Văn Tề để ra phía sau.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng, khuôn mặt tuấn tú của Trầm Văn Tề hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, vội vàng sửa sang lại đồ đạc một chút, đem cửa khóa kỹ, liền bước nhanh đuổi kịp nàng.

Phạm Ý Hân phát giác hắn theo kịp, lập tức bước nhanh hơn muốn bỏ xa hắn, hắn lại thủy chung đi theo phía sau, cuối cùng, nàng dừng lại, quay đầu cảm tức hắn. “Người làm sao đi theo ta, ta không nghĩ muốn cùng người đi với nhau!”

Hắn tức giận nhíu mày. “Người nghĩ rằng ta muốn cùng đi với người sao? Ta là nghĩ đến Phạm bá bá, Phạm bá mẫu ngày thường thực sự rất chiều cô ta, lại vừa tiện đường, vì an toàn của người mà nghĩ, mới tiễn người một đoạn đường.”

Hắn cùng Phạm Ý Hân theo quốc tiêu liền nhận thức, khi đó nhà bọn họ vừa vận chuyển đến bên cạnh nhà nàng, hai nhà cha mẹ vừa gặp như đã quen lâu, rất nhanh liền trở thành bạn tốt, hắn cùng với Phạm Ý Hân cũng vì vậy mới có đoạn nghiệt duyên này.

“Thật sự là cảm tạ đại ân đại đức của ngài, vất vả, tiểu nữ thật vinh hạnh.” Phạm Ý Hân lòng không hề có nửa phần biết ơn, miệng thập phần chanh chua.

Muốn gì đây chứ, trước đoạt vị trí tuyên truyền tốt nhất của nàng, làm cho nàng tức giận đến chết khiếp, hiện tại giả bộ sẵn sóc, ôn nhu, nghĩ là như vậy có thể làm cho nàng nguôi giận? Hắn nghĩ thật tốt!

Trầm Văn Tề sớm đã thành thói quen với ngôn ngữ khiêu khích của nàng, căn bản không để trong lòng, ngược lại cười đến hết sức ôn hòa. “Không cần cảm tạ, nhanh đưa người đưa trở về là tốt rồi.”

Phạm Ý Hân lại trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, quyết định không hề quan tâm hắn, hai người liền như vậy sóng vai mà đi, đến khi chính mắt xác nhận nàng tiến vào ký túc xá, Trầm Văn Tề mới xoay người rồi đi.

Chính là, hắn cũng không hiểu được, tuy rằng hắn nói hộ tống để bảo đảm an toàn cho Phạm Ý Hân, nhưng lại có cảm giác phức tạp không thể lý giải được với nàng.

**** *

“Tiểu Hân!”

Phạm Ý Hân vừa vào phòng ký túc xá, đối mặt là bạn cùng phòng kiêm đồng học nâng cao đề-xi-ben nghênh đón, nằng che lỗ tai, nhú mồm, đem túi xách đặt lên bàn, ngồi xuống ghế dựa, đem kẹp tóc thủy tinh từng cái lần lượt gỡ xuống.

“Đồng học Hoàng Duy Lệ thân mến, chúng ta buổi chiều mới gặp trên trường, tách ra chưa đến ba giờ, ngươi có tất yếu nhiệt tình hoan nghênh ta như vậy không?”

Hoàng Duy Lệ thân thủ nhéo nằng một cái. “Bậy bạ, ai hoan nghênh ngươi, ta là muốn bức cung!”

Nằng đau kêu một tiếng, chụp lấy tay bạn cùng phòng. “Bức cung? Có cái gì hảo bức cung?”

Một người bạn cùng phòng khác là Trương Bội Dung cũng đến gần, cười thật sự gian xảo. “Đương nhiên muốn bức cung, ngươi vừa mới cùng ai cùng nhau trở về a?”

“Cái gì cùng ai cùng nhau trở về?” Nằng sừng sốt một chút.

Ngay cả bạn cùng phòng Hứa Bội Quân người luôn luôn im lặng ít lời cũng góp lời, “Trầm Văn Tề, chúng ta đều thấy được.”

Hoàng Duy Lệ vội vàng gật đầu. “Đúng vậy, ngươi còn giả ngu, chúng ta lúc này đều thấy được, là Trầm Văn Tề đưa ngươi trở về. Ngươi không phải luôn nói hần là đối thủ một mất một còn của ngươi sao? Làm sao có thể cùng hần cùng nhau trở về?”

Nằng tức giận trừng mắt nhìn các nằng liếc mắt một cái. “Làm ơn, các ngươi đang nói cái gì a? Đó là bởi vì vị trí lớn để treo áp phích tuyên truyền bị tư công hệ đoạt đi rồi, ta tức giận quá mới đi tìm hần lý luận, kết quả một lần lại một lần âm ỷ, hần nói thời gian đã trễ, mới thuận đường đưa ta trở về.”

“Chỉ như vậy?” Hoàng Duy Lệ có chút thất vọng.

“Vô nghĩa!” Phạm Ý Hân đứng dậy cầm bộ quần áo khác, chuẩn bị đi tắm rửa. “Đương nhiên chỉ như vậy, các ngươi tự mình suy nghĩ quá nhiều mà thôi.”

“Bất quá, hần còn rất săn sóc đó thôi.” Trương Bội Dung ha ha cười trộm. “Ngươi là đi tìm hần cãi nhau, hần còn lo lắng an toàn của ngươi, riêng đưa ngươi trở về, thật không sai đâu.”

“Không sai cái đầu ngươi!” Nằng dừng lại cước bộ, thấp phần bắt nắn bạn cùng phòng khen ngợi Trầm Văn Tề. “Hần mới không phải lo lắng ta, hần là nghĩ đến mặt của ba mẹ ta, ‘Không thể không’ ‘Thuận tiện’ đưa ta trở về!”

Hoàng Duy Lệ cười ha ha. “Ai nha, ngươi đừng cố chấp như vậy nữa! Nói thật, Trầm Văn Tề điều kiện rất tốt, diện mạo, đáng người đều thực vừa ý, tính cách cũng tốt, học tập, thể thao đều thực hoàn mỹ, ở đại học bao nhiêu nữ sinh yêu thích hần, ngươi cùng hần nhận thức lâu như vậy, chẳng lẽ một chút cảm tình đều không có?”

“Còn có cảm tình!” Nghe xong một trận oanh tạc xuyên thấu của bạn cùng phòng, Phạm Ý Hân thiếu chút nữa không ngất xỉu đi. “Có chứ, ta đối hần có cảm tình, chính là ta chán ghét hần, hận hần! Hần vĩnh viễn là địch nhân của ta! Vừa lòng chưa?”

Hứa Bội Quân đẩy kính mắt, thần nhiên bỏ lại một câu, “Mặt khác của hận chính là yêu.”

“Nói năng lộn xộn!” Nằng như là bị ném lên chảo nóng, lập tức nhảy dựng lên. “Bội Quân, ngươi suy nghĩ nhiều quá!”

Hứa Bội Quân mỉm cười, lại thêm một câu, “Ngươi chột dạ sao?”

“Không phải! Các ngươi thật sự không cần tự nghĩ lung tung được không? Ta hôm nay một ngày làm việc, một chút còn phải thảo luận công việc hoạt động của quốc mậu chu, đi tắm rửa trước.” Phạm Ý Hân khoát tay, quyết định không muốn cùng trí tưởng tượng quá thừa của ba người dây dưa, nằng đi vào phòng tắm, tính tẩy đi một ngày mệt mỏi.

Tiếng nước vang lên, bên ngoài phòng tắm lại còn đang nhiệt liệt thảo luận.

Hoàng Duy Lệ có chút hoang mang nhú mồm. “Nói thật, là chúng ta suy nghĩ nhiều quá sao?”

Trương Bội Dung lắc đầu. “Ta cảm thấy không phải, tuy rằng Tiểu Hân cùng Trầm Văn Tề luôn âm ỷ đến âm ỷ đi, không một lời hay, nhưng là bọn họ nam tuấn, nữ tiếu, một tĩnh một động, lại đều không có người yêu, kỳ thật rất xứng đôi, nếu thật sự trở thành một đôi, nhất định rất thú vị.”

“Oa, kia có trò hay để xem.”

Hứa Bội Quân buống sách, ngẩng đầu nhìn xem hai người thảo luận chính hưng trí. “Thảo luận xong rồi chưa?”

“Bội Quân, ngươi cũng nói suy nghĩ của ngươi đi.”

Nằng chậm rãi mở miệng: “Không có gì hay để nói, với tính tình Tiểu Hân, nằng nhận định Trầm Văn Tề là địch nhân của nằng, sẽ không nghĩ đến khả năng cùng Trầm Văn Tề trở thành người yêu.”

“Ngươi cảm thấy không có khả năng sao?” Hoàng Duy Lệ thờ dãi.

Nàng nghĩ nghĩ, nâng kính mắt phía sau mắt to thần thái trí tuệ mờ ra. “Cũng không phải tuyệt đối không có khả năng, bắt quá. .... Hãy chờ thời cơ đi, thời cơ là tự đến mà không thể cầu.”

“Như vậy tốt lắm.” Trương Bội Dung giơ tay lên, cười đến cực vì hưng phấn. “Chúng ta đến hạ tiền đặt cược, đoán bọn họ khi nào thì sẽ biến thành người yêu.”

“Đặt cược?” Hoàng Duy Lệ trừng lớn ánh mắt. “Tốt tốt, ta tham gia!”

“Các người thực nhàn.” Hứa Bội Quân nhăm mi lại, về mặt một bộ từ chối cho ý kiến.

Trương Bội Dung kéo tay nàng, ôn tồn năn nỉ, “Được rồi, cùng nhau đi! Người không biết là xem bọn hấn tương lai phát triển rất thú vị, ngắm xem tốt lắm sao?”

Hứa Bội Quân thu hồi tay, cười nhạo một tiếng. “Ta nghĩ, các người có thời gian quan tâm đến việc tương lai của người khác, còn không bằng trước quan tâm chuyện chính mình một chút. Duy Lệ, báo cáo của người tiền hành như thế nào? Ta nhớ rõ lão sư đã muốn thúc giục nhĩ hảo vài lần; Còn có Bội Dung, người không phải muốn chuẩn bị nghiên cứu trước cuộc thi sao? Ta nghe nói lần này phụ trách xét duyệt giáo sư thực nghiêm khắc.”

Hoàng Duy Lệ che đi lỗ tai kêu to, “A a! Bội Quân, nhĩ hảo chán ghét! Không cần nhắc nhở ta chuyện tàn khốc!”

“Ồ. .... Ta ngoan ngoãn đi đọc sách, Bội Quân, người không cần nói nữa.” Trương Bội Dung cầm lấy sách vở, tâm không cam lòng không nguyện, tình không muốn bắt đầu khổ đọc.

Gặp bên trong khôi phục im lặng, Hứa Bội Quân vừa lòng cười.

Về phần Phạm Ý Hân trong phòng tắm, hồn nhiên không biết đối thoại mới vừa rồi của ba người họ, nếu là nàng nghe thấy được, sợ là sẽ tức giận đến giờ chân oa oa kêu.

Đối với Trầm Văn Tề, nàng chỉ có một ý tưởng — hấn là địch nhân của nàng, trước kia, hiện tại, tương lai vẫn là vậy.

Cùng hấn từ địch nhân biến thành người yêu? Không thể, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

*****

Sáng sớm, sương mù bao phủ khắp nơi, ánh mặt trời lạnh nhạt chiếu xuống, vì để đi vào trường, mọi người hoặc đi bộ hoặc cưỡi xe đạp, bận rộn đi vào bên trong trường học.

Phạm Ý Hân từ sớm liền đến phòng học, vì chính là chiếm trước vị trí tốt nhất nghe giảng bài, trước khi bắt đầu học, nàng một bên cắn bữa sáng một bên nghiên cứu giảng nghĩa (cắt nghĩa ti mi). Đường tâm lý học là môn học tự chọn trong suốt chương trình học, đều không phải là môn bắt buộc của quốc mậu hệ, nhưng nàng thực thích khóa học này, cũng thực thường thức phong cách dạy học của giảng sư (giống như giáo sư đại học của mình vậy ak), bắt quá, không được hoàn mỹ là, người nào đó cũng chọn môn học này của khóa.

Khi bên cạnh có người ngồi xuống, nàng cũng không ngẩng đầu lên, tiếp đón cũng không nói một tiếng, chính là vui đầu xem giảng nghĩa, bởi vì nàng biết người này là ai –

“Sớm an.” Giọng nam quen thuộc vang lên, trầm ổn lại có lễ.

Phạm Ý Hân trừ bĩu môi, tức giận trả lại một tiếng. “Sớm.”

Trầm Văn Tề cũng không vì vậy mà để ý, vẫn như cũ ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy ra sách vở cùng bút viết bắt đầu ôn tập.

Cũng không phải là có ý muốn ngồi ở bên cạnh nàng, chính là trong toàn bộ phòng học đông đúc người thì vị trí này là thích hợp cho việc nghe giảng bài, hấn đối tâm lý học có hứng thú nhiệt tình, cũng không hy vọng bởi vì tư oán nhỏ nhỏ mà ảnh hưởng đến hiệu suất học tập.

Chào hỏi qua xong, hai người không hề nói chuyện với nhau.

Tiếng chuông vào học vang lên, giảng sư Phurong lão sư tiến vào phòng học, bắt đầu chương trình học hôm nay, nhắc lại một số kiến thức cũ, Phurong lão sư y theo lệ thường hỏi –

“Các vị đồng học, có vấn đề gì không?”

“Có!”

“Có.”

Cơ hồ là cùng lúc, Phạm Ý Hân cùng Trầm Văn Tề cùng nhau nhấc tay lên tiếng, giọng nữ ngọt ngào thanh thúy cùng giọng nam ôn hòa điềm đạm hợp lại cùng nhau, nhưng thật không nghĩ có thể hài hòa được như vậy.

Bất quá thanh âm hài hoà, chủ nhân của thanh âm thì một chút cũng không hài hoà, hai người nhìn chằm chằm đối phương.

Phạm Ý Hân cười đến có chút miễn cưỡng, “Trầm đồng học, hình như là ta nhắc tay trước.”

Thật đáng ghét, lại tới nữa, Trầm Văn Tề luôn thích cùng nàng tranh cãi!

“Không không, Phạm đồng học, ta xác định là ta trước.” Trầm Văn Tề không chút nào nhượng bộ kiên trì nói.

Thực phiền toái, tình huống như cũ lại xảy ra, Phạm Ý Hân này như thế nào luôn cùng hân đối đầu đây?

Phương lão sư âm thầm thở dài, thử hoà giải, “Phạm đồng học, Trầm đồng học, các ngươi không cần tranh, từng người từng người nói được không? Thời gian còn rất nhiều.”

Hai người nhìn nhau, Trầm Văn Tề rất có phong độ cười, “Nữ sĩ ưu tiên, Phạm đồng học, mời ngươi hỏi trước.”

“Không cần, Trầm đồng học, cũng là ngươi hỏi trước đi.” Nàng cũng cười, trong lòng lại thầm mắng chửi.

Giả phong độ? Giả hào phóng? Hừ, nàng cũng không tin! Cùng hân nhận thức cũng không phải chuyện một ngày, hai ngày, bản tính hân nàng còn không rõ ràng sao? Hân vừa xem qua tựa hồ đối hân ôn hòa có lẽ, kỳ thật cả bụng toàn quỷ kế, cả ngày đều nghĩ phải như thế nào chinh nàng, nàng mới không mắc mưu đâu!

Phương lão sư cùng các đồng học khác đều nhìn cười, lẳng lặng chờ đợi hai người âm ỷ xong. Từ đầu học kỳ mới tới giờ, cùng một loại chuyện như vậy phát sinh quá nhiều, mọi người đối với tranh chấp giữa hai người sớm đã nhìn quen rồi.

Lưu ý đến ánh mắt tò mò quanh mình, Trầm Văn Tề mặt đẹp mảy rậm đảo xung quanh, tính mau mau chấm dứt việc tranh chấp vô vị này, “Phạm đồng học, lúc này ngươi rõ ràng vội vã đặt câu hỏi, ngươi không cần khách khí, thỉnh hỏi trước đi.”

“Trầm đồng học, là ngươi khách khí, mới vừa rồi ngươi không phải trầm đình tiệt thiết (ý là chắc như đinh đóng cột) nói là ngươi nhắc tay trước sao?” Nàng môi đỏ mọng cong lên, bày ra một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào thành khẩn, trong lời nói mềm mại lại cất giấu ý tứ bén nhọn. “Cũng là ngươi nghĩ sai rồi, hiện tại là đang nhận sai sao?”

“Ta không tính sai, vừa mới thật là ta đưa tay trước.” Trầm Văn Tề trấn định phản kích. “Cho ngươi đặt câu hỏi trước, là ta tôn trọng phái nữ, cũng không nghĩ ở trên lớp học làm ảnh hưởng đến mọi người học tập, cũng không phải hướng ngươi nhận sai.”

“Tôn trọng phái nữ?” Phạm Ý Hân nhún vai, nghiêng đầu, cười đến bí hiểm “Ta nghĩ tự hỏi cách thức của ngươi thật kỳ quái, lời nói tôn trọng phái nữ cùng hành vi thể hiện phép lịch sự với phái nữ cũng không giống nhau?”

Một bên nghe được một đồng học nhìn không được đặt câu hỏi, “Xin hỏi có gì bất đồng?”

“Rất đơn giản.” Phạm Ý Hân cười trả lời, một đôi mắt to linh động ngạo nghễ hướng Trầm Văn Tề, ý tứ hàm xúc mui oán phản khiêu khích.

“Tôn trọng phái nữ là tâm tính, phép lịch sự với phái nữ là hành vi, tâm tính cùng hành vi có thể hòa chung tất cả hết được sao? Đương nhiên không được.”

“Phạm đồng học.....” Trầm Văn Tề nhíu mày lại, cảm thấy tất cả tính nhẫn nại từ xưa đến nay đã mau dùng hết.

Nếu đổi thành lúc khác, hân tuyệt đối sẽ cùng Phạm Ý Hân biện luận cho đến cùng, bất quá hiện tại là thời gian đi học, hân cũng không muốn làm lão sư cùng đồng học nhìn hân cùng nàng dây dưa lâu như vậy.

“Khụ!” Phương lão sư tuy rằng cùng những người khác giống nhau nghe thấy rất thú vị, nhưng thân là giảng sư, hân không mở miệng đánh gãy hai người không được, “Hai vị đồng học, các ngươi hiểu được phép lịch sự là tốt lắm, muốn thảo luận tâm tính cùng hành vi bất đồng cũng có thể, bất quá hiện tại là thời gian đi học, chúng ta hãy trở về chủ đề được không?”

Phạm Ý Hân nhấp mím môi, có chút không cam nguyện lên tiếng trả lời, “Tốt.”

“Phạm đồng học, hiện tại ngươi đặt câu hỏi trước đi.”

“Được, vấn đề của ta là.....”

Nàng nói ra nghi vấn đối với bài giảng vừa rồi, Phương lão sư cũng dốc lòng trả lời, Trầm Văn Tề đi theo đưa ra cái nhìn của hân, các học sinh đều gia nhập thảo luận, không khí trở nên thật phần thân thiện.

Thừa dịp mọi người nhiệt liệt thảo luận không chú ý, Phạm Ý Hân lặng lẽ đánh Trầm Văn Tề một cái thật đau, gương mặt tuấn tú của hân vẫn không vì nàng thỉnh linh đánh lên mà có chút gì biến hóa, chỉ có đôi mắt thâm trầm đột nhiên hiện lên một chút tức giận.

Hân quay đầu, nhíu mày nhìn phía nàng, nàng lại hướng hân giả vờ làm mặt quỷ, dào dạt đắc ý.

Trầm Văn Tề dựa vào hướng nàng, đè thấp thanh lượng, “Quân tử động khẩu không động thủ, ngoài miệng chiếm không được tiện nghi liền động thủ,

kiên nhẫn quá kém”

Nàng trên mặt mẫn nguyện không muốn cười. “Ta không phải quân tử, ta là nữ tử, quân tử động khẩu không động thủ những lời này không thích hợp ở trên người ta.”

“Phạm Ý Hân, ta nhận thức ngươi đến bây giờ đã hơn mười năm, ngươi vẫn là một chút tiến bộ đều không có.” Hân lắc đầu, lạnh lùng bỏ xuống câu nói.

Nàng trả lại một tiếng. “Ngươi còn có mặt mũi nói ta, tốt nhất là ngươi so với ta có tiến bộ.”

“Ít nhất ta sẽ không vì nói không lại liền động thủ.” Mười mấy năm qua, nàng thói quen thô bạo cho tới bây giờ không sửa đổi, mỗi lần đấu võ mồm, nàng đều động tay như vậy.

Phạm Ý Hân đánh chết không thừa nhận, “Ai động thủ? Ta ngoan ngoãn ngồi nghe giảng bài, không hề để ý ngươi.”

Nàng liệu định hân không làm gì được nàng, nhận thức hân lâu như vậy, nàng rất hiểu biết hân, hân hướng tới là động khẩu không động thủ, huống chi hiện nay là trường hợp công khai, hân sẽ duy trì hình tượng tao nhã hiền lành, sẽ không giống khi hai người cùng một chỗ khí thế bức nhân như vậy.

Trầm Văn Tề khoe miệng co rúm một chút, âm thầm nắm chặt quyền đầu, hít sâu một hơi, lấy ánh mắt phi thường khinh thường trừng nàng, lý trí quyết định không cần cùng nàng so đo.

“Hào nam không cùng nữ đấu.” Nói xong, hân ngồi thẳng thân hình, chuyên tâm nghe giảng bài, không hề để ý tới nàng.

Phạm Ý Hân khoe môi gọi lên một chút đắc ý cười, cũng đem lực chú ý trở lại nghe giảng bài. Dù sao mục đích của nàng đã đạt tới, lần này là nàng thắng.

Cho dù có chút xấu, có chút bạo lực, nhưng vẫn là thắng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thời gian diễn ra hoạt động của quốc mẫu chu cùng tư công chu đã đến, trong trường học những lá cờ nhỏ đầy màu sắc cắm khắp nơi, rất cuộc đã có thể nhìn thấy nội dung hoạt động được viết trên áp phích tuyên truyền, còn có không ít người chung quanh phát truyền đơn, mượn sức đồng học tham gia hoạt động của quốc mẫu hệ cùng đệ tử của tư công hệ, thấp phần nào nhiệt.

“Tuấn Minh, tối hôm nay diễn thuyết tổng cộng có bao nhiêu người báo danh?” Phạm Ý Hân một bên xem kỹ bố trí trong phòng hội nghị, một bên hỏi phó hội trưởng Hoàng Tuấn Minh.

Hoàng Tuấn Minh nhìn danh sách báo danh trên tay. “Ngoại hệ báo danh có năm mươi chín người, bản hệ có bốn mươi ba người, ước chừng một trăm người tả hữu đi.”

“Àn, có liên lạc lại với người chủ giảng chưa?” Nàng cẩn thận xác thực nhận thức, không hy vọng hoạt động tốt như dự định có cái gì sai lầm.

Hoàng Tuấn Minh gật gật đầu. “Có, buổi sáng đã gọi điện thoại, vừa nãy lại gọi một lần, người chủ giảng đang ở trên đường, ước chừng trước nửa giờ của bài giảng sẽ đến.”

“Tốt lắm, điểm tâm cùng đồ uống đã bàn bạc kèm theo đâu?”

“Đã bảo nhóm đại nhị học đệ đi lấy, đợi chút hân là sẽ mang lại đây.”

Sau khi từng chút xác định quá trình hoạt động không có sai sót, nàng rốt cục thoáng nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra lúm đồng tiền động lòng người. “Hô, vậy là tốt rồi.”

Nhìn nàng xinh đẹp tươi cười, Hoàng Tuấn Minh có chút sững sốt, hân ngưỡng mộ vị hội trưởng xinh đẹp lại tràn đầy nhiệt huyết này thật sự đã rất lâu, lại thấy chung không dám cho thấy tâm ý, chỉ có thể đem những tình cảm yêu say đắm vụng trộm giấu ở trong lòng.

Phạm Ý Hân quay đầu. Vừa vặn nhìn thấy hân ngo ngác nhìn chính mình, không khỏi hoang mang hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không! Không có việc gì!” Hân thế này mới phục hồi tinh thần lại, mặt đỏ lên, vội vàng nói sang chuyện khác để che giấu sự luống cuống của chính mình, “Đúng rồi, hội trưởng, ngày kia buổi tối chính là hí kịch công diễn, đợi chút nhóm diễn viên chính thức diễn tập một lần, ngươi phải nhớ kỹ đi qua nhìn xem.”

Hí kịch công diễn có thể nói là hoạt động quan trọng hạng nhất của quốc mẫu hệ, đạo diễn, vũ đài tổng giám, diễn viên đến âm nhạc, hoá trang, trang phục chờ nhân viên công tác, tất cả đều là các đệ tử của các niên cấp trong quốc mẫu hệ, đã chuẩn bị đến nửa năm, đầu tư rất nhiều người cùng sức lực, tâm huyết cùng thời gian, tiền tài, vì đêm diễn xuất chính lần này, mà xem xét công diễn người xem nhiều hay không, đủ để quyết định hoạt động của quốc mẫu chu thành công, bởi vậy hệ học được đặc biệt coi trọng hí kịch công diễn.

“Các học sinh tập nhất định thực vất vả, chờ ta mua chút đồ uống đi qua tốt hơn.”

“Tốt, có cần đem hội phí chi ra không?”

Phạm Ý Hân lắc đầu. “Không cần, đây là tiền ta, xem như cá nhân ta thăm hỏi bọn họ là tốt rồi.” Nhà nàng thuộc diện giàu có trong nước, lại là con gái một duy nhất, tiền tiêu vật không ít, nghỉ đông và nghỉ hè còn đến công ty cha mẹ làm công kiêm thực tập, phương diện tiền tài có dư không thiếu thốn.

“Hào, đợi chút ta cùng ngươi cùng đi, tham gia công diễn đọc viên cùng nhân viên công tác số người không ít, nhiều đồ uống như vậy nhất định rất nặng, ta đi hỗ trợ mang đi.” Hân mượn cơ hội ân cần.

Phạm Ý Hân không hiểu được dụng tâm kín đáo của hân, chỉ nghĩ đến hân là đơn thuần muốn hỗ trợ. “Ân, phiền toái ngươi.”

Hoàng Tuấn Minh mừng rỡ, nhìn không được lại tiến thêm một bước, “Hội trưởng, ngươi làm việc một ngày, ăn cơm chưa?”

“A?” Nàng thế này mới đột nhiên nhớ tới. “Còn không có, chỉ để ý chuyện hoạt động, đều đã quên ta còn chưa ăn bữa tối.”

“Kia.....” Hân thật cẩn thận mở miệng, “Hội trưởng, ta cũng còn không có ăn bữa tối, không bằng chúng ta trước đi ăn cơm, lại thuận tiện mua chút đồ uống đi đại lễ đường an ủi nhân viên công tác?”

“Cũng tốt.” Nàng không có nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đề nghị của hân thực thỏa đáng. “Chúng ta đi về cửa hàng ăn phía cửa sau rất tốt, sau đó ở cửa hàng đồ uống gần đó mua chút đồ uống đưa đi qua, một lát còn phải gấp trở về nghe diễn thuyết nữa.”

“Hội trưởng.....” Hân muốn nói lại thôi.

Nàng khó hiểu nhìn hân. “Làm sao vậy?”

Hoàng Tuấn Minh cố lấy dũng khí, có chút khần trương ngây ngô cười. “Ta cảm thấy..... Chúng ta khó được cùng nhau ăn cơm, không bằng đi nhà ăn tây nguyên, ta mời hội trưởng ăn bữa cơm?”

Ở trường học, tây nguyên nhà ăn là nhà hàng cơm Tây duy nhất ở đây, so với những cửa hàng ăn bình thường của các đệ tử thường ăn rất khác nhau, nó trang hoàng góc thanh lịch, đồ ăn cũng góc tinh xảo, giá đương nhiên cũng có vẻ cao, bình thường đều là nhóm giáo sư đi tiêu xài phung phí, không có các cơ sở kinh tế, phần lớn chỉ khi chúc mừng hoặc ước hội mới có thể đi vào trong đó.

“Ngươi mời ta?” Phạm Ý Hân nháy mắt mấy cái, có chút mặc danh kỳ diệu (khó hiểu, không thể tin được). “Ngươi sao lại mời ta?”

“Này..... Cái kia.....” Hoàng Tuấn Minh mặt càng đỏ hơn, bởi vì khần trương mà không nghĩ ra phải nói như thế nào, vẫn còn đỏ mồm hỏi.

“Ngươi làm sao vậy? Mặt của ngươi hảo hồng nga, còn chảy thật nhiều mồ hôi, có phải hay không thời tiết quá nóng, ngươi lại bận quá, cho nên bị cảm nắng?” Nàng lo lắng nhìn hân.

“Không không, ta không sao! Ta..... Ta chỉ là cảm thấy có điểm nóng, còn có, còn có.....” Hân cái khó ló cái khôn, tùy tiện bài trừ một cái lý do qua loa tặc trách, “Ta mời hội trưởng ăn cơm, là cảm thấy hội trưởng gần đây thực vất vả, tựa như hội trưởng nghĩ thăm hỏi nhân viên công diễn công tác hí kịch giống nhau, ta cũng nghĩ thăm hỏi hội trưởng một chút.”

Phạm Ý Hân phớt xịch cười. “Không cần! Ta không phiền lụy, cảm ơn hảo ý của ngươi, hơn nữa đi tây nguyên ăn cơm rất mất thời gian, đêm nay mọi người đều bề bộn nhiều việc, không có thời gian.”

“Hội trưởng nói cũng đúng.....” Hoàng Tuấn Minh âm thầm thở dài, có chút thất vọng.

Nàng cầm lấy túi xách, sáng khoái vẫy tay. “Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Đi đến chỗ nào?” Giọng nam trầm ổn đột nhiên từ phía sau nàng vang lên.

Phạm Ý Hân hoảng sợ, vừa nhanh chóng quay đầu lại. “Trầm Văn Tề? Ngươi tới làm cái gì?”

Bởi vì giao tình không tốt, nàng luôn luôn không nghĩ để cho người khác hiểu được nàng cùng Trầm Văn Tề từ nhỏ liền nhận thức, bằng hữu ở đại học chỉ biết là hai người bọn họ đối lập, cũng không quá rõ ràng bọn họ ân oán là như thế nào.

Trầm Văn Tề mỉm cười, nhã nhặn mà hiền lành. “Ta có việc tìm ngươi.”

“Ngươi có việc tìm ta?” Nàng đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó không quá bình tĩnh nhú mày. “Ta bề bộn nhiều việc, ngươi có việc gì cũng mau nói đi!”

Hắn con người đen sâu thẳm híp lại, tươi cười lại càng thêm ôn hòa. “Ta là rất muốn nhanh chút nói, bắt quá. ....”

“Bắt quá cái gì?” Nàng mày tíc càng nhanh.

“Chuyện này, ta nghĩ chúng ta hai người nói riêng có vẻ hảo.” Trầm Văn Tề đầu tiên là ngắm Hoàng Tuấn Minh bên cạnh nàng liếc mắt một cái, lại hướng nàng đưa mắt một cái.

Phạm Ý Hân nghĩ nghĩ, hướng Hoàng Tuấn Minh cảm thấy có lỗi cười. “Phó hội trưởng, ngưng ngưng, ta cùng Trầm hội trưởng có việc muốn thảo luận, người đi ăn cơm trước tốt hơn.”

“Không quan hệ, hội trưởng các người nói chuyện với nhau trước, ta đến bên ngoài chờ, chờ các người nói chuyện xong, chúng ta lại cùng đi ăn cơm.” Hoàng Tuấn Minh không bỏ qua, hắn thật vất vả mới có thể cùng hội trưởng ở chung, cũng không muốn làm cơ hội tốt trở nên vô nghĩa.

Trầm Văn Tề nhủ mày, con người đen nghệ Hoàng Tuấn Minh, có chút đâm chiêu. “Nga? Các người muốn cùng đi ăn cơm? Không phải nói bẻ bộn nhiều việc sao? Nguyên lai là vội vàng đi ước hội.”

Giọng hắn mang theo lời nói mỉa mai làm cho Hoàng Tuấn Minh đỏ mặt, còn Phạm Ý Hân mày liễu phút chốc dựng thẳng, nổi giận đùng đùng đẩy hắn một cái.

“Người nói bậy bạ gì đó! Ta cùng Tuấn Minh là làm việc đến mức đều đã quên ăn cơm, vừa vận động lát nữa muốn mua đồ uống đi đại lễ đường thăm hỏi nhân viên công tác tham dự hí kịch công diễn, cho nên mới nói cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Không biết vì sao, nhìn đến vẻ mặt trào phúng này của hắn, nàng liền cảm thấy cả bụng phát hỏa.

Trầm Văn Tề cũng không tức giận, như trước cười meo meo nhìn hai người. “Nga, thì ra là ta hiểu lầm.”

“Vô nghĩa!” Nàng lại cho hắn một quyền.

“Hội trưởng, ...” Bên cạnh Hoàng Tuấn Minh đứng xem, hai người thấy thế nào đều là một bộ đánh tình mắng yêu rất quen thuộc, hắn vội vã muốn gọi lại lực chú ý của nàng, “Trầm hội trưởng không phải có việc cùng với người nói chuyện sao? Ta đi ra bên ngoài chờ trước, chờ các người nói chuyện xong lại cùng đi ăn cơm.”

“Thật có lỗi, bắt quá ta nghĩ người không cần lãng phí thời gian đợi.” Trầm Văn Tề hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng của hắn. “Bởi vì ta cùng Phạm hội trưởng cần nói chuyện thời gian rất lâu, vừa vặn ta cũng còn không có ăn cơm, liền vừa ăn vừa nói chuyện cũng tốt.”

“Không cần!” Phạm Ý Hân mau chóng mạnh mẽ phủ quyết. “Nhanh nói chuyện cho xong, ai muốn ăn cơm cùng với người!”

“Không ăn cơm thì thôi, vậy hiện tại nói chuyện tốt lắm.” Hắn cười nghệ nàng, ánh mắt mang theo ý tứ hàm xúc bí hiểm nào đó.

“Đợi chút!” Nàng trong lòng nhanh chóng cảnh giác mãnh liệt, vội vàng trở hòa hắn. “Vừa ăn cơm vừa nói đi.”

Hắn có loại vẻ mặt đáng sợ này, ở trong trí nhớ của nàng, hắn chỉ cần xuất hiện loại biểu tình này, sẽ xảy ra sự tình rất lớn, vì an toàn sau này, nàng vẫn là nhường trước một bước tốt hơn.

“Phó hội trưởng, ta đi trước, tối nay gặp ở đại lễ đường.” Nàng hướng Hoàng Tuấn Minh vẫy tay.

“Hảo. ....” Hoàng Tuấn Minh biết đại thế đã mất, chỉ có thể âm thầm bỏ qua.

Trầm Văn Tề hướng hắn gật đầu cười. “Tái kiến, Hoàng đồng học.”

“Tái kiến. ....” Hắn ừ rừ nhìn bóng dáng hai người đi xa, tâm tình thập phần uể oải.

Ồ..... Tuy rằng không cam lòng, nhưng hắn không thể không thừa nhận, khi Trầm Văn Tề cùng Phạm Ý Hân ở cùng nơi, cho dù là đấu võ mồm không ngớt, thoát nhìn vẫn là thực phù hợp, hơn nữa hai người nói chuyện tranh cãi như vậy lại rất quen miệng, tự nhiên, như là bộ dáng nhận thức đã lâu. ....

Chẳng lẽ..... Bọn họ đã muốn cùng một chỗ thật lâu sao?

*****

“Này, người tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?!” Vừa mới đi ra phòng họp, Phạm Ý Hân liền khẩn cấp hỏi.

Trầm Văn Tề thành thoi đi tới, miệng nói tất cả đều là đợi đi thêm một chút rồi nói chuyện, “Hôm nay mặt trời sắp lặn rất đẹp, gió lại mát mẽ, ở trong trường học đi tới lui tản bộ tựa hồ cũng không sai.”

“Người có phải rảnh quá không, nói mau người tìm ta làm cái gì, nói xong chúng ta liền đường ai nấy đi, ta cũng không muốn cho người khác lại nhìn thấy người cùng ta ở cùng một nơi.” Nghĩ đến tối hôm qua bạn cùng phòng họp lại tám chuyện nhiệt tình, nàng không khỏi rung mình một cái.

Khó nhìn được thần thái sợ hãi của nàng, Trầm Văn Tề không khỏi bật cười. “Người rất sợ người khác nhìn thấy chúng ta đi cùng nhau?”

“Vô nghĩa!” Phạm Ý Hân vừa đi, một bên chú ý quanh mình có ai nhìn hay không, hoàn hảo trong trường học ngọn đèn mờ mờ, không ai chú ý tới bọn họ.

Hắn rất ngạc nhiên. “Vì sao?” Hắn nhớ rõ nàng luôn luôn trời không sợ, đất không sợ, chuyện gì trên thế giới sẽ làm nàng sợ hãi như thế? Nếu có thể biết, lấy nó làm “Phòng thân” dùng cũng không sai.

“Bởi vì..... Quên đi, không có việc gì.” Nàng nghĩ nghĩ, chung quy không dám đem chuyện tối hôm qua nói ra lời. Lấy Trầm Văn Tề cá tính ác liệt, nhất định sẽ mượn cơ hội cười nhạo nàng.

“Nhất định có việc.” Thấy nàng không chịu nói, hắn trong lòng lại tò mò, nhịn không được lại truy vấn: “Nói nghe một chút đi.”

Nàng vung đầu, cằm nâng cao “Không cần. Ngươi bảo ta nói? Ta Không nói!”

“Ngươi không nói cũng được, ta đây cũng không nói ta tìm ngươi có chuyện gì, chúng ta cũng chậm chậm tản bộ về phía sau cửa hàng ăn uống cũng tốt, chỗ nhiều người, đến lúc đó sẽ có một đồng người nhìn thấy chúng ta đi cùng nhau.” Tính tình đùa giỡn sao? Hắn tự có một phương pháp đối phó nàng.

“Ngươi!” Nàng tức giận đến dừng lại cước bộ.

Hắn cũng dừng lại, mỉm cười nhìn nàng tức giận mà đỏ mặt lên. “Như thế nào? Ngươi nói hay không nói?”

“Không nói!” Phạm Ý Hân cắn răng một cái, bỗng dừng mạnh mẽ đi đến bên đường thuận tiện ngồi xuống. “Cùng lắm thì không ăn cơm, ta chờ trực tiếp đi đại lễ đường. Ta cũng không tin ngươi không vội, có nhiều thời gian như vậy theo giúp ta tò mò!”

“Đợi chút, kỳ thật cũng không có gì.” Xem nàng thật sự tức giận, Trầm Văn Tề mới khoát tay, đi đến bên cạnh nàng nói ra mục đích hôm nay tìm nàng, “Điện thoại của ngươi không mở máy, Phạm bá mẫu gọi không được, gọi tới ký túc xá ngươi lại không có người tiếp, nàng có chút lo lắng, mới riêng mời ta đến xem ngươi.”

Kỳ thật việc này cũng không phải đại sự gì, bất quá, nếu là trước mặt Hoàng Tuấn Minh nói ra, giao tình hai nhà kia không phải là một số chuyện liên lụy, cho nên hắn mới muốn lên nói chuyện.

“Điện thoại của ta không mở?” Nàng vội vàng mở ra túi xách, xuất ra di động thì thấy. “A, hết pin, tự động tắt máy.”

Hắn cười nhạo một tiếng, nhân cơ hội trêu chọc nàng, “Không chú ý đến việc quan trọng, tật xấu này của ngươi từ nhỏ đến lớn cũng chưa đổi, cư nhiên còn có thể lên làm hội trưởng, ta thật sự là vì nước mậu hệ tương lai lo lắng.”

“Ai cần ngươi lo!” Nàng trừng hắn liếc mắt một cái, huy quyền làm bộ muốn đánh hắn. “Ngươi nhiều lời lại hay tính toán cá tính mới là vẫn chưa sửa, có ngươi người hội trưởng đứng đầu như vậy, tư công hệ làm sao giỏi được đây.”

Hắn cố ý giả bộ một bộ biểu tình hoang mang “Hội sao? Mọi người đều nói ta thực thích hợp.”

“Đó là mọi người đều bị ngươi lừa!” Phạm Ý Hân cười nhạt, không lưu tình chút nào trào phúng hắn, “Ngươi luôn giả vờ giả vịt, nhìn như tao nhã hiền lành, kỳ thật cả bụng toàn ý nghĩ xấu, cả ngày cũng chỉ muốn cùng ta đối nghịch.”

“Được được được, chỉ có các hạ ngài hiểu biết khuôn mặt thật của ta.” Trầm Văn Tề cười thờ dài, căn bản không đem lời của nàng để ở trong lòng. “Chúng ta đi trước ăn cơm đi?”

“Mới không cần!” Nàng lắc đầu, đánh chết cũng không đáp ứng “Đã nói không cần với ngươi cùng nhau ăn cơm, ta đi trước.”

Nếu như bị người quen nhìn thấy, nàng về phòng ngủ sẽ không an bình, gần đây vội vàng xử lý hoạt động của quốc mậu hệ, mệt muốn chết, nàng còn muốn hảo hảo mà ngủ một giấc.

Trầm Văn Tề nhú mày, trong mắt hiện lên một chút tức giận. “Tùy ngươi, dù sao ta đã nói xong, ta đi ăn cơm.”

Thật là, hắn khó mới mở miệng ước nàng ăn bữa cơm, nàng cư nhiên chết cũng không chịu đáp ứng. Vừa rồi nàng rõ ràng liền nguyên ý cùng với đồng học khác cùng đi ăn cơm, cố tình không nguyên ý cùng hắn đi, tuy rằng bọn họ từ nhỏ âm ỷ đến lớn, cũng biết nàng luôn luôn không thích hắn, nhưng là..... Chẳng lẽ hắn thật sự khiến người chán ghét đến mức độ này sao?(Sein: haha... anh Tề đang ăn dấm chua)

Hắn xoay người tỉnh rồi đi, Phạm Ý Hân lại chú ý tới sự hờn giận của hắn, vội vàng gọi lại hắn, “Đợi chút, ngươi tức giận cái gì?”

Trầm Văn Tề quay đầu, vẻ mặt lại trở nên tươi cười khả cúc, khả cúc đến trình độ quá đáng. “Ta không tức giận, chính là đã đói bụng. Vì thông tri người nào đó đi động tắt máy, ta ngay cả bữa tối cũng chưa ăn liền trực tiếp chạy tới, người nào đó lại không chút nào cảm kích—”

“Ngươi là muốn ta mời ngươi ăn bữa tối ư?” Nàng bưng tỉnh đại ngộ, lại ngộ đến phương hướng hoàn toàn không đúng. “Sớm nói rồi! Ngươi thật sự là thi ân tất cầu báo!”

“.....” Trầm Văn Tề hoàn toàn không nói gì, hắn lắc đầu, bỏ qua. “Quên đi, ta tự mình đi ăn cơm, ngươi làm việc của ngươi, ta đi trước.”

Phạm Ý Hân nháy mắt mấy cái, cảm thấy có chút chột dạ. Tuy rằng hắn là đối thủ một mất một còn của nàng, nhưng hôm nay hắn là chịu mẹ nàng phó thác đến tìm nàng, để cho hắn đi như vậy, giống như thật sự không tốt lắm.

“Đợi chút, muốn ta mời ngươi ăn cơm cũng được, chờ lúc nghỉ về nhà –”

“Không cần, không phải vấn đề ngươi muốn mời ta ăn cơm hay không, mà là.....” Hắn cũng không hiểu được chính mình vì sao đột nhiên để ý đến Phạm Ý Hân không muốn cùng hắn ăn cơm..... Chính là trong lòng không được thoải mái.....

Tựa như..... Trước đó khi nhìn thấy nàng cùng Hoàng Tuấn Minh nói nói cười cười, cái loại tâm tình kỳ quái này mà không cách nào hình dung được.....

Nàng tò mò truy vấn:“Mà là cái gì?”

“Không có gì.....” Hắn đột nhiên cảm thấy chính mình thực buồn cười, nhin không được lắc đầu bật cười.“Không có việc gì, bye bye.”

Thật là, hắn nhất định là làm việc đến đầu bị hỏng, cư nhiên lại đem loại việc nhỏ nhảm chán này để ở trong lòng. Nàng không cùng hắn ăn cơm thì có làm sao, dù sao cũng không phải là gì của hắn, hắn căn bản không cần để ý.

“Bye bye.” Phạm Ý Hân hướng hắn vẫy vẫy tay, vẫn là cảm thấy mặc danh kỳ diệu (không thể hiểu nổi).

Hôm nay Trầm Văn Tề là lạ, bất quá chính là ăn bữa cơm mà thôi, có tất yếu tức giận vậy không, muốn chọc cười sao? Trí khùng bỏ, nàng muốn hắn giống như bình thường cùng nàng khắc khẩu đầu võ mồm, phương thức ở chung như vậy mới là việc quen thuộc.

“Mặc kệ hắn, mau chết đói, nhanh ăn cơm, đợi chút còn có việc làm!” Nàng đứng thẳng thân mình, thân đuổi người, tinh lại tinh thần, chuẩn bị đối mặt các hạng công tác kẻ tiếp.

Trước mắt, làm cho hệ thống hoạt động làm được thành công mới là quan trọng nhất, về phần Trầm Văn Tề, bất quá là quỷ đáng đánh đòn đáng ghét, mới không đáng nàng lãng phí tinh thần đi hao tổn tâm trí!

*****

“Hội trưởng!”

Phạm Ý Hân vừa đi vào đại lễ đường, Hoàng Tuấn Minh lập tức vọt đi lên.

Nàng đem túi xách buông “Ngượng ngùng, vừa rồi nói chuyện mất chút thời gian, đã bắt đầu tập chưa?”

“Không, còn chưa có bắt đầu. Hội trưởng, ngươi ăn chưa?”

“Àn, ăn rồi.” Nàng gật gật đầu, đi đến trước mặt vũ đài, mặt mang mỉm cười về phía trên đài, dưới đài diễn viên cùng nhân viên công tác nhất nhất chào hỏi.“Các vị tập luyện vất vả, ta mua chút đồ uống đến, mọi người trước nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục.”

Mọi người lập tức phát ra hoan hô. Một tuần này mọi người đều làm việc rất nhiều, thể xác và tinh thần đều thực buộc chặt, khó được có thời khắc rảnh rỗi, mọi người đều dừng lại công tác chuẩn bị.

Phạm Ý Hân đem đồ uống gửi nhanh cho đoàn người, Hoàng Tuấn Minh ở một bên hỗ trợ, nhin không được hỏi:“Hội trưởng, đồ uống..... Là Trầm hội trưởng giúp ngươi mang qua đây sao?”

“Không phải.”

Hắn nhú mày, có chút tức giận.“Các ngươi không phải cùng nhau ăn cơm sao? Đồ uống nhiều như vậy lại nặng như vậy, hắn không có giúp ngươi mang?” Phạm Ý Hân trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.“Ai cùng hắn cùng nhau ăn cơm! Nói xong mọi chuyện, chúng ta liền đường ai nấy đi, ta tự mình com nước xong, lại thuận đường mua đồ uống, vừa vặn gặp được vài người học đệ, bọn họ thấy ta mua nhiều đồ uống như vậy, biết là vì thăm hỏi nhân viên công tác, cũng rất nhiệt tâm giúp ta mang đến đây.”

“Nguyên lai là như vậy.....” Hoàng Tuấn Minh như trút được gánh nặng, trong lòng lại lần nữa dấy lên hy vọng.

Xem ra, hội trưởng thật sự chán ghét Trầm Văn Tề, bằng không cũng sẽ không không cùng hắn cùng đi ăn cơm. Chỉ cần hội trưởng không có người trong lòng, như vậy, hắn còn có cơ hội theo đuổi nàng.....

“Ừ.” Phạm Ý Hân không chút để ý đáp lời, trong lòng nghĩ tất cả đều là hành trình dự định như thế nào.

Đợi chút xem diễn thử hí kịch xong, nàng còn phải trở về nghe diễn thuyết, chờ sau khi diễn thuyết kết thúc, còn phải cùng người chủ giảng hàn huyên vài câu, tiếp theo lại cùng cán bộ trong hệ thảo luận hoạt động ngày mai, công việc cứ một cái tiếp nối một cái, giống lúc nào cũng có việc cho tới khi nào xong mới thôi.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, nhóm diễn viên lại lần nữa trở lại trên vũ đài, theo màn thứ nhất bắt đầu tập, Phạm Ý Hân cùng Hoàng Tuấn Minh ngồi ở dưới đài, nhìn nhóm diễn viên diễn xuất.

Hoàng Tuấn Minh ngồi ở bên cạnh nàng, một lòng toàn đặt ở trên người nàng, ở dưới ngọn đèn mờ mờ, nàng bên cạnh nhìn có vẻ mờ ảo lại xinh đẹp, tâm của hắn nhảy múa loạn xạ, nhìn không được mở miệng: “Hội trường. ....”

“Làm sao vậy?”

“Ngươi cùng Trầm Văn Tề. .... Nhận thức đã lâu sao?”

Nàng trầm mặc trong chốc lát, thản nhiên trả lời: “Hoàn hảo.”

“Àn. ....” Nàng ba phải cái nào cũng trả lời được làm cho Hoàng Tuấn Minh sững sốt một chút, có chút không biết làm sao.

Vì ngại diễn xuất trên đài, Phạm Ý Hân đề thấp thanh lượng, hồ nghi hỏi: “Ngươi làm sao lại đột nhiên hỏi hắn?”

Hắn mặt đỏ lên. “Bởi vì. .... Bởi vì ta nhìn hắn cùng hội trường hình như rất quen thuộc, nhất thời tò mò, ta không có ý tứ khác, chính là thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Nguy hiểm thật, bởi vì muốn tập trung đèn cho vũ đài, chỗ người ngồi này ngọn đèn toàn đóng, bằng không hiện tại biểu tình của hắn nhất định thực quái lạ, nếu để nàng nhìn thấy thật sự rất mất mặt.

“Ai cùng hắn quen thuộc!” Nghĩ đến đủ loại ân oán qua lại của hai người, Phạm Ý Hân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. “Nếu có thể, ta thật hy vọng ta căn bản không biết hắn!”

Cho dù thấy không rõ vẻ mặt của nàng, Hoàng Tuấn Minh vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được sự tức giận của nàng, vội vàng trấn an nàng “Được được, hội trường ngươi đừng tức giận, là ta hiểu lầm. ....”

“Hiểu lầm?” Phạm Ý Hân trừng mắt, lửa giận tức thì xoay quanh mình. “Ngươi hiểu lầm cái gì?”

Không thể nào! Chẳng lẽ ngay cả Tuấn Minh cũng nghĩ rằng nàng cùng Trầm Văn Tề trong lúc đó có cái gì ái muội sao? Rốt cuộc là làm sao xảy ra nhầm lẫn này, vì sao mọi người đều đem nàng cùng quý chán ghét muốn chết kia ghép thành một đôi?

Hoàng Tuấn Minh không nghĩ tới phản ứng của nàng lại kịch liệt như thế, không khỏi có chút hoảng hốt “Không. .... Không có gì. ....”

“Ngươi nói cho rõ ràng, ngươi rốt cuộc hiểu lầm ta cùng Trầm Văn Tề cái gì?” Nàng nheo lại mắt, chưa từ bỏ ý định ép hỏi.

“Ta ta. .... Ta chỉ đây là. .... Các ngươi rất quen thuộc, cảm thấy. .... Cảm thấy các ngươi hình như không giống bằng hữu bình thường. .... Càng như là. .... Càng như là tình nhân. ....” Hắn ấp a ấp úng, không hiểu nên nói như thế nào mới tốt.

Nghe được hai chữ “Tình nhân”, Phạm Ý Hân chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, toàn thân khí huyết nhảy mắt dâng lên, nàng đột nhiên đứng lên, rống lên lửa giận “Cái gì tình nhân? Ai cùng hắn là tình nhân! Ta cùng hắn là đối thủ một mất một còn! Nghe cho rõ dù có đem dao kẻ sát cổ cũng không có khả năng thay đổi đối thủ một mất một còn!”

Bởi vì nhất thời quá tức giận, nàng đã quên hết tất cả, như vậy nhất thời la lớn, trên đài, dưới đài diễn viên cùng nhân viên công tác hoàn toàn ngây dại, đến Hoàng Tuấn Minh cũng bị dọa, ngây ra như phỗng nhìn nàng.

“Ách. ....” Bình tĩnh qua đi, Phạm Ý Hân mới ý thức được chính mình luống cuống, cười gượng vài tiếng, thấp phần xấu hổ.

“Thật có lỗi, ta. .... Ta. .... Quá mệt mỏi, gây trở ngại đến các vị tập, thực xin lỗi.”

A a! Đáng giận! Nàng cư nhiên bởi vì tâm tình của mình mà ảnh hưởng đến tiến độ đã sắp xếp, thật sự là quá kém.

Hoàng Tuấn Minh nhanh chóng đứng lên, giúp nàng hướng mọi người giải thích, “Không, là ta nói một số lời nói kỳ quái làm cho hội trường không thoải mái, người không tốt là ta, hội trường, thực xin lỗi.”

Phạm Ý Hân lắc lắc đầu, tâm tư lung tung, chỉ cảm thấy rất phiền rất buồn. “Không có việc gì, ta nghĩ ta chỉ là quá mệt mỏi, không có gì, ta đi ra ngoài hứng gió một chút, các ngươi tiếp tục tập luyện, ta xong sẽ trở về.”

Nói xong, nàng cầm lấy túi xách liền đi ra ngoài, nghĩ đến một nơi không có ai yên lặng một chút, làm cho tâm tình hỗn loạn lắng đọng lại một chút.

“Hội trường, đợi chút!” Hoàng Tuấn Minh đuổi theo, lo lắng nhìn sắc mặt nàng ủ dột. “Hội trường, ngươi nếu thật sự mệt mỏi, hãy đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Nàng gật gật đầu, thờ dãi. “Àn, thực ngượng ngùng, vừa rồi đối với ngươi rống lớn tiếng như vậy.”

“Không quan hệ, là ta lảm miệng, mới có thể làm cho hội trường tức giận, hy vọng hội trường hãy quên những gì ta vừa nói đi.”

“Àn, ta về ký túc xá nghỉ ngơi trước, lát nữa phiền toái ngươi đi xem diễn tập một chút, sau đó đi hội trường diễn thuyết xem lại, vất vả ngươi.”

“Không có gì, hội trưởng người hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai gặp.”

“Tái kiến.” Phạm Ý Hân loại bỏ mọi thứ miễn cưỡng mỉm cười, hướng ký túc xá đi đến, hơi gió lạnh ban đêm thổi trên khuôn mặt do kích động mà nóng lên của nàng, thoáng chút làm dịu đi tâm tình không yên trong nàng.

Nàng nghĩ, nàng thật là mệt mỏi, bất quá là một hồi ngu xuẩn hiểu lầm, cư nhiên sẽ làm nàng không khống chế được tính tình như thế, nàng thật sự là không thể làm gì hay mà.

Bất quá, tất cả việc này đều là do Trầm Văn Tề đáng giận làm hại, nếu không phải tối hôm qua hân giả hảo tâm đưa nàng về ký túc xá, đêm nay lại ở trước mặt Hoàng Tuấn Minh biểu hiện ra một thái độ cùng nàng rất quen thuộc, những người khác cũng sẽ không hiểu lầm nàng cùng hân có cái quan hệ ái muội gì.

Hừ, chỉ cần nhắc đến hân, tuyệt đối không có chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Hôm sau, Phạm Ý Hân dậy thật sớm, trải qua một đêm ngủ say, nàng tinh thần tỉnh táo, tươi cười đầy mặt, hướng về phía bạn cùng phòng còn đang trong lúc ngủ mơ lớn tiếng chào hỏi, “Sớm an.”

“Sớm an.....” Hoàng Duy Lệ còn buồn ngủ từ trong chăn ló ra, tâm trí vẫn có chút không rõ. “Tiểu Hân, người tinh thần thật tốt.”

“Là người rất tham ngủ, có biết hiện tại mấy giờ hay không?” Hứa Bội Quân khí định thần nhàn (khí tức ổn định, thần sắc thư thái) ngồi ở trước bàn học, đã sớm rửa mặt, mặc quần áo, tùy thời chuẩn bị xuất môn đi học.

“Mấy giờ?” Hoàng Duy Lệ đưa tay cầm lấy đồng hồ báo thức trên giường, vừa thấy thời gian, lập tức nhảy dựng lên, phát ra tiếng kêu sợ hãi, “A a! Bảy giờ bốn mươi phút!”

Phạm Ý Hân lắc đầu, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. “Đừng kêu, nhanh đi làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị đi học.”

“Ừ, chờ ta nga.” Nàng vội vàng xuống giường, vọt vào phòng tắm rửa mặt đánh răng.

Giải quyết một người, còn lại một người, Phạm Ý Hân chuyển hướng một người khác vẫn oa ở trên giường quý tham ngủ. “Bội Dung, người còn không rời giường nga?”

Hứa Bội Quân thần nhiên bỏ xuống một câu, “Tiểu Hân, đừng lãng phí thời gian, nàng không đi đâu.”

“Bội Quân, người rất hiểu ta nga.” Trương Bội Dung kéo nhanh chăn, ý thức không rõ lắm bả, “Ta buồn ngủ quá, không đi đi học, các người đi trước đi.”

“Người nga.....” Phạm Ý Hân thở dài, đối với tính tình không thể thay đổi của nàng thật không làm gì được. “Thật sự là thua người rồi. Được rồi, dù sao môn học này lão sư cũng không điểm danh, buổi chiều học người nhất định phải nhớ rõ đi trước.”

“Ừ, được rồi, ta đã biết.” Nàng hàm hồ ứng một câu, lại lần nữa lâm vào mê man.

Lúc này, Hoàng Duy Lệ rửa mặt chải đầu xong, thay đổi quần áo, ba người đi ra cửa.

Trước khi đi học, vấn đề sinh hoạt quan trọng đầu tiên đó là — bữa sáng.

Ba người vừa mua xong bữa sáng, đang chuẩn bị rời khỏi cửa hàng ăn sáng, Hoàng Duy Lệ lại giống như phát hiện được đại lục mới, lôi kéo Phạm Ý Hân nhỏ nhỏ thanh âm kêu, “Tiểu Hân, Tiểu Hân, người xem.”

“Nhìn cái gì a?” Nàng có chút mặc danh kỳ diệu.

Hoàng Duy Lệ chỉ hướng phía trái trước mặt. “Bên ngoài cửa hàng ăn sáng có một nam một nữ. Người nam kia không phải chính là đối thủ một mắt một còn của người, Trầm Văn Tề tư công hệ sao?”

Phạm Ý Hân neho mắt lại, hướng về phương hướng ngón tay nàng nhìn lại. “A, thật là hân. Di? Nữ sinh bên cạnh hân là ai?”

Cô gái đứng ở bên cạnh Trầm Văn Tề, mặc bộ quần áo màu tím nhạt, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, ánh mắt thật to, cười lộ lên hai gò má mang theo lúm đồng tiền nhỏ, thập phần đáng yêu.

Hứa Bội Quân suy nghĩ một chút. “A, ta nhớ ra rồi, người nữ kia chính là học muội hội họa xã của chúng ta, Tạ Di Thanh tư công hệ.”

“Thật khó, ta nghĩ hẳn luôn luôn không gần nữ sắc.” Phạm Ý Hân tò mò nhìn bọn họ. Nàng biết Trầm Văn Tề luôn luôn được sự hoan nghênh của nữ sinh, không hề thiếu người ngưỡng mộ, bất quá, từ nhỏ đến lớn cũng chưa nghe nói hẳn cùng người nữ sinh nào kết giao, hiện tại Tạ Di Thanh này sẽ là chân mệnh thiên nữ của hẳn sao?

Hoàng Duy Lệ bởi vì có thể nhìn thấy chuyện lạ mà thập phần hưng phấn. “Hừ, nhỏ giọng chút, chúng ta nghe xem bọn hắn nói cái gì.”

Tạ Di Thanh thanh âm ngọt ngào truyền đến, tràn ngập hơi thở thanh xuân “Học trưởng, bữa sáng ngươi muốn ăn cái gì? Ăn hamburger ở đây được không? Ta giúp ngươi mua.”

Trầm Văn Tề mỉm cười, không cần nghĩ ngợi từ chối, “Học muội, ta tự mình mua là tốt rồi, không cần phiền toái.”

“Một chút cũng không phiền toái.” Tạ Di Thanh thâm tình chân thành nhìn hẳn, hai gò má rất hồng, ngượng ngừng lại động lòng người. “Chỉ cần có thể giúp đỡ chiếu cố học trưởng, ta chuyện gì đều nguyện ý làm.”

“Thật sự không cần, ta vội vàng đi học, tùy tiện mua cái sandwich là tốt rồi.” Thật là, hẳn bất quá là muốn mua một bữa sáng, lại vừa vặn gặp được học muội, bị dây dưa 10 phút, đi học đều sắp muộn.

“Học trưởng.....” Tạ Di Thanh cắn môi, bởi vì hẳn cự tuyệt mà thập phần khổ sở.

Trầm Văn Tề hoàn toàn bất vì sở động, nhanh chóng trả tiền cho chủ quán, cầm sandwich bước đi. “Học muội, tái kiến, ta đi đi học trước.”

“Học trưởng, đợi chút, ta cũng phải đi học, chúng ta cùng nhau đi!” Tạ Di Thanh lập tức đuổi theo, chính là không chịu buông tha.

Ba người Phạm Ý Hân thấy bọn họ đi xa, cũng chạy nhanh hướng thư viện đi đến. Dù là đứng xem chuyện để tám, các nàng cũng không đã quên một chút còn phải đi học, vừa đi, một bên bắt đầu thảo luận chuyện mới vừa xảy ra.

“Oa, hảo si tình nga.” Hoàng Duy Lệ nháy mắt mấy cái, có chút cảm động.

“Có sao?” Hứa Bội Quân lạnh lùng đưa ra lời bình thực tế, “Ta chỉ cảm thấy có vẻ giống hảo sắc, Trầm Văn Tề đối nàng căn bản một chút ý tứ đều không có, nàng còn quần quít lấy chết không đi, thực nhảm chán.”

Phạm Ý Hân nghiêng đầu, cảm giận bất bình nói: “Ta chỉ cảm thấy là Trầm Văn Tề kia rất ngu ngốc, mắt thấy con gái nhà người ta đáng yêu như vậy, lại đối hẳn có tình cảm thâm thiết, hẳn cư nhiên không chút cảm động nào, hẳn rốt cuộc có phải nam nhân hay không?”

“Tiểu Hân.....” Hoàng Duy Lệ thật cẩn thận đánh giá nàng. “Ngươi hy vọng Trầm Văn Tề cùng Tạ Di Thanh cùng một chỗ sao?”

“Ta?” Nàng sững sốt một chút. “Chuyện bọn họ muốn ở cùng một chỗ hay không đâu có gì liên quan tới ta?”

Hứa Bội Quân ngắm nàng liếc mắt một cái, ý vị thâm trường. “Không liên quan chuyện của ngươi sao?”

“Đương nhiên không liên quan chuyện của ta!” Nàng rốt cục chưa nói đã hiểu, tức giận nhử mày huy quyền. “Này uy, cái tên đáng chết Trầm Văn Tề kia với ta một chút quan hệ đều không có, các ngươi đừng đoán lung tung nga!”

Hứa Bội Quân mỉm cười, mang theo một chút ý xấu trong mắt trêu cợt ý tứ hàm xúc. “Nếu không quan hệ, ngươi làm gì phản ứng mạnh như vậy?”

“Đáng ngờ đáng ngờ.” Hoàng Duy Lệ cũng đi theo ồn ào.

Phạm Ý Hân ấn cái trán phát đau, cảm thấy có chút vô lực. “Ta nào có phản ứng mạnh, ta đây là làm sáng tỏ cho chính mình được không?”

Hứa Bội Quân còn thật sự nhìn nàng. “Vậy ngươi nói, ngươi hy vọng hay không hy vọng bọn họ ở cùng một nơi?”

“Ta.....” Nàng nghĩ nghĩ, mới thật sự trả lời, “Không hy vọng.”

Hoàng Duy Lệ nhin không được bắt đầu nói về chuyện cũ “Ngươi xem ngươi xem, đã nói ngươi cùng Trầm Văn Tề nhất định có tình cảm ngoài quan hệ...”

“Trước hết nghe ta nói xong!” Nàng hét lớn một tiếng, làm người đi đường đều nhìn lại.

Hứa Bội Quân hướng Hoàng Duy Lệ đánh mắt “Mời nói, chăm chú lắng nghe.”

“Đầu tiên, ta cùng Trầm Văn Tề chỉ có thù hận, không có tình cảm.” Phạm Ý Hân thao thao bất tuyệt nói ra ý nghĩ của chính mình “Lại nói, Trầm Văn Tề là người trong ngoài không đồng nhất quỷ chán ghét, đáng đánh đòn đến chết, Tạ Di Thanh đáng yêu như vậy, cùng hẳn ở cùng một chỗ căn bản là bạo trân thiên vật (chắc giống như phí của quý trời cho vậy), rất đáng tiếc, cho nên, ta là căn cứ vào trân trọng tâm tính học muội đáng yêu, mới không hy vọng tương lai của nàng chôn vùi ở trong tay Trầm Văn Tề —”

“Duy Lệ.”

“Bội Quân.”

Hứa Bội Quân cùng Hoàng Duy Lệ nhìn nhau, cầm tay đối phương, biểu tình giống nhau bất đắc dĩ. “Đi thôi, chúng ta vẫn là nhanh chút đi học có vẻ thực tế hơn.”

Nói xong, hai người nhanh hơn cước bộ đi về phía trước không hề để ý tới Phạm Ý Hân.

Nàng nhăn mặt nhăn mày một bên đuổi theo các nàng, một bên oán giận không ngớt “Này uy, các người có thái độ gì vậy? Ta nói tất cả đều là thật! Là các người chính mình bảo ta nói, nói lại không tin.”

Hứa Bội Quân lắc đầu, không thèm nhắc lại, nhưng thật ra Hoàng Duy Lệ thở dài, “Đừng nói nữa, đi học đã sắp muộn, đi nhanh đi!”

“Các người!” Nàng tức giận đến dậm chân.

Kỳ quái, nàng nói tất cả đều là ý nghĩ thật sự trong lòng! Vì sao Duy Lệ cùng Bội Quân lại không tin? Lời nói của nàng không đáng tin như vậy sao?

Ai, dù sao chỉ cần việc gì liên quan đến Trầm Văn Tề, kết cục của nàng sẽ thực thảm, nàng đã sớm có thói quen, cũng chỉ có thể quen mà thôi.

*****

Đêm công diễn hí kịch của Quốc mẫu hệ, đại lễ đường rất nhiều người tới, có thể nói là tình huống chưa bao giờ có, thánh phòng chỗ ngồi đã kín, thậm chí ngay cả trước cửa ra vào người cũng đứng đầy.

Mà trước đài náo nhiệt, sau đài cũng ồn ào vô cùng.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Người thật nhiều, ta hảo khăn trang ơ!” Người diễn nữ nhân vật chính đại nhị học muội Tô Nguyệt Uyển khăn trang đòi mạng, càng không ngừng ở phía sau đài đi tới đi lui. “Học tỷ, ta nhất định sẽ quên từ.”

Phạm Ý Hân bồi ở bên cạnh nàng trấn an “Sẽ không, đừng lo lắng, các người trước đó tập luyện nhiều lần như vậy, không có vấn đề.”

“Học tỷ, nhưng là ta rất sợ hãi nga.” Tô Nguyệt Uyển trong ánh mắt thật to có chứa nước mắt, sợ đến độ mau khóc đi ra Phạm Ý Hân vội vàng khăn giấy, giúp nàng lau đi nước mắt trên mi mắt, cố gắng an ủi nàng “Ngoan nga, đừng sợ đừng sợ, không thể khóc nga, khóc như vậy sẽ làm hư lớp trang điểm, vậy rất khó coi.”

Trải qua sự xoa dịu của nàng, Tô Nguyệt Uyển cuối cùng bình tĩnh một chút, ngượng ngùng cười. “Cảm ơn học tỷ.”

“Tốt lắm, người nghỉ ngơi trước một chút, đợi chút nên chuẩn bị lên đài, ta tới phía trước xem, cố lên nga.”

“Àn.”

Phạm Ý Hân đi đến hậu trường đi xuyên qua thánh phòng tiêu sái trên đường, nhìn đến chỗ ngồi cơ hồ chật ních, nàng lộ ra mỉm cười vừa lòng.

“Hội trường.” Hoàng Tuấn Minh đi tới, cũng là tươi cười đầy mặt. “Hôm nay đến người so với năm rồi đều nhiều hơn.”

“Àn, việc này tỏ vẻ hoạt động chúng ta làm được thực thành công.” Nàng cười đến hết sức sáng lạn, mấy ngày liền cố gắng đã có thu hoạch, so với cái gì đều đáng để vui vẻ.

“Còn có.....” Hân muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

“Rất nhiều người đều đang hỏi, tại sao không phải hội trường người diễn vai nữ nhân vật chính.....”

Sự xinh đẹp của hội trường thật sự không phải chỉ có người trong hệ bọn hắn nghĩ vậy, mà là toàn bộ mọi người trong trường công nhận hoa hậu giảng đường, từ khi hội trường nhập học tới nay, mỗi một công diễn hí kịch, kỳ thật không ít người đã đề nghị hội trường đảm nhiệm nữ nhân vật chính, hội trường cố tình một mực cự tuyệt, nói cái gì cũng không chịu nhận.

Sắc mặt nàng lợt trầm, có chút không quá cao hứng “Ta đã nói rồi, ta đối diễn xuất không có hứng thú, hơn nữa cũng không có khiếu biểu diễn trời cho, nếu là làm cho có hứng thú, cứ để đồng học có tài đi phát huy hay hơn.”

Lại nói, mọi người đều muốn kêu nàng diễn nữ nhân vật chính, là vì cái gì? Còn không phải là vì diện mạo của nàng sao, nàng không nghĩ trở thành bình hoa chỉ có dung mạo lại không biết tự lượng sức mình đâu.

Mặt hân đỏ lên. “Làm sao có thể, ta cảm thấy hội trường làm nữ nhân vật chính lại rất thích hợp bất quá —”

“Người rất thích hợp làm nữ nhân vật chính?” Giọng nam sung sướng ôn hòa từ phía sau hai người truyền đến, trong nét cười mang theo ý tứ. “Xem ra

quốc mậu hệ tuyển người ánh mắt rất đặc biệt.”

“Trầm Văn Tề?” Phạm Ý Hân biến sắc, mấy ngày nay oán hận chất chứa cứ như vậy bùng nổ “Nơi này là hậu trường công diễn hí kịch của quốc mậu hệ, không phải nhân viên công tác không thể tiến vào, ngươi tiến vào làm cái gì?”

Trầm Văn Tề thanh thoi tựa vào góc tường “Hừ, nhỏ giọng chút, hiện tại đang trong lúc chuẩn bị, ngươi không hy vọng quấy rầy đến nhóm diễn viên đang cố gắng bồi dưỡng cảm xúc chứ?”

“Vô nghĩa!” Nàng vọt tới trước mặt hắn, đè thấp thanh lượng, tức giận lại áp chế không được. “Vì không quấy rầy nhóm diễn viên, mới không được để người không liên quan tiến vào, ngươi là người ngoại hệ còn không mau đi ra ngoài cho ta!”

“Đừng kích động, ta cũng không phải là muốn đến quấy nhiễu nhiều diễn viên, ngược lại là tới an ủi diễn viên.”

Phạm Ý Hân hoang mang nhú mày. “Có ý tứ gì?”

“Đêm nay nữ nhân vật chính Tô Nguyệt Uyển, là bạn gái đồng học ta, đồng học ta lo lắng nàng luống cuống, riêng ở trước lúc bắt đầu diễn đến bởi nàng nói chuyện phiếm, làm cho nàng thả lỏng tâm tình. Về phần ta, là đồng học ta bảo ta bồi hấn đến, hấn nói chính mình một người đến rất ngượng ngùng, cứng rắn kéo ta đi theo.”

“Thật vậy sao?” Nàng sừng sốt một chút, quay đầu hỏi Hoàng Tuấn Minh đang đứng một bên “Bạn trai Nguyệt Uyển thật sự là người tư công hệ sao?”

Hoàng Tuấn Minh gật gù đầu. “Àn, hình như là vậy, nàng buổi chiều theo ta đề cập qua, nói bạn trai nàng sẽ đến vì nàng cô vũ tính thần.”

Trầm Văn Tề mỉm cười lại bỏ thêm một câu “Ngươi nếu còn chưa tin thì có thể vào xem, đồng học ta đang ở bên cạnh bởi nàng”

“Không cần.” Nàng cắn răng, bài trừ một cái mỉm cười cứng ngắc. “Cho dù ngươi thật sự cùng đi đến, ngươi một người ngoại hệ nhân đứng ở nơi này, sẽ ảnh hưởng công tác chuẩn bị của chúng ta, ngươi tốt nhất vẫn là đến bên ngoài chờ đi.”

Nàng đuổi hấn cũng không phải là xuất phát từ tư oán, mà là hấn thật sự nhìn rất được, chỉ đứng ở chỗ này, liền đưa tới vô số ánh mắt ái mộ, bao gồm nhân viên công tác nữ hấn là bạn rợn không chịu nổi cùng nhóm diễn viên, nếu để cho hấn vẫn đứng ở chỗ này, sợ là mọi người đều vô tâm chuẩn bị diễn xuất sắp xảy ra.

“Sẽ sao?” Trầm Văn Tề nhú mày, miệng nói lời khiêm tốn lại kinh ngạc, cũng không rất thật tình. “Ta như thế nào không biết là lực ảnh hưởng của ta lại lớn như vậy?”

Hấn trong lời nói mang trêu chọc, bởi vì hấn vẫn nhớ rõ chuyện hấn hẹn nàng cùng nhau ăn bữa tối, lại bị nàng kiên quyết cự tuyệt.

“Ta cũng không cảm thấy!”

Phạm Ý Hân khoe miệng co rúm, trả lời không chút do dự. Tự đại thói quý (giống như đồ tự cao tự đại vậy), rõ ràng rất đắc ý, lại còn muốn giả dạng làm một bộ dạng khiêm tốn, thực kém cỏi!

Con ngươi đen hiện lên một tia áp lực tức giận. “Ngươi đã không cảm thấy, liền tỏ vẻ ta không có lực ảnh hưởng, sẽ không đối với việc các ngươi chuẩn bị công tác tạo thành trở ngại, ta tự nhiên cũng không cần rời khỏi.”

Nàng cũng thật không mất! Không phải hấn tự đại, mà là hấn thật sự được nữ nhân hoan nghênh, chỉ có nàng cố tình, luôn đem hấn trở thành địch nhân đối đãi, động một chút liền cùng hấn tranh cãi.

Phạm Ý Hân trừng lớn mắt, nổi giận đùng đùng. “Gọi ngươi rời đi liền rời đi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm cái gì?!”

Nàng con tức vừa lên đến, cũng bắt chập chú ý âm lượng cùng hình tượng, lập tức đưa mọi ánh mắt của người khác tập trung lại.

“Hội trường, ...” Hoàng Tuấn Minh đứng ở một bên, khuyên cũng không phải, nghe cũng không phải, chỉ cảm thấy chính mình hoàn toàn không thể chen vào hai người đang nói chuyện, tâm tình thập phần phức tạp.

Trầm Văn Tề so với nàng bình tĩnh hơn, sớm đem ánh mắt tò mò quanh mình tất cả thu vào đáy mắt. “Phạm hội trưởng, thỉnh chú ý một chút, hiện tại người ảnh hưởng công tác chuẩn bị biến thành ngươi.”

“Đi?” Phạm Ý Hân lúc này mới chú ý tới chính mình vừa tức đến quên hết tất cả, mặt đỏ lên cười, vừa tức vừa giận, nàng đè thấp thanh lượng, giận còn hấn. “Đáng giận, đều là ngươi làm hại!”

“Lại là ta làm hại?” Hấn thờ dài, thập phần vô tội. “Ta chỉ là đứng ở nơi này, rõ ràng là ngươi chủ động đến đuổi ta, cùng ta khắc khẩu, hiện tại đổ tất cả thành sai lầm của ta?”

Nàng oán hận trừng hấn liếc mắt một cái, hạ tối hậu thư “Ít nói nhảm! Ta hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc muốn đi quan sát xung quanh một chút để chờ hay không?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” Trầm Văn Tề nở nụ cười, biết nàng đã tức giận đến cực hạn, cũng không lại tiếp tục chọc nàng “Ta hiện tại phải đi, nếu

không đi, ta sợ đợi chút nữa sẽ có người động thủ bất động khẩu.”

Phạm Ý Hân giật dứ phản cười. “Ngươi biết vậy là tốt rồi, còn không mau đi!”

Hắn hướng nàng vẫy vẫy tay, cười đến ôn hòa có lẽ. “Tôi nay gặp, chúc các ngươi công diễn thành công.”

“Nhất định vậy, tái kiến.” Nàng quay đầu, không hề để ý đến hắn.

Hoàng Tuấn Minh từ đầu tới đuôi đều bị để ở một bên, cảm tưởng chỉ có một, đó là –

Chỉ cần Trần Văn Tề xuất hiện trước mặt hội trường như hiện tại, hội trường trong mắt cũng chỉ có hắn, cảm xúc hoàn toàn bị hắn tác động, đã quên sự tồn tại của người khác.....

Ai, hắn nghĩ, hắn thật sự nên bỏ cuộc.....

Hí kịch công diễn thập phần thành công, đại phục đường chật ních người xem đến từ các hệ sở* (*cái này giống như một khoa của trường đại học zây), đến khi màn kết thúc vừa xong, vỗ tay như sấm, diễn viên cùng khán giả cảm xúc đều thực phần khởi, khi diễn viên cùng nhân viên công tác chào cảm ơn, đều nhin không được khóc đi ra.

Nhiều ngày vất vả, tất cả giờ khắc này có hồi báo, cái loại cảm động này, thỏa mãn, là ngôn ngữ vốn không thể miêu tả.

Phạm Ý Hân đứng ở dưới đài, mang theo vui mừng mỉm cười, chính là, ở giờ phút nàng cảm động này, người đáng ghét lại xuất hiện.

“Chúc mừng, công diễn thật sự thực thành công.” Trần Văn Tề đứng ở bên cạnh nàng, cười hướng nàng chúc.

“Đương nhiên, ta sớm nói qua.” Nàng cũng không liếc hắn một cái. “Hiện tại công diễn đã xong, ngươi với đồng học ngươi cũng nên rời khỏi đi.”

“Đuổi ta đuổi nhanh như vậy?” Hắn khẽ nhủ mày.

Phạm Ý Hân rút cục nhìn phía hắn, ngoài cười nhưng trong không cười. “Nào có chuyện đó, đại lễ đường là nơi công cộng, ai đều có thể đến, ta cũng không cái tư cách cùng quyền lợi đuổi người kia.”

Trần Văn Tề đang muốn mở miệng, nhóm nhân viên công tác hí kịch công diễn lại tại lúc này đi tới. “Hội trường, chúng ta một chút muốn mở tiệc chúc mừng, ngươi cũng cùng nhau đến đây đi?”

Phạm Ý Hân cười gật gật đầu. “Hảo, mọi người cùng đi đi.”

“Cái kia.....” Nhân viên công tác giữa có mấy người học muối, người người mặt đỏ cùng thực thấu phiên gia giống nhau (chắc giống như mình nói đó như gác ak), e lệ hỏi Trần Văn Tề “Trần học trưởng, ngươi muốn cùng nhau đi không?”

Phạm Ý Hân hoảng sợ, nhanh chóng ngăn cản “Đợi chút, hắn cũng không phải đệ tử của quốc mẫu hệ, chúng ta người trong hệ làm tiệc chúc mừng, tìm hắn cùng đi không phải rất kỳ quái sao?”

“Sẽ không, nhiều người thì náo nhiệt thôi! Hơn nữa bạn trai Nguyệt Uyển cũng phải đi, bạn trai nàng là đồng học của Trần học trưởng, cùng đi cho có bạn thôi!” Nhóm học muối khó được có cơ hội tiếp cận bạch mã vương tử trong cảm nhận, như thế nào cũng không chịu bỏ cuộc. “Hơn nữa địa điểm chúc mừng là quán ăn bên cạnh ký túc xá nam, rất thuận tiện.”

Phạm Ý Hân âm thầm thở dài. “Tùy tiện, các ngươi vui là tốt rồi, ta đi trước.”

Mặc kệ, nếu là Trần Văn Tề thật sự đi tham gia tiệc mừng công, nàng ngồi cách hắn xa một chút, làm như không thấy hắn đi.

“Học trưởng, cùng đi đi!” Nhóm học muối chen chúc bên cạnh Trần Văn Tề, ngươi một lời, ta một lời năn nỉ. “Khó được mọi người vui vẻ như hôm nay, cùng đi ăn một chút nói chuyện phiếm đi!”

Đồng học Trần Văn Tề cũng đã đi tới. “Văn Tề, cùng đi đi.”

“Không được, ta sáng mai còn có khóa.” Cho dù là cự tuyệt, mỉm cười của hắn vẫn là ôn hòa có lẽ như vậy. “Ta về trước ký túc xá trước, các ngươi chậm rãi vui chơi, tái kiến.”

“Được rồi, ngày mai gặp.”

Trần Văn Tề đi ra đại lễ đường, gặp Phạm Ý Hân một mình đi ở phía trước, hắn không chút nghĩ ngợi đuổi theo. “Này, đợi chút!”

Vừa nghe đến thanh âm của hắn, Phạm Ý Hân cũng không quay đầu lại cước bộ nhanh hơn.

Trần Văn Tề bỏ qua quát to, trực tiếp chạy chậm bước đuổi theo nàng.

Thấy hắn đuổi theo, nàng tức giận hỏi: “Làm sao?!”

Hắn lộ ra chiều bài tươi cười.“Không có việc gì, chính là ta vừa vận phải về ký túc xá, liền cùng nhau đi thôi.”

“Ai muốn cùng đi với ngươi!” Phạm Ý Hân hướng hắn giả trang mặt quý.“Hiện tại trên đường người rất nhiều, vì an toàn thật sự, ta chính mình đi thì tốt rồi.”

“Tùy ngươi.” Hắn cố ý kích nằng.“Dù sao ngươi luôn luôn lòng dạ hẹp hòi, thích nhớ thù, không muốn cùng nhau đi thì thôi, nhưng về nhà đừng hướng ba mẹ ta cáo trạng, nói ta khi dễ ngươi.”

Nàng tức giận đến trừng hắn liếc mắt một cái.“Ai lòng dạ hẹp hòi, thích nhớ thù? Đều là ngươi đến gây chuyện với ta trước! Mỗi lần đều cố ý chọc giận ta, còn giả một dạng vô tội, lừa mọi người xoay quanh, tưởng ta thích cùng với ngươi so đo.”

“Ngươi còn nói ta, rõ ràng có người không có việc gì làm liền thích tìm ta phiền toái, động một chút sẽ theo ta so đông với so tây, so xong thua còn không chịu phục, đem sai quấy tất cả đều đổ lên đầu ta.”

Hắn thật sự giả bộ không hiểu, nằng vì sao luôn nhằm vào hắn khắp nơi, cùng hắn làm trái lại?

“Này uy, người ác lại cáo trạng trước.....”

Dọc theo đường đi, hai người liền như vậy tranh cãi âm ỉ không ngớt, bất tri bất giác đã đi đến bên ngoài ký túc xá nam sinh.

Trầm Văn Tề hướng nằng nháy mắt mấy cái, trêu tức mà bốn cột.“Ngủ ngon. Cảm ơn ngươi ‘Đưa’ ta trở về.”

“Ai đưa ngươi! Bậy bạ!” Nàng nói xong quay đầu bước đi, đến vẫy tay nói lời từ biệt nói tái kiến đều bỏ qua, căn bản không nghĩ cùng hắn ở bên ngoài ký túc xá nam sinh nói nhiều chuyện tào lao, miễn cho lại có chuyện lời đồn đãi nhảm nhí xuất hiện.

Tiệc mừng thành công vui vẻ cùng nhóm học đệ học muội đáng yêu đang chờ nằng, nằng mới không cần vì quý chán ghét ở nơi này lãng phí thời gian đâu.

Mà về phương diện khác, Trầm Văn Tề sau khi trở lại ký túc xá, mới đi đến phòng ngủ, liền đón nhận một đám đồng học không có hảo ý, bốn người một phòng, phòng ngủ có treo tứ bình*, giờ lại chứa hơn mười nam sinh, có thể nói là chật chội không chịu nổi. (*Bốn bức tranh treo trên tường nhà, thường được vẽ nguyên bộ, mỗi bức một ý nghĩa)

Hắn kinh ngạc nhú mày.“Các ngươi tại sao đều đến đây?”

“Trầm Văn Tề.....” Bạn cùng phòng thứ nhất âm trầm trừng mắt nhìn hắn, giọng điệu không tốt.“Vừa nãy có người ở dưới lầu nhìn thấy ngươi cùng hoa hậu giảng đường cùng nhau đi trở về?”

“Hoa hậu giảng đường?” Hắn đem túi xách buông, ra về không biết.“Ai?”

“Ngươi còn giả ngu! Chính là Phạm Ý Hân của quốc mậu hệ!”

“Nga, nằng nga.”

Một đồng học khác nóng vội hỏi:“Ngươi cùng nằng vì sao lại đi cùng nhau?”

Trầm Văn Tề biết không nói rõ ràng, bọn họ sẽ không chịu để yên, liền đáp:“Không phải cùng nhau, là tiện đường, ta bởi người khác đi xem hí kịch công diễn của quốc mậu hệ, sau khi công diễn kết thúc, nằng đi tham gia tiệc mừng thành công, địa điểm vừa lúc ở bên cạnh ký túc xá nam sinh, cho nên tiện đường cùng nhau đi trở về.”

“Đáng giận! Ngươi là tên có vận may, bình thường một đồng học tỷ, học muội vây quanh ngươi chưa đủ, hiện tại ngươi ngay cả Phạm Ý Hân đều ra tay, hơi quá đáng!”

Hắn khẽ nhú mày, bỏ qua ôn hòa tươi cười, nghiêm túc nói rõ,“Đừng nói lung tung, ta cùng nằng không phải loại quan hệ này.”

“Vậy ngươi rốt cuộc cùng nằng nhận thức như thế nào! Nói các ngươi giống bằng hữu, lại suốt ngày cãi nhau; Nói các ngươi không phải bằng hữu, thái độ lại thân thiết đến mức khiến người khác đổ kỵ.”

Hắn đi ra ghé dựa ngòai xuống, thân nhiên bỏ xuống hai chữ “Bí mật.”

Quan hệ của hắn cùng Phạm Ý Hân, cũng không phải đơn giản nói hai ba câu có thể nói được rõ ràng, huống hồ, hắn cũng không tất yếu hướng bọn họ những người không liên quan giải thích đi.

“Quá đáng thật!”

“Rất gian trá!”

“Từ thân bí chủ nghĩa!”

Thanh âm bất mãn oán giận nổi lên thật khó cực, một đám nam sinh khí huyết sôi trào hận không thể xông lên phía trước giữ chặt hân đòn hiểm một chút, bất quá, bọn họ chỉ dám tâm động không dám xúc động. Trầm Văn Tề xem ra nhã nhặn ôn hòa, kỳ thật cường tráng thật sự, còn học qua nhiều năm Taekwondo, nếu thực sự động đến, bọn họ không biết có chiếm được lợi ích gì không; Lại nói, nếu thật sự thương đến hân, ở trên khuôn mặt tuấn tú của hân lưu lại vết thương, như vậy bọn họ lập tức sẽ biến thành kẻ địch của nữ sinh toàn hệ thậm chí là toàn trường, bọn họ cũng không ngốc như vậy.

Trầm Văn Tề căn bản không để ý tới kháng nghị của bọn họ, kính tự hạ lệnh tiễn khách “Tốt lắm, đều nói xong rồi, các người hồi phòng ngủ đi thôi.”

Các nam sinh gãi gãi đầu, cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn rời đi.

Cho dù Trầm Văn Tề không có nói rõ, bọn họ cũng cảm giác ra hân cùng Phạm Ý Hân giao tình không phải là ít, tuyệt đối không phải là bằng hữu bình thường.

Bọn họ từng nghĩ sẽ tốt đẹp cùng hoa hậu giảng đường nói chuyện tình cảm luyến ái! Ô ô..... Trời thật bất công nha!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đầu hạ, mùa tốt nghiệp, nóng bức mà bận rộn.

Trong trường học, một đám đệ tử ở các địa điểm có cảnh xinh đẹp chụp chung hình đoàn thể, làm kỷ niệm ngày sau. Sau khi rời đi trường học, mọi người đem các dự định này nọ, vì tiền đồ của mình dốc sức làm, nhưng là, trong bốn năm bồi dưỡng ra tình nghĩa sâu đậm, chính là vĩnh hằng không thay đổi.

“Tiểu Hân! Mau tới đây chụp ảnh.” Hoàng Duy Lệ cầm máy chụp ảnh, lớn tiếng hét to.

“Đến đây đến đây.” Phạm Ý Hân kéo Hứa Bội Quân, cười chạy đi qua.

“Bội Dung, đứng bên trái một chút.”

“Nơi này được không?” Trương Bội Dung kéo kéo váy, khăn trương để ý quần áo.

“Vị trí vừa vặn, đừng nhúc nhích nga, ta tìm người khác giúp chúng ta chụp.” Hoàng Duy Lệ lao đi tìm đồng học cùng lớp giúp đỡ, lập tức chạy chậm bước đến bên cạnh ba người, chọn xong tư thế, lộ ra tươi cười sáng lạn nhất.

Phạm Ý Hân đứng ở giữa, một tay nắm cả Hứa Bội Quân, một tay khoát Trương Bội Dung, cười đến cực kỳ vui vẻ, bốn cô gái tính tình đa dạng giờ đứng ở cùng nơi, một trong số đó lại là hoa hậu giảng đường xinh đẹp nhất, đồng học đi ngang qua đều nhìn không được nhìn thêm vài lần.

“Phạm đồng học.....” Cũng là nam sinh tốt nghiệp như nàng, Ở bên cạnh đồng học đi tới, đỏ mặt, có chút thẹn thùng.

“Có việc sao?” Nàng đây là biết rõ còn cố hỏi, bởi vì cùng loại tình huống sớm phát sinh qua rất nhiều lần.

“Ta là ngoại văn hệ đại tứ Trương Thượng Hùng.” Nam sinh kia căn bản không dám nhìn mắt nàng, cúi đầu, ấp úng “Cái kia..... Ta vẫn thực ngưỡng mộ người..... Tốt nghiệp xong, chúng ta có thể tiếp tục liên lạc, kết giao hay không.....”

Một bên Hứa Bội Quân, Hoàng Duy Lệ cùng Trương Bội Dung cơ hồ đồng thời hít hồi khí, có chút đồng tình người này nhất định thất vọng thương tâm.

Quả nhiên, Phạm Ý Hân trả lời chính như các nàng dự đoán—

“Thật có lỗi, tốt nghiệp xong ta có tính toán khác, tâm ý của người ta không thể nhận, cảm ơn người.” Nàng mỉm cười, dùng từ thực ôn hòa, thái độ cũng rất kiên định.

“A..... Vậy..... Ta đây không quấy rầy người, bye bye.” Trương Thượng Hùng ngây người một chút, chỉ có thể cố nén bi thống, bảo trì phong độ rồi đi.

“Ai, lại một phát phá tan tâm nam nhân ngây thơ.” Hoàng Duy Lệ rung đùi đắc ý, miệng toái toái nhớ kỹ “Tiểu Hân, người có tính qua hay không, bốn năm đại học, người làm bi thương bao nhiêu tâm nam nhân?”

Hứa Bội Quân trừng nàng liếc mắt một cái. “Duy Lệ, đừng nói vậy, Tiểu Hân chính là cự tuyệt đối phương kì hảo, cũng không phải cố ý đã thương người.”

“Ta biết, nhưng là những nam sinh vẫn vẫn sẽ rất thương tâm, giống người mới nãy của ngoại văn hệ, ta cảm thấy hân giống như mau khóc đi ra.”

Trương Bội Dung vẫy vẫy tay, gióng nhau cảnh tượng gặp qua nhiều lần, nàng đã muốn không đồng tình. “Ai nha, nhân sinh từ xưa ai không từng đau lòng, đau lòng một lần, hai lần không chết được.”

Phạm Ý Hân nhẹ nhàng thở dài. “Nói thật, ta cũng không tính làm bọn họ thương tâm, bắt quá ta thật sự có tính toán khác, đành phải cự tuyệt bọn họ.”

Hoàng Duy Lệ tò mò hỏi: “Tiểu Hân, người tốt nghiệp xong rồi cuộc có tính toán gì?”

“Tốt nghiệp xong, ta tính đến công ty mẫu dịch của nhà ta đi làm, tuy rằng là ba mẹ ta chính mình mở công ty, nhưng vẫn nên bắt đầu học từ thấp lên, muốn học một đồng thứ, việc đòi mạng, làm sao có thời giờ nói chuyện yêu đương!” Trương Bội Dung gật gật đầu. “Đúng nga, lúc trước người nghỉ đồng và nghỉ hè đều ở công ty nhà mình làm công, hiện tại tốt nghiệp lại đi làm, vừa vặn dùng đến kiến thức đã học.”

“Àn, lúc trước chính bản thân ta có hứng thú, vừa vặn cũng đối ba mẹ ta có công ty giúp đỡ, cho nên mới đọc quốc mẫu hệ.”

Hoàng Duy Lệ không thay đổi bản tính tám chuyện, hưng trí ngẩng cao đầu truy vấn: “Nhưng là Tiểu Hân, tốt nghiệp là tốt nghiệp, công tác là công tác, luyện ái cũng không thể không nói?”

“Ta lại chưa nói không nói chuyện đó.” Phạm Ý Hân tà nghệ nàng liếc mắt một cái.

“Nhưng là người tiến đại học đến bây giờ đều đã tốt nghiệp, một đồng nam sinh tỏ tình với người, người còn chưa có đáp ứng qua ai, muốn nói chuyện luyện ái, dù sao cũng phải cho người khác cơ hội trước đi?”

“Duyên phận chưa tới.” Phạm Ý Hân nghiêng đầu cúi đầu nghĩ, có chút tiếc nuối. “Tuy rằng bọn họ đều rất tốt, nhưng là ta đối bọn họ chính là không cảm giác.”

“Vậy người cảm thấy cái dạng nam sinh gì sẽ làm người có cảm giác đây?”

“Các tiểu thư.” Hứa Bội Quân tránh ở một bên tránh ánh nắng, sắp bị ánh nắng nóng bức nhanh chóng làm hôn mê, nàng bắt mắt híp mắt, “Thái dương thật lớn, dù sao cũng không còn sớm chụp xong rồi, chúng ta đổi nơi khác tán gẫu đi?”

“Hào, chúng ta đây đi quán cà phê trường học tốt lắm, chỗ có máy lạnh, chúng ta có thể vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện phiếm.”

Bốn người hướng quán cà phê trường học đi đến, đi vào, còn có bồi bàn đến nơi, các nàng đi theo bồi bàn mới đi đến vị trí đã giữ, còn chưa có ngồi xuống, Phạm Ý Hân liền biến sắc, bởi vì vị trí bàn bên cạnh đã có người ngồi, hơn nữa đúng là đối thủ một mắt một còn của nàng Trầm Văn Tề!

Trầm Văn Tề một người ngồi một mình, trước mặt để mấy bản nguyên văn thư rất nặng cùng một ly đồ uống lạnh. Ký túc xá không có máy lạnh, hần hần là cũng là đến quán cà phê tiêu giải nhiệt.

Ba nữ sinh khác vừa nhìn thấy Trầm Văn Tề, hành động đầu tiên là quay đầu xem biểu tình của Phạm Ý Hân trước, sau đó ba người nhìn nhau, tâm tình chờ xem kịch vui, chậm rãi đợi hai người phản ứng.

Mở miệng trước là Trầm Văn Tề, vẫn như bình thường, ở trước mặt mọi người, tươi cười của hần tao nhã, thái độ cũng là nho nhã có tồn tại. “Ngọ an.”

“Ngọ an.” Phạm Ý Hân tâm không cam, lòng không muốn mở miệng, cố nén xúc động muốn đổi chỗ ngồi, bắt quá vẫn cố ý chọn nơi cách Trầm Văn Tề xa nhất ngồi xuống.

Trầm Văn Tề nhú mày, cũng không nói nhiều.

Bốn nữ sinh gọi đồ uống, bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Đến đến đến, tiếp tục đề tài vừa nói lúc nãy.” Hoàng Duy Lệ hưng trí bừng bừng hỏi: “Tiểu Hân, người thích rồi cuộc là cái gì loại hình mẫu nào?”

“Ta.....” Phạm Ý Hân nhú mày, cố kỵ Trầm Văn Tề một bên, trong lúc nhất thời không hiểu được trả lời như thế nào.

Quán cà phê khách nhân cũng không nhiều, các nàng ngồi lại là vị trí góc, hần chỉ cần có tâm tư nghe, thực dễ dàng có thể nghe thấy các nàng đối thoại, chuyện các nàng nói cũng không phải đại sự gì, nhưng lại là tâm tư của con gái, nếu bị Trầm Văn Tề nghe được..... Quá mất mặt nga!

“Duy Lệ, người hỏi như vậy rất trực tiếp.” Hứa Bội Quân uống một ngụm nước chanh lạnh lẽo, giống như lơ đãng liếc Trầm Văn Tề một bên liếc mắt một cái.

Nàng loại nào sâu sắc, cho dù Phạm Ý Hân cùng Trầm Văn Tề chỉ có ngắn gọn lên tiếng chào, sau sẽ không tiếp tục nói chuyện với nhau, nàng vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được hai người trong lúc đó vẫn có cái loại sóng ngầm đi động quỹ đị lại ái muội.

“Bằng không muốn hỏi như thế nào?”

“Ai nha, có một số việc hỏi quá rõ ràng sẽ không hảo ngọcòn thú vị.” Nàng cười yếu ớt, trong lời nói có ý “Ta cảm thấy lấy việc tùy duyên tốt nhất.”

“Ý của người là.....” Trương Bội Dung khuấy trà sữa trân châu, nghiêng đầu suy tư “Tiểu Hân duyên phận còn chưa tới sao?”

“Không tới?” Hứa Bội Quân tươi cười sâu sắc, có loại biến hoá kỳ lạ nói không nên lời.

“Này, Bội Quân, ngươi cười thật sự khủng bố nga.....” Phạm Ý Hân chỉ cảm thấy sống lưng lạnh, không chịu được rung mình một cái.

“Là ta cười đến khủng bố, hay là ngươi có lòng nghi ngờ sinh ám quỷ?” Hứa Bội Quân chậm rãi cắn lên cục đá “Ta cảm thấy ta cười vẫn giống như bình thường.”

“Đợi chút.” Hoàng Duy Lệ lòng hiếu kỳ nhiều nhất nhìn không được xen mồm “Bội Quân, ngươi nói còn chưa xong.”

“Ta nói, duyên phận Tiểu Hân không phải không tới, rất có khả năng đã sớm đến, chính là nàng cùng đôi phương cũng chưa phát giác ra được.”

“A?” Phạm Ý Hân nghe vậy trợn mắt, không thể tin.

Hoàng Duy Lệ cùng Trương Bội Dung còn lại là sững sờ một chút, thế này mới hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của nàng, hai người lập tức hướng Trần Văn Tề nhìn lại, chỉ thấy hân thần sắc trấn định, ánh mắt dừng ở trên sách, tựa hồ hoàn toàn không đem đôi thoại của bốn người nghe vào.

Phạm Ý Hân khoe miệng co rúm, cười đến có chút miễn cưỡng, “Bội Quân, ngươi suy nghĩ nhiều quá, duyên phận của ta nhất định còn chưa tới, nếu đến, ta làm sao có thể không biết.”

“Cái gì cũng có thể.”

“Đương nhiên có khả năng.”

Trương Bội Dung cùng Hứa Bội Quân đồng thời mở miệng, không chút lưu tình bác bỏ cách nói của nàng.

“Các ngươi.....” Phạm Ý Hân mở miệng muốn giải thích, nhưng lại không thể nói hai ba câu đã có thể nói rõ ràng, Nhưng nếu không giải thích, không phải đại biểu nàng cam chịu loại phỏng đoán không có căn cứ chính xác này sao? Nàng tiến thoái lưỡng nan, mà đầu sỏ đắc tội làm hại nàng xấu hổ như thế lại an vị ở một bên, làm tâm tình của nàng lại kích động.

Nàng thở sâu, thử bình tĩnh tâm tình lại. “Dù sao, tóm lại một câu, cảm tình của ta chỉ có ta tự mình rõ ràng nhất, các ngươi cũng không phải ta, làm sao có thể biết được rõ ràng.”

Hứa Bội Quân cười nhạo một tiếng, “Tục ngữ nói: [trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường] , Tiểu Hân, ngươi hẳn là cũng nghe qua chứ.”

“Hắc hắc hắc hắc.”

“Bội Quân nói có đạo lý nga.”

Tổ hai người hát đệm lại lần nữa xuất hiện.

Đối mặt này ba người bạn cùng phòng cố chấp, Phạm Ý Hân chỉ cảm thấy đau đầu, “Ai, thật sự là tú tài gặp được bình, có lý cũng nói không rõ, ta mau bị các ngươi làm tức chết rồi!”

Hứa Bội Quân cười nói “Ta chỉ cảm thấy ta có vẻ giống tú tài, ngươi mới như là bình rất không phân rõ phải trái.”

“Được được, tú tài đại nhân, tiểu bình ta không địch lại ngài khéo nói, buông tha cho ta.” Nàng lắc lắc đầu, trả tiền đồ uống. “Ta đi về trước sửa sang lại mọi thứ, bye bye.”

Các nàng chính là thích nháo, dù sao sẽ tốt nghiệp, sau này cũng nghe không thấy những lời tám chuyện không hề có căn cứ đó, để tự các nàng nói đi.

“Đợi chút.” Thấy nàng phải đi, ba nữ sinh mới giật mình thấy hình như đùa hơi quá, vội vàng thanh toán, cùng nàng cùng nhau rời đi.

Lúc này, Trần Văn Tề mới ngẩng đầu, nhìn bóng dáng bốn người đi xa ngoài cửa thủy tinh, ánh mắt chớp động, mang theo một chút suy nghĩ sâu xa khó giải.

Sau lễ tốt nghiệp, nhóm người tốt nghiệp đều chuyển ra ký túc xá, Phạm Ý Hân tạm biệt ba vị bạn tốt, mang theo một đồng hành lý về nhà, vài giờ sau, thật vất vả mới sửa sang lại xong một đồng sách cùng quần áo, nàng lười biếng ngã vào trên giường, cảm thấy mau mệt chết.

“Tiểu Hân, sửa sang lại xong rồi sao?” Thanh âm Phạm mẫu dịu dàng từ phòng ngoài truyền đến.

Nàng đem mặt chôn ở gối đầu, mơ hồ không rõ lên tiếng “Àn.”

“Buổi tối mẹ hẹn người Trần gia đến ăn cơm, con đợi chút xuống dưới giúp mẹ chiếu cố.”

“Dì?” Phạm Ý Hân nhảy dựng lên. “Mẹ, mẹ là hẹn Trần bá bá, Trần bá mẫu sao?”

“Đúng, còn có Tiểu Tề.” Tiểu Tề chính là Trần Văn Tề, Phạm mẫu đối hân ấn tượng vô cùng tốt, cho rằng hân là đứa nhỏ nhu thuận thông minh lại có lễ

phép hảo.

Phạm Ý Hân nhú mảy.“Trầm Văn Tề cũng tới nga.”

“Đương nhiên rồi. Ngoan, mau xuống dưới hỗ trợ, vài năm nay con cùng Tiểu Tề đều trợ ở trường, mọi người khó có thể tụ cùng một chỗ, buổi tối ta cần phải làm nhiều đồ ăn ngon hơn một chút.”

Cứ lấy việc gia cảnh giàu có, muốn được người làm sửa sang lại nhà cửa rất tốt, Phạm mẩu lại thích tự mình làm mọi thứ, không muốn qua tay người khác.

“Được……” Phạm Ý Hân đáp hữu khí vô lực, không hề có nửa phần chờ mong.

Ai, mới nói ở trường học luôn cùng quý chán ghét kia chạm trán, thật vất vả học xong, nàng nhanh chóng đem báo cáo giao ra, tính về nhà để có được vài ngày thanh tĩnh, lại không nghĩ rằng hân cũng chuyển trở về, thật là.

Thầm oán là thầm oán, Phạm Ý Hân vẫn ngoan ngoãn xuống lầu giúp mẫu thân làm bữa tối, chỉ chốc lát sau, trên bàn cơm đã bày đầy các món ngon.

Leng keng một tiếng, chuông cửa vang lên.

“Tiểu Hân, hân là người Trầm gia đến, con đi mở cửa đi.”

“Hảo.” Phạm Ý Hân âm thầm thở dài, nâng cao tinh thần, nghênh đón khách đã đến “Tội luyện”.

Cửa vừa mở ra, quả nhiên là người Trầm gia.

“Trầm bá bá, Trầm bá mẫu hảo.” Nàng mỉm cười, lễ phép kêu.

“Tiểu Hân, đã lâu không thấy, con càng lúc càng đẹp.” Trầm mẫu giọng vang dội, vừa thấy nàng lợi dụng ôm làm tiếp đón.

“Cám ơn bá mẫu, mau vào đi, đồ ăn đều chuẩn bị tốt.” Phạm Ý Hân cười hồi nói với Trầm mẫu, đối với Trầm mẫu nhiệt tình, nàng sớm thành thói quen.

Khách đến đông đủ, đều nhập tiệc, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Bá mẫu, ta giúp người múc canh.” Phạm Ý Hân gặp Trầm mẫu thân thủ muốn múc canh, lập tức đứng dậy hỗ trợ.

“Cám ơn.” Trầm mẫu cười meo meo đánh giá nàng “Tiểu Hân con bộ dạng xinh đẹp, lại thông minh có khả năng, ta nếu có con dâu như con thì tốt rồi.”

“Đúng vậy.” Phạm mẩu cũng cười hi hi tiếp lời “Tiểu Hân cùng Tiểu Tề từ nhỏ chính là thanh mai trúc mã, lại không có người yêu, nếu có thể ở cùng nơi cũng không sai.”

Phạm Ý Hân nghe vậy không thể nói gì được, thập phần bất đắc dĩ.

Lại tới nữa! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hai nhà người tụ cùng một chỗ, cùng loại đối thoại đều đã lặp lại, mà nàng cũng từ lúc đầu phản ứng, bất mãn đến buồn bực, lại chuyển biến thành hiện tại bất đắc dĩ.

Có thể nhẫn nại hãy nhẫn nại, trên đầu vẫn là ứng hai câu, nàng cười gượng, thuận miệng qua loa tặc trách đi qua “Bá mẫu quá khen, Trầm Văn Tề là người vĩ đại, tương lai lấy con dâu nhất định cũng thực vĩ đại, con làm sao bằng được.”

Đề mặc cho nàng kháng cự, Trầm Văn Tề thật ra…… Thái độ mọi chuyện không liên quan mình, hân lẳng lẳng đang ăn cơm, hoàn toàn không tính đến câu nói có thể xảy ra này.

Trầm phụ uy nghiêm mở miệng,“Chuyện người trẻ, để chính bọn họ quyết định, chúng ta làm phụ mẫu cũng đừng quản nhiều quá, ăn cơm đi.”

“Ân, đúng vậy, ý nghĩ của chúng nó mới là quan trọng nhất.” Phạm phụ cũng theo của hân nói phụ họa, lập tức ngăn đề tài “Đúng rồi, chúng ta lần trước đi ra biển câu cá……”

Sau khi ăn xong, người hai nhà ngồi ở trong hoa viên, một bên hưởng thụ điểm tâm, hoa quả, một bên nói chuyện phiếm trời nam đất bắc. Phạm Ý Hân sợ bọn họ lại muốn tác hợp nàng cùng Trầm Văn Tề, liền thừa dịp khi bọn họ không chú ý lạng lẽ trốn, trốn được đến góc hoa viên bên bờ ao ngồi.

Đêm nay là mười lăm âm lịch, ánh trăng tròn nhất, nàng tóc dài đen óng bị hơi gió lạnh đêm thổi bay, ánh trăng trắng bạc chiếu xuống, lóng lánh ôn nhuận sáng bóng.

“Thực thành thoi.” Không biết khi nào, Trầm Văn Tề lặng lẽ đến gần, ánh mắt cùng ánh trăng nhu hòa giống nhau.

Khó được thấy nàng trầm tĩnh một mặt, lặng im không nói, nàng ở dưới ánh trăng xem ra đúng là xinh đẹp kinh người, trong nháy mắt, hân còn tưởng rằng chính mình chỉ thấy trên thế gian này chỉ còn tồn tại một mình nàng,……

“Người tại sao không cùng bọn họ cùng nhau nói chuyện phiếm?” Phạm Ý Hân tà nghệ hân liếc mắt một cái, không quá cao hứng hân quấy rầy thời gian

một mình của bản thân.

Hắn đi đến bên cạnh nàng, thưởng thức du dương ngũ sắc cảm lý trong ao (câu này ta không hiểu, mọi người thông cảm nha >_<).“Tự bọn họ có thể tán gẫu thật sự vui vẻ, ta có hay không đều không sao cả. Ta là cảm thấy ăn quá no rồi, muốn đi dạo một chút, cho nên mới đi đến nơi này.”

Quả nhiên là hắn suy nghĩ nhiều quá, nàng mở miệng, vẫn là cái người suốt ngày cùng hắn khắc khẩu không ngớt Phạm Ý Hân.

“Muốn đi dạo một chút?” Nàng đuổi người vừa đến không chút khách khí “Vậy người lại đi trở về cũng không sai biệt lắm”

“Đi đủ, vừa vận nghỉ ngơi một chút.” Trầm Văn Tề nhũ mảy, vẫn như trước ở bên cạnh nàng ngồi xuống “Àn, ngồi ở nơi này thật là thoải mái”

Nàng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, suy tư về việc có nên áp dụng hành động đuổi đi hắn hay không, bất quá, nàng vừa mới ăn no, đúng là thời điểm lười biếng không muốn làm gì, không nghĩ lãng phí thời gian cùng thể lực cùng hắn khắc khẩu.

Quên đi, hắn ngồi mặc hắn, nàng không cần cùng hắn vô nghĩa, coi như hắn không tồn tại tốt rồi.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, nàng không nghĩ nói chuyện, hắn càng muốn mở miệng cùng nàng nói chuyện phiếm—

“Nghe nói sau khi người tốt nghiệp, sẽ trực tiếp đến công ty Phạm Dương đi làm?”

Cong ty Phạm Dương là xí nghiệp gia tộc Phạm thị, môn quy không lớn, kinh doanh cũng rất ổn định, vị trí buôn bán từng năm trưởng thành, xem như công ty mẫu mực thực phát triển.

“Àn.” Phạm Ý Hân không chút để ý lên tiếng.

Trầm Văn Tề lẳng lặng ngồi, không hề mở miệng, ánh mắt của hắn hướng về phương xa, giống như lâm vào trầm tư.

Hắn không mở miệng, Phạm Ý Hân ngược lại cảm thấy không quá tự tại, nàng nghĩ nghĩ, khó nhịn chủ động hỏi:“Người thì sao? Tốt nghiệp xong tính tiếp tục học lên, hay là đi lính?”

“Ta.....” Hắn nhìn phía nàng, có chút chần chờ.

Hôm nay, hắn vốn tính nói cho nàng chuyện rất trọng yếu, bất quá, chính là bởi vì quá trọng yếu, ngược lại làm cho hắn không biết nên mở miệng như thế nào.

Thấy hắn bộ dáng do dự, nàng càng thêm tò mò,“Làm sao vậy?”

“.....” Hắn trầm mặc một chút, không có đáp lại vấn đề của nàng, ngược lại còn đánh trống lảng sang chuyện khác “Không có gì, đêm nay ánh trăng rất đẹp.”

Hắn nói sang chuyện khác làm nàng thập phần bất mãn.“Kỳ quái, ta hỏi người chuyện sau khi tốt nghiệp, người tại sao nói ánh trăng đêm nay với ta?!”

“Người quan tâm tương lai của ta như vậy sao?” Trầm Văn Tề dừng ở nàng, trong mắt cất giấu một chút thâm ý cùng chờ đợi.

“Mới không phải!” Phạm Ý Hân đầu vừa nhấc, theo thói quen cùng hắn chống đối.“Ai quan tâm người, ta bất quá là nhân tiện hỏi một chút, sau khi tốt nghiệp người muốn làm cái gì, cũng không có quan hệ gì với ta, ta cũng không cần thiết nhất định phải biết!”

Hắn khước môi vì câu, nhẹ nhàng mà nở nụ cười, ý cười lại không có trong đáy mắt, ngược lại mang theo một chút mất mát.“Người nói một chút cũng không sai, cho nên tương lai ta muốn làm cái gì, cũng không tất yếu xin phép người.”

Quên đi..... Xem ra, hắn cái gì cũng không cùng nàng nói, dù sao ở trong lòng nàng, hắn chính là một người phiền phức.....

“Trầm Văn Tề!” Phạm Ý Hân lúc này thật tức giận, nàng đột nhiên đứng lên, hung hăng trừng trù hắn.“Người thật sự thực thảo nhân chán ghét nha!”

Hắn cười đến càng thêm ôn hòa, tựa hồ không đem tức giận của nàng đặt ở trong lòng,“Cám ơn khích lệ.”

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhin không được muốn động thủ, nhưng vừa mới nghĩ vậy, hắn đã phát hiện ý nghĩ của nàng, giành trước một bước cảnh cáo nàng,“Đợi chút, người đừng lộn xộn, Phạm bá bá, Phạm bá mẫu ở cách đây không xa, chỉ cần người vừa động thủ, ta lập tức kêu to cứu mạng, đến lúc đó xui xẻo là người không phải ta nga.”

“Người người người!” Nàng sanh lớn mắt, không thể tin được hắn cư nhiên uy hiếp nàng.“Người rốt cuộc có phải nam nhân hay không?! Vô dụng như vậy!”

Trầm Văn Tề cũng đứng lên, hắn thân cao 1m85, ước chừng so với nàng cao hơn mười cm, trên cao nhìn xuống nghề nàng,“Cũng không phải động thủ mới kêu hữu dụng, Phạm Ý Hân, người đã hai mươi hai tuổi, lập tức sẽ tiến vào xã hội công tác, phiền toái người chín chắn một chút, đừng lúc nào cũng xúc động như vậy.”

“Người quản ta!” Nàng nhìn chằm chằm hắn, không lùi bước chút nào.

“Tùy tiện người, ta là có hảo tâm.” Hân lắc lắc đầu, hồi đáp tuy rằng giọng mỉa mai, trong lời nói lại cất giấu quan tâm chân thành. “Phạm bá bá, Phạm bá mẫu đối đãi ta không tệ, ta cũng không hy vọng bọn họ vất vả thành lập công ty, tương lai lại hủy trong sự nhất thời xúc động của người.”

“Đó là chuyện tuyệt đối không thể phát sinh, người có thể yên tâm! Ta về phòng trước, nơi này sẽ để lại cho người chậm rãi nghỉ ngơi!” Nàng nói xong xoay người bước đi, khó có được tâm tình tốt đã bị hân đem phá hư hầu như không còn.

Thực đáng giận, nàng cũng không tính cùng hân âm ỷ, hân cố tình muốn chọc giận nàng!

Trầm Văn Tề này bất tự cùng nàng siêu không hợp, bọn họ nhất định kiếp trước chính là oan gia, kẻ thù, đúng vậy! Nhất định là như vậy, nàng xem bọn họ đời này cũng không khả năng có thể giải hòa!

*****

Mấy ngày sau, Phạm Ý Hân chính thức đến Phạm Dương đi làm, bởi vì trước đó bị Trầm Văn Tề đùa cợt, nàng lại cố gắng gấp bội, cơ hồ suốt ngày đều ở công ty làm việc.

Phạm phụ, Phạm mẫu nhìn nàng cố gắng như thế, trong lòng thập phần vui mừng, đồng sự trong công ty cũng đối biểu hiện xuất sắc của nàng có vài phần kính trọng, không hề đơn thuần lấy thân phận nữ nhi chủ tịch để đối đãi nàng, mà thật sự đem nàng trở thành người có thể cùng nhau dốc sức làm việc.

Một ngày nay, nàng xử lý xong tất cả việc lớn nhỏ, khó được tan tâm đúng giờ, khi về nhà, lại phát hiện trong nhà trống rỗng không nửa người, nàng có chút kinh ngạc, bởi vì mẫu thân nàng là bà chủ tiêu chuẩn gia đình, tuy rằng ngẫu nhiên xảy ra việc cùng bằng hữu đi dạo phố, nhưng lúc này bình thường đều đã ở nhà chuẩn bị bữa tối mới đúng.

Nàng cầm lấy điện thoại, gọi đến di động mẫu thân. “Này, mẹ, người đi đâu vậy?”

“Tiểu Hân, ta và Trầm bá bá, Trầm bá mẫu người ở sân bay.” Phạm mẫu thanh âm nghe qua có chút khàn khàn, tựa hồ vừa mới khóc.

“Mẹ, người làm sao vậy?” Nàng có chút khẩn trương, không biết đã xảy ra chuyện gì. “Còn có, mọi người đi sân bay làm cái gì?”

“Tiểu Tề ra nước ngoài du học, chúng ta là tới đưa tiễn hân.” Phạm mẫu nói xong, lại khóc. “Hân một mình xuất ngoại, ta thật sự luyến tiếc, cho nên mới nhìn không được khóc.”

Phạm mẫu tính cách ôn nhu tinh tế, thực cảm xúc hóa, thường thường sẽ vì việc nhỏ mà thương tâm rơi lệ.

“Ra nước ngoài du học?” Nàng hoảng sợ. “Tại sao con lại không biết chút gì?”

Phạm mẫu cũng sững sờ một chút. “Con không biết sao?”

“Không có ai nói với con, con làm sao có thể biết?!” Nàng có chút tức giận, chuyện này mọi người đều biết, chỉ có mình nàng bị bỏ ra bên ngoài cảm giác thật sự rất không tốt.

“Ngày đó tiểu Tề cùng đến nhà, chúng ta nghĩ hân đã nói với con. ....”

“Ngày đó. .... Quên đi, không có việc gì, con chỉ là hỏi một chút mọi người đi chỗ nào, con muốn đi ra ngoài mua bữa tối, bye bye.” Nhớ tới ngày đó, nàng càng thêm phát hỏa, nàng rõ ràng đã hỏi hân tương lai làm gì, mà hân cũng đã có kế hoạch ra nước ngoài du học, lại ngay cả nói cũng không cùng nàng nói một tiếng. ....

Đợi chút, hân không cùng nàng nói thì như thế nào? Lại không có quan hệ gì quá mức, nàng tại sao tức giận như vậy?

Hân ra nước ngoài là tốt nhất, về sau sẽ không cần nhìn thấy gương mặt thảo nhân đáng ghét của hân, nghe được lời nói hân đem người coi thành đũa ngọc trào phúng, nàng mừng rỡ thanh tĩnh ở đâu!

“Đợi chút, Tiểu Hân, hân chính là ra nước ngoài du học, ba, năm năm sẽ trở lại, người đừng khó khăn quá —”

“Con mới không khổ sở!” Phạm Ý Hân cơ hồ chỉ rống lên, thiếu chút nữa không đem phone bóp nát.

Nàng sẽ khổ sở? Làm sao có thể! Nàng cao hứng không còn kịp nữa, chính là. .... Chính là. .... Trong lòng có cỗ cảm xúc kích động đến tột cùng là cái gì. ....

A, nàng hiểu được, nàng là tức giận! Tức giận Trầm Văn Tề cố ý gạt nàng, hân nhất định là biết nàng biết được tin tức hân ra nước ngoài du học sẽ mừng rỡ bay lên trời, cho nên mới cố ý không nói cho nàng. Thật sự là tên lòng dạ hẹp hòi, để cho nàng sớm cao hứng vài ngày không được sao?

Hừ, dù sao hân đã ra nước ngoài du học, nhắm mắt làm ngơ, sau này, nàng đã có thể tiêu điều tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Phó tổng, ở đây có mấy văn kiện phiền toái ngài xem qua một chút, còn có, đây là hóa đơn ngày mai, thỉnh ngài thẩm tra sau đó ký tên một chút.” Trợ lý Tiểu Ly dáng người yêu kiều nhỏ nhắn đang bê trong tay chồng văn kiện rất nặng, đứng giữ ở bàn gỗ công tác, chờ đợi chủ quản đáp lại.

Phạm Ý Hân từ trong bàn đầy văn kiện ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp không có chút không kiên nhẫn, chỉ có thật sự chuyên chú. “Hào, trước để trên bàn, chờ ta làm xong báo biểu này liền lập tức xử lý.”

Vào Phạm Dương công tác đã hơn ba năm, nàng từ cơ sở đóng vững chắc làm bắt đầu, làm được rất nhiều dự án, năng lực công tác đã được đồng sự cùng nhóm đồng sự khẳng định, ở nửa năm trước lúc ban giám đốc nghị thượng, nhóm đồng sự nhất trí thông qua văn bản đưa nàng lên vị trí phó tổng. Từ sau khi đảm nhiệm phó tổng, công tác càng thêm bận rộn lo lắng, nhưng nàng một chút cũng không cảm thấy vất vả.

Không biết qua bao lâu, trên bàn điện thoại nội tuyến vang lên, xuyên thấu qua ống nghe, thanh âm Tiểu Ly vang lên “Phó tổng, Bản Điện tiên sinh của công ty Thần Khi chu thị gọi điện thoại đến, nói là muốn cùng ngài trao đổi đơn đặt hàng năm tới.”

“Không thành vấn đề.” Phạm Ý Hân nhanh chóng đem hóa đơn sắp xuất ra thẩm tra xong, gọn gàng ký tên. “Trước giúp ta chuyển vào.”

“Được.”

Nàng uống ngụm trà nhuận nhuận hầu, cầm lấy phone, lên tinh thần mười hai phần, lấy tiếng Nhật lưu loát cùng đối phương hiệp đàm.

Rốt cục, sau nhiều giờ đối đàm, hai bên đạt thành nhận thức, xác định điều kiện ký tên hợp đồng đã thỏa mãn.

“Phó tổng, vất vả.” Tiểu Ly một lần nữa pha một ly trà tiến vào.

“Hoàn hảo.” Nàng nhìn đồng hồ trên tường, khẽ nhíu mày. “Tiểu Ly, đã hơn tám giờ, sớm vượt qua thời gian tan tầm, người đi về trước đi.”

“Nhưng phó tổng ngài còn không có xong việc, ta không thể đi trước.”

Phạm Ý Hân tươi cười rạng rỡ mà kín đáo. “Không quan hệ, không còn nhiều việc lắm đã sắp xong rồi, ta đem văn kiện báo biểu trên bàn sửa sang lại một chút, đợi lát nữa sẽ đi về.”

Tiểu Ly có chút ngượng ngùng cười cười “Tốt, ta đây đi trước. Phó tổng, ngày mai gặp.”

Nàng vẫy vẫy tay. “Ân, tái kiến.”

Chỉ chốc lát sau, Phạm Ý Hân đem văn kiện trở về vị trí cũ, cầm lấy cặp tài liệu, đứng dậy đi ra văn phòng.

Lái xe rời đi công ty xong, mục đích của nàng không phải nhà nằm ở ngoại ô thành phố Đái Bắc, mà là quán cà phê Gluck khu đông.

Nàng đem xe đậu ở bãi đỗ xe bên cạnh, bước chậm về hướng quán cà phê.

“Hoan nghênh quang lâm.” Một bước vào cửa, giọng nữ ngọt ngào lập tức vang lên, nữ tử xinh đẹp tiếp đón nàng là muội muội Vu Tiểu Hiểu của lão bản quán cà phê. “Hôm nay muốn uống cái gì đây?”

“Cho ta một ly tiêu đường Latte nóng đi.” Sau khi tan tầm, nàng ngẫu nhiên sẽ tới quán cà phê nhà này uống chén cà phê, thả lỏng một chút. Quán cà phê nhà này không khí hảo, cà phê thơm, điểm tâm cũng ăn rất ngon, chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ này, người công tác bận rộn như nàng mới nhanh lấy lại được tâm tình bình tĩnh

“Đúng rồi, hôm nay có điểm tâm đặc chế Gluck cookie; Muốn một phần hay không?”

“Gluck cookie?” Phạm Ý Hân nháy mắt mấy cái, có chút tò mò. “Hào, cho ta một phần.”

Vu Tiểu Hiểu lộ ra tươi cười thần bí, trong mắt to cát giấu biến hoá kỳ lạ khó mà lộ rõ để có thể phân biệt trắng đen. “Lập tức có liền.”

Vài phút sau, cà phê cùng điểm tâm đồng thời trên bàn, Vu Tiểu trùng trong miệng Gluck

cookie là ước chừng bàn tay lớn nhỏ, trình ngũ mùi nhon tinh xảo bánh bích quy thủ công, tản mát ra mùi đặc thù, xem ra thập phần ngon miệng.

Nàng cầm lấy đĩa ăn, chuẩn bị ném thử điểm tâm đặc thù này, nhưng vừa mới ăn một miếng, bánh bích quy lập tức lộ ra vật thể khả nghi không rõ màu trắng.

“Đây là cái gì?” Phạm Ý Hân khẽ nhíu mày, dùng đĩa ăn đem vật thể không rõ kia lại gần, phát hiện nguyên lai là tờ giấy, nàng buông đĩa ăn, cầm lấy tờ

giấy dài nhỏ kia cẩn thận coi, bên trên cứ nhiên có mấy cái chữ nhỏ nhỏ, viết là –

“Oan gia biến thân gia?” Nàng trừng lớn, hoàn toàn hiểu không được rõ ràng “Oan gia? Đây là chỉ cái gì cùng cái gì?”

Nàng hướng quây nhìn lại, đang muốn kêu Vu Tiểu Hiểu tới hỏi rõ ràng, lại phát hiện lão bản tiệm cà phê, cũng chính là ca ca Vu Kỳ của Vu Tiểu Hiểu, cứ nhiên té trên mặt đất, mà Vu Tiểu Hiểu cùng một số nữ khách khản trương vây quanh ở bên cạnh, tình huống thập phần hỗn loạn, tựa hồ không phải thời cơ tốt để hỏi.

Phạm Ý Hân lo lắng một chút, quyết định đem điều nghi vấn này giữ lại đến lần tới hỏi lại. Nàng đứng dậy cầm lấy hóa đơn, đi tới quầy, đem tiền cùng hóa đơn cùng nhau đưa cho Vu Tiểu Hiểu. “Lão bản làm sao vậy?”

Vu Tiểu Hiểu cười meo meo, chẳng chút để tâm tới ca ca đã xỉu tới nay còn chưa tỉnh lại. “Không có việc gì, ta ca đại khái là rất cao hứng thôi.”

Cao hứng? “Cao hứng đến hôn mê? Có thể cao hứng quá mức vậy sao?”

Vu Tiểu Hiểu nghiêm túc nhìn nàng, lấy hiếm thấy còn thật sự mạnh mẽ tuyên bố “Àn, bởi vì sắp có chuyện tốt xảy ra, người cũng vậy, không lâu trong tương lai, nhất định sẽ có chuyện tốt phát sinh.”

“A? Ta cũng sẽ gặp gỡ chuyện tốt sao?” Nàng nghe được không hiểu ra sao, lễ phép đáp lại vẫn là ứng phó hai câu “Nga, kia thực không sai.”

Cái gì chuyện tốt? Nàng như thế nào càng nghe càng mơ hồ! Nàng từng nghe nói muối muối lão bản ở phương diện bói toán là trời cho, có khi cũng sẽ vì nhóm khách quen bói toán miễn phí, bất quá, nàng đối việc huyền bí này luôn giữ thái độ kính nhi viễn chi (tin tưởng kính trọng nhưng giữ khoảng cách), cho nên chưa từng thỉnh Vu Tiểu Hiểu giúp mình bói toán.

Vu Tiểu Hiểu đem tiền lẻ đưa cho nàng. “Đúng vậy, cảm ơn đã chiếu cố.”

“Bye bye, lần sau gặp.” Phạm Ý Hân cười cười, tiếp nhận tiền thối xong liền xoay người rời đi.

Đi ra quán cà phê, gió đêm mang theo hơi lạnh thổi tới, đèn điện đỏ lóe ra, trên đường người đi đường không ngừng, đông khu Đài Bắc ban đêm, phồn hoa lại náo nhiệt.

Phạm Ý Hân đi ở trên đường, nghĩ tất cả đều là câu viết trên tờ giấy mới vừa rồi kia “Oan gia biến thân gia”, còn có, theo như trong lời Vu Tiểu Hiểu nói là có ý tứ gì?

Đến tốt cùng sẽ có chuyện tốt gì phát sinh đây?

**

Sáng sớm, sau khi Phạm Ý Hân rời giường, xuống lầu đến nhà ăn ăn bữa sáng, nàng một bên uống sữa tươi, một bên xem bản tin tức tài chính và kinh tế, nghiên cứu hướng đi mới nhất của kinh tế.

Phạm phụ ngồi ở một bên, cười gian nàng: “Tiểu Hân, ngày hôm qua con cùng Bản Điền tiên sinh đàm thành hợp đồng năm tới phải không?”

Nàng gật gật đầu. “Àn.”

“Bản Điền tiên sinh tới hôm qua gọi điện thoại cho ta, vẫn khích lệ con, nói ta có một nữ nhi thông minh có khả năng như vậy thật sự thực may mắn.” Phạm phụ thập phần vui vẻ. “Con vào công ty tới nay, đàm thành vài hợp đồng mang lại lợi nhuận cho công ty rất nhiều, nhóm đồng sự cùng đồng nghiệp trong công ty đều nhìn con với cặp mắt khác xưa, người làm ba ba như ta cũng thực kiêu ngạo.”

“Ba.” Nàng lắc đầu cười cười, thập phần khiêm tốn. “Người ta là khách khí, nhưng ba đừng đắc ý vênh váo, hợp đồng này có thể đàm thành cũng không phải công lao của một mình con, đồng sự khác cũng giúp không ít việc.”

Phạm phụ trừng mắt, có chút bất mãn. “Ta mới không đắc ý vênh váo, trên thương trường ai không hiểu được nữ nhi Phạm Hải Sinh ta có năng lực làm việc lại xinh đẹp, người khác đều hâm mộ rất nhiều.”

“Đúng đúng.” Nàng không có tâm tình dây dưa đáp lời, trong đầu nghĩ tất cả đều là nội dung muốn thảo luận tại hội nghị buổi sáng. “Bất quá, Tiểu Hân.....” Phạm phụ chuyển đề tài, nói vấn đề chính “Con đang làm việc trên toàn lực tiến lên là tốt lắm, nhưng ở phương diện tình cảm, tại sao giống như chưa có động tĩnh gì?”

Phạm mẫu vừa vặn đi tới, hát đệm nói: “Đúng vậy, ngày hôm qua bạn tốt của ta đã hỏi, nói con đã hai mươi lăm tuổi, tại sao ngay cả một người bạn trai cũng chưa giao qua?”

Phạm Ý Hân nhăn mày lại, sắc mặt nặng nề bắt đầu dĩ. “Hiện tại người độc thân một đồng, người hơn bốn mươi tuổi còn không có kết hôn cũng không phải ít, huống hồ công việc của con lại không gặp được đối tượng kết giao thích hợp, phương diện tình cảm đương nhiên là trống rỗng.”

Phạm phụ hưng trí ngẩng cao, tinh nguyệt lão se tơ hồng lại bắt đầu “Không có đối tượng thích hợp? Vậy vừa vặn, ba ba không hề thiếu bằng hữu con họ đều vẫn còn độc thân, bọn họ đều rất xuất sắc, lần khác giới thiệu cho con nhận thức tốt lắm.”

“Không cần!” Nàng nhanh chóng ngăn cản. “Ba, con hiện tại bề bộn nhiều việc, không có thời gian yêu đương, mọi người đừng giúp con tìm phiên toái, ok?”

“Tiểu Hân, con vẫn là đôi nam nhân không có hứng thú?” Phạm mẩu bắt đầu khăn trương

Mẹ căng thẳng như vậy làm gì cũng không phải nàng không muốn kết giao bạn trai, có khi khó tránh khỏi cũng sẽ cảm thấy tịch mịch, không có ai ở bên cạnh nàng, làm nàng vui vẻ, nhưng là..... Nàng chính là không gặp được người có cảm giác thôi!

Duyên phận, duyên phận, chuyện tình cảm, thật là không thể miễn cưỡng. Trong tất cả bạn cùng phòng ở đại học, Duy Lệ đã nhanh như tia chớp kết hôn, Bội Quân cùng Bội Dung cũng đều có bạn trai, tình cảm ổn định phát triển, chỉ có nàng..... Vẫn là một mình một chỗ, không hề có tiến triển.

Duyên phận của nàng khi nào sẽ tới đây?

Lơ đãng, nàng đột nhiên nghĩ đến tờ giấy ngày hôm qua kia cùng lời nói của Vu Tiểu Hiểu “Oan gia biến thân gia” Sở chi “Oan gia”..... Sẽ không phải chính là quỷ chán ghét Trần Văn Tề kia chứ?

Chỉ cần nghĩ đến Trần Văn Tề, Phạm Ý Hân sắc mặt lập tức trầm xuống, trong mắt to xinh đẹp tràn đầy tức giận.

Không thể nào? Tên kia đã xuất ngoại hơn ba năm, bọn họ căn bản không hề có liên hệ, bởi vì ghi hận hấn xuất ngoại cư nhiên gạt nàng, những năm gần đây, chỉ cần phụ mẫu nàng hoặc Trần gia cha mẹ nhắc tới chuyện có liên quan đến hấn, nàng lập tức mưng có rồi đi, ngay cả nghe cũng không muốn nghe.

Nếu tờ giấy nhỏ kia là chỉ nàng cùng Trần Văn Tề, “Chuyện tốt” trong miệng Vu Tiểu Hiểu sẽ là cái gì?

Nàng làm sao cũng không có biện pháp đem Trần Văn Tề cùng chuyện tốt liên tưởng ở cùng nơi, chỉ cần tên kia vừa xuất hiện, cho dù có chuyện tốt cũng lập tức biến thành chuyện xấu, bất quá..... Nói trở về, vài năm nay không có hấn, không có người cùng nàng khắc khẩu đầu vô mồm, nói thực ra, thật đúng là có chút nhàm chán..... Có thể là thói quen, cùng Trần Văn Tề âm ỹ hơn mười năm, hấn đột nhiên xuất ngoại, nàng thiếu đối thủ cạnh tranh, khó tránh khỏi có chút mất mát.

Trần Văn Tề..... Hiện tại ở nước ngoài như thế nào đây?

Đêm đó, Phạm Ý Hân từ sớm liền đem công tác chấm dứt, trước bữa tối về nhà.

Tiến vào cửa nhà, nàng liền nghe thấy thanh âm tiếng cười, nàng cười đi vào phòng khách, khi đang định hướng Trần gia cha mẹ lên tiếng chào, lại hé ra khuôn mặt tươi cười quen thuộc, lập tức cứng đờ.

“Anh anh anh —” Nàng ngón tay chỉ hấn, nói không ra lời.

“Xin chào*, đã lâu không thấy.” Trần Văn Tề tươi cười khả súc về phía nàng chào hỏi, tâm tình thập phần tốt. (*thật ra bản covert anh Tề nói là “ngủ ngon”, nhưng mà ta thấy tự nhiên chị Hân mới đi làm về mà chào như vậy thì chẳng khác gì muốn bị đánh nên ta đổi lại @@)

Ba năm không thấy, hấn phoi nắng đen, tóc cũng cắt, mặc nhân phục thoải mái màu trắng, cả người xem ra càng thêm thành thực ôn trọng, duy nhất không đổi là môi bạc kia của hấn vẫn trầm tĩnh hiền lành mỉm cười.

Bởi vì quá mức khiếp sợ, nàng bất chấp hướng những người khác chào hỏi, nhanh chóng vọt tới trước mặt hấn. “Anh lúc nào thì trở về?”

“Chiều nay, vừa mới từ sân bay trở về, Phạm bá bá, Phạm bá mẩu cùng ba mẹ anh đều có đi đón, em không biết sao?” Hấn cẩn thận cười nàng, thần thái thập phần thoải mái.

“Tôi nếu biết được, sẽ không phải kinh ngạc như vậy.” Phạm Ý Hân cảm xúc khiếp sợ dần dần bình phục, tức giận bắt đầu bay lên. “Anh đột nhiên xuất ngoại, đột nhiên về nước, lại có người đi đưa, đi đón máy bay, tôi tại sao cái gì cũng không được biết?”

Thật sự là quá đủ! Hấn xuất ngoại, nàng không được biết! Hấn về nước, nàng vẫn không được biết, bọn họ chuyện gì cũng đều gạt nàng, đem nàng trở thành người ngoài sao?!

Phạm mẩu thờ dài, ôn tồn giải thích “Đêm qua mẹ vốn tính hướng con nói chuyện này, bất quá khi đó con vội vàng xem báo biểu, vừa nghe mẹ đến nhắc chuyện Tiểu Tề, con đã nói con có việc, không rảnh nghe, mẹ làm sao nói gì nữa”.

“Ách.....” Nàng trừng mắt nhìn, tựa hồ có chút ấn tượng.

Phạm mẩu tức giận trừng mắt nhìn nữ nhi liếc mắt một cái. “Nhớ ra chưa?”

Phạm Ý Hân cười gượng hai tiếng, thập phần xấu hổ. “Hình như là có chuyện như vậy.....”

“Nguyên lai không phải Phạm bá mẩu không nói cho em chuyện anh về nước, mà là em căn bản không muốn nghe.....” Trần Văn Tề mày rậm hơi nhịu, tươi cười rút bớt đi, lộ ra một vệt mặt hậm hực. “Ái, chúng ta tốt xấu gì cũng nhận thức hơn mười năm, anh xuất ngoại hơn ba năm, lúc đưa đi em không tới, lúc đón về cũng không có tới, anh thật sự là —”

“Này uy!” Phạm Ý Hân trừng lớn mắt, tức giận mới mắt đi lại lần nữa dăng lên.

Cho dù tối hôm qua là nàng không tốt, cho nên mới không có nghe thấy tin tức hân về nước, nhưng lúc trước hân xuất ngoại cũng không thông báo nàng! Hiện tại lại đem toàn bộ sai lầm đổ lên trên người nàng, nói giống như nàng vô tình vô nghĩa.

Nàng lời nói biện giải còn chưa xuất khẩu, Phạm phụ, Phạm mẫu đã muốn nghiêng về phía Trầm Văn Tề.

“Tiểu Tề con đừng khổ sở, Tiểu Hân nhà chúng ta chính là thiếu căn cớ, tâm tư toàn đặt ở trên công tác, việc khác đều nhớ không được.”

“Chính là, nàng những năm gần đây chỉ biết công tác, ngay cả bạn trai cũng chưa giao đâu.”

“Ba! Mẹ!” Phạm Ý Hân trừng lớn mắt, vừa tức vừa giận. Làm sao ngay cả chuyện nàng không giao bạn trai đều nói hết ra! Với hiểu biết của nàng đối Trầm Văn Tề, hân nhất định lại nhân cơ hội chê cười nàng.

Quả nhiên, Trầm Văn Tề một điều mi, tựa tiểu phi tiểu nghệ nàng “Nga, em còn không có giao qua bạn trai?”

“Đúng!” Nàng tâm nhất hoành, trực tiếp nói rõ “Tôi công việc rất nhiều, làm sao có thời giờ giao bạn trai?”

Muốn cười thì cười đi! Không có bạn trai thì như thế nào? Đây cũng không phải việc quan trọng gì.

Ngoài ý liệu từ nàng xuất phát, Trầm Văn Tề cũng không có nhiều lời, chỉ là mỉm cười. “Thực khéo, anh ở nước ngoài học tập, làm nghiên cứu cũng bề bộn nhiều việc, cũng không có thời gian giao bạn gái.”

“Là nga.....” Không biết vì sao, nụ cười của hân làm Phạm Ý Hân cảm thấy sống lưng lạnh, cảm giác được nguy cơ không hiểu nào đó.

Chứng thực giống như nàng dự đoán, Trầm mẫu cao hứng phấn chấn nói tiếp: “Đây không phải vừa vặn sao? Ta trước kia đã nói qua, Tiểu Tề nhà chúng ta cùng Tiểu Hân xứng đôi cực kỳ, chỉ cần bọn họ ở cùng một chỗ, chúng ta sau này không phải là hàng xóm tốt, bạn tốt, còn có thể biến thành thân gia tốt sao!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Phạm mẫu cũng cười phụ họa. “Ta cũng cảm thấy như vậy –”

“Mẹ!” Phạm Ý Hân nhanh chóng ngăn cản hai người trưởng bối vọng tưởng, rất sợ các nàng càng mở miệng thì càng không thể văn hồi. “Con lên lầu thay bộ quần áo, đợi chút nữa xuống ăn cơm.”

Khi nàng đi lên lầu, dưới lầu còn truyền đến tiếng Phạm mẫu cùng Trầm mẫu đối thoại –

“Ai nha, Tiểu Hân đứa nhỏ này còn sợ xấu hổ.”

“Nữ hài tử đều là như vậy, da mặt mỏng, không sao.”

Phạm Ý Hân tiếp theo cảm thấy thái dương phát đau. Tâm tình tất cả là bất đắc dĩ cùng ai oán.

Ô ô..... Nàng không phải thẹn thùng, nàng là không muốn tranh cãi!

**

Bữa tối, Phạm mẫu ân cần tiếp đón Trầm Văn Tề: “Tiểu Tề, ăn nhiều một chút, con ở nước ngoài lâu như vậy, nhất định không được thường xuyên ăn những món ăn này như lúc ở nhà.”

Hân mỉm cười. “Àn, con ở nước ngoài đều ăn rất đơn giản, có đôi khi nghĩ đến Phạm bá mẫu làm đồ ăn, thật sự là muốn ăn vô cùng.”

“Vậy hôm nay nên ăn nhiều một chút, sau này nếu có rảnh, cũng có thể thường đến nhà chúng ta ăn cơm.” Phạm mẫu nghe được rất vui, lòng vui như nở hoa.

Phạm Ý Hân thờ ơ lạnh nhạt, âm thầm lẩm bẩm một tiếng “Mã thí tinh*!” Nàng cố ý đè thấp âm lượng, chỉ để cho Trầm Văn Tề ngồi ở bên cạnh nàng nghe thấy. (* câu này ta không hiểu lắm nên để nguyên văn vậy... > <)

Hân cũng không tức giận, trên mặt vẫn duy trì tươi cười, đôi mắt tối tăm nháy mắt hiện lên một chút quý quang. “Đúng rồi, Phạm bá phụ, về đề nghị của người, con đã thận trọng suy nghĩ qua.”

Phạm phụ tinh thần rung lên, lập tức truy vấn: “Vậy con quyết định như thế nào?”

“Đợi chút.” Phạm Ý Hân trong lòng cảnh giác mãnh liệt, bất chấp lễ phép, xen mồm hỏi: “Đề nghị gì?”

“A, đúng rồi, ta còn chưa nói với con, vừa nãy ta cùng Tiểu Tề nói chuyện phiếm, hân ở nước ngoài học tư tấn công trình (chắc giống như kỹ sư phần mềm bên mình vậy > <), thiết kế một ít hệ thống chương trình thường dùng thực có ích, vừa vặn gần đây ta muốn đem hệ thống máy tính trong công ty chỉnh sửa lại, cho nên muốn nhờ Tiểu Tề thiết kế một bộ hệ thống máy tính hoàn toàn mới.”

“Đi?” Không thể nào! Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ nàng đến chỗ nào, Trầm Văn Tề đều đi theo đó, sau đó bắt đầu cản trở nàng, hiện tại nghiệp vụ ở công ty nàng đã bước lên quỹ đạo, nàng cũng không nghĩ bởi vì hấn mà ra xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Nàng nhanh chóng tìm lý do phù quyết “Ba, việc này không tốt lắm đâu, công ty chúng ta luôn luôn cùng công ty máy tính riêng ký ước, hiện tại đột nhiên thay đổi người xử lý, ta sợ nhân viên trong công ty sẽ không quen, nếu để công ty máy tính biết được chúng ta sẽ rất mất mặt.”

Phạm phụ do dự một chút. “Con nói cũng có lý.....”

“Phạm bá bá, không sao đâu, con có nghiên cứu mấy bộ hệ thống phát triển, trong nước có không ít công ty máy tính có hứng thú, muốn mời con đảm nhiệm kỹ sư, không biết công ty máy tính cùng Phạm Dương hợp tác tên là gì?”

“Đặc đoàn khoa học kỹ thuật.”

“Khéo như vậy.” Trầm Văn Tề nhủ mảy, cười đến thông dong mà chắc chắn. “Đặc đoàn khoa học kỹ thuật là vài người học trường con hùn vốn mở, bọn họ trước đó đã liên hệ qua với con, hy vọng con sau khi về nước có thể tới công ty bọn họ nhậm chức, bọn họ đưa ra điều kiện thực tốt, hơn nữa lại là bằng hữu quen biết, con vốn lo lắng muốn tìm chỗ đi làm, nếu vừa vặn có thể giúp được họ cùng với chiếu cố Phạm bá bá, con ngày mai sẽ nói một tiếng với học trưởng về chuyện đi làm rất tốt.”

Phạm phụ so với hấn càng vui vẻ “Thật sự là quá tốt, vậy chờ con sau khi chính thức đi làm, ta lại phái người liên lạc cùng đặc đoàn, thảo luận xem có thể cho con chuyên môn phụ trách xử lý thiết bị cùng hệ thống máy tính công ty chúng ta hay không.”

Nghe hai người nói chuyện, tâm tình Phạm Ý Hấn càng lúc càng kém.

Xem ra, nàng không thể ngăn cản Trầm Văn Tề tham gia Phạm Dương..... A a! Sau này, không chỉ ở nhà phải gặp mặt hấn, ngay cả ở công ty cũng không được thanh tĩnh.

Sau khi ăn xong, Phạm Ý Hấn như thường lệ trốn vào một góc hoa viên, ngồi ở đại thạch bên bờ ao trầm tư.

Đây rốt cuộc là cái dạng nghiệt duyên gì? Vì sao nàng luôn cùng hấn có liên hệ vậy?

Nàng lấy tay mảnh khảnh không ý thức vỗ vỗ vào mặt, xúc cảm lạnh lẽo, nhưng không có cách nào ngăn con tức hừng hực lửa giận trong lòng nàng.

“Em quá nhiên ở chỗ này.” Giống như ba năm trước đây, Trầm Văn Tề xuất hiện không hề báo động trước.

Phạm Ý Hấn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, bị hấn làm hoảng sợ, thân thể mất đi cân bằng, thiếu chút nữa ngã vào trong ao, may mắn hấn nhanh tay lẹ mắt, đứng lúc giữ chặt nàng, kết cục nàng mới không biến thành ươn sũng.

“Thật sự là thua em.” Hấn cười, trong giọng nói lại cất giấu tình cảm khôn kể nào đó. “Đã hơn ba năm, em vẫn không bỏ được cái tật sợ y như vậy.”

“Việc này cùng việc có sợ y hay không vốn không liên quan...” Sau khi đứng vững, nàng lập tức đẩy tay hấn ra, không hề có nửa phần cảm kích. “Còn không phải là vì bị anh dọa, tôi mới không thể ngồi yên.”

Trầm Văn Tề thờ dài, thái độ thập phần thành khẩn. “Được, đừng nóng giận, anh hướng em nói thành thực xin lỗi được chưa?”

Nghe thấy hấn xin lỗi, ngược lại làm cho Phạm Ý Hấn thực không thể thích ứng, nàng vẩy vẩy tay lung tung, ở bên bờ ao tìm nơi khác ngồi xuống. “Cứ tự nhiên, tôi muốn một mình yên lặng một chút, anh muốn tản bộ thì đi ra nơi khác đi.”

Hấn cũng không có rời đi, ngược lại ở bên cạnh nàng ngồi xuống. “Em hình như không hy vọng anh đến Phạm Dương phụ trách hệ thống máy tính?”

“Đúng vậy.” Nàng cử động thân mình, cách xa hấn một chút trên cánh tay nàng nơi vừa nãy hấn chạm vào dường như vẫn còn lưu lại độ ấm, làm cho nàng cảm thấy rất tự tại.

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi chán ghét anh.” Nàng trả lời như chém đinh chặt sắt, không hề có nửa phần chần chờ. “Chỉ cần anh vừa xuất hiện sẽ gây trở ngại đến tôi, tôi không hy vọng bởi vì anh mà ảnh hưởng đến công tác của mình.”

Trầm Văn Tề sắc mặt lợt lạt, hiển nhiên không quá cao hứng. “Chúng ta đều đã lớn, không phải là trẻ con, đã chín chắn, công tác là công tác, anh sẽ không để tình cảm cá nhân xen vào, hy vọng em cũng vậy, có thể chứ?”

“Nói so với làm đương nhiên dễ dàng!” Nàng hừ lạnh một tiếng.

“Anh nghe Phạm bá bá nói, những năm gần đây em trên phương diện làm việc biểu hiện thập phần xuất sắc, còn nghĩ rằng em đã đem những tật xấu bốc đồng ngày xưa bỏ qua, xem ra em vẫn như trước kia mà thôi.”

Năn nỉ không bằng khích tướng, nhất là người có cá tính nôn nóng mạnh mẽ giống như nàng, thay vì dùng lời lẽ tốt đẹp khuyên bảo, dùng lời nói khích nàng còn dễ dàng đạt được mục đích hơn.

Phạm Ý Hân nắm chặt quyền đầu, miệng tràn đầy tự tin cùng ngao khí “Ai nói tôi cùng trước kia giống nhau?! Anh muốn đến thì đến, tôi sẽ cho anh nhìn rõ thành tích trong lúc đang làm việc của tôi!”

Trải qua nhiều năm rèn luyện, nàng tại sao nhìn không ra mưu kế của hắn, bắt quá, nàng có tự tin có thể làm cho hắn nhìn thấy mình trưởng thành mới được, nhất định phải để cho hắn chính mắt thừa nhận thành công của nàng.

“Được, anh chờ xem.” Hắn nở nụ cười “Sau này còn mời em chỉ giáo nhiều hơn.”

Ba năm trước đây, hắn mang theo tiếc nuối xuất ngoại; Nay, hắn đã trở lại. .... tiếc nuối đã không hề tồn tại, chuyện trọng yếu kia, hắn nhất định sẽ tìm thời cơ thỏa đáng nói cho nàng.

“Chỉ giáo không dám, chỉ cần anh đừng cản trở tôi là được.” Phạm Ý Hân tức giận bĩu môi.

Ai, tiền đồ thật trắc trở!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Oa! Hắn bộ dạng hào suất!”

“Nụ cười của hắn rất mê người nha!”

“Hắn mới du học từ nước ngoài trở về, hình như rất thân quen với chủ tịch, cho nên Đặc Đoan mới có thể sai hắn đến phụ trách gắn hệ thống mới cùng tu sửa.”

“Nghe nói hắn chưa kết hôn đúng không? Hình như cũng chưa có bạn gái đâu.”

“Thật tốt quá, nói không chừng chúng ta đều có cơ hội. ....”

Thời gian nghỉ trưa, trong phòng nghỉ chật kín nhân viên nữ, người người hưng phấn không chịu nổi, thảo luận về nhân vật chính là kỹ sư mới nhậm chức sáng nay đến công ty kiểm tra máy tính.

Một bên nhân viên nam ghen tị, nhỏ giọng oán giận “Bắt quá là bộ dạng có chút suất, có đáng để bàn tán ca ngợi đến như vậy không?”

Một nhóm nhân viên nữ đi qua trừng mắt “Các người nói cái gì, ghen tị người ta sao?!”

Nhân viên nam đề cao âm lượng “Mới không có, ai giống các người vì việc vặt vãnh như vậy mà phân tâm, đối với công ty sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.”

Một nhân viên nữ kêu so với bọn hắn còn lớn hơn nữa “Hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, cũng không phải thời gian đi làm, làm sao tạo thành ảnh hưởng không tốt gì chứ!”

Cứ như vậy, vì kỹ sư máy tính mới nhậm chức, nhân viên nam nữ trong Phạm Dương chia làm hai phái, khắc khẩu không ngớt.

Phạm Ý Hân hồn nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, đang ở trong văn phòng hưởng thụ. Tiểu Ly giúp nàng pha ly trà vôi vàng tranh thủ một chút thời gian, thuận tiện nói ra sự việc “Rầm rộ” trong công ty sáng nay một chút.

“Phó tổng, chị biết không? Sáng nay Đặc Đoan phái kỹ sư máy tính mới đến, hắn bộ dạng vừa cao vừa suất, cười rộ lên rất hấp dẫn người, mỗi một nhân viên nữ thấy hắn đều mặt đỏ tim đập, em vừa đi ngang phòng nghỉ, mọi người đều đang thảo luận về hắn.” Nghĩ đến Trầm Văn Tề tươi cười tuần dật, Tiểu Ly mặt tròn tròn cũng không tự giác đỏ lên.

Phạm Ý Hân càng nghe sắc mặt càng âm trầm, nàng sớm biết rằng hôm nay Trầm Văn Tề sẽ đến công ty, cho nên sáng sớm liền đi xuống nhà xưởng trước thị sát tiến độ hoàn thành sản phẩm, mục đích chính là để tránh hắn, không nghĩ tới tránh được người của hắn, lại vẫn là tránh không được những bình luận về hắn.

“Đi?” Tiểu Ly phát hiện sắc mặt của nàng nhìn không tốt lắm, lo lắng hỏi: “Phó tổng, chị làm sao vậy?”

“Không có gì. ....” Phạm Ý Hân buông ly trà, miễn cưỡng nở nụ cười. “Chị chỉ hơi mệt một chút.”

“Vậy lịch làm việc buổi chiều có cần hủy bỏ hay không?”

Nàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vẫn còn nửa tiếng nữa mới hết thời gian nghỉ trưa. “Không, không cần, chị nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

“Được, vậy em ra ngoài trước.”

Sau khi Tiểu Ly rời đi, Phạm Ý Hân đứng dậy đi ra khỏi bàn làm việc, đuổi thân người, đi đến một bên xô pha, chuyên dùng để chiêu đãi khách, cũng là nơi ngày thường nàng dùng để nghỉ ngơi.

Buổi sáng ở nhà xưởng tuần tra, gót chân có chút đau, cần đuổi thân một chút, nàng cởi giày cao gót, sau đó ngã vào trên ghế xô pha lớn mà mềm mại, thư giãn toàn thân, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Đang lúc nàng cảm thấy buồn ngủ, nghe thấy tiếng cửa văn phòng mở ra, có người đi đến.

“Tiểu Ly, chị nói để cho chị nghỉ ngơi một chút. ....” Nàng vẫn nhắm mắt như cũ, hai chân trắng nõn thon dài gọi cảm co lên.

“Anh không phải Tiểu Ly, còn có, anh đề nghị em tốt nhất đổi tư thế khác, bởi vì tư thế hiện giờ của em thực. .... Nguy hiểm.” Thanh âm nam nhân trầm thấp cùng tiếng cười vang lên, mang theo ý tứ trêu chọc.

“Đi?!” Nàng kinh ngạc, đột nhiên mở mắt ra, ánh vào trong mắt là gương mặt nam nhân tuấn nhã nhã nhặn, hai con ngươi đen sáng quắc hữu thần kia không còn trầm ổn như ngày thường nữa, mà là nóng cháy như lửa.

“Anh sao lại tự tiện xông vào đây?!” Phạm Ý Hân cơ hồ là lập tức từ trên xô pha nhảy dựng lên, giày còn không kịp mang, cứ như vậy đứng ở trên thảm cùng hân mắt to tròn mắt nhỏ, trong lòng vừa tức vừa giận. “Còn có, anh không phải đã đi rồi sao?”

Quá mất mặt, việc vừa rồi vẫn chưa quên được, nhưng cũng là nàng không đề phòng chút nào, hoàn toàn thả lỏng một khác, lúc này Trầm Văn Tề lại không nói một tiếng xông vào, còn cố ý trêu chọc nàng, thật sự rất đáng giận!

“Trước hết đừng nóng giận, nghe anh giải thích.” Hân tươi cười bảo vệ, giải đáp nghi vấn của nàng “Anh đến cùng Phạm bá bá. Buổi sáng anh đến kiểm tra trạng thái sử dụng máy tính trước mắt của công ty em, Phạm bá bá hẹn anh cùng ăn cơm trưa, vừa mới ăn xong, nghe nói em đã trở lại, nên muốn cùng em nói chuyện một chút.”

“Ba tôi cùng anh đến? Vậy ba tôi đâu?”

“Bá bá đang nói dặn dò trợ lý em chút chuyện, cho nên anh vào đây trước.”

“Thì ra là như vậy. ....”

“Còn có.” Hân hạ thất lưng, cầm lên giày cao gót của nàng, trước vẻ mặt hoảng hốt của nàng. “Em mang giày vào trước đi.”

“Đưa tôi” Phạm Ý Hân mặt đỏ lên, một phen đoạt lấy giày. “Cho dù là như vậy, anh trước khi vào cũng nên gõ cửa một cái cho tôi biết?”

“Anh là hảo tâm nhắc nhở em.” Hân bỏ tay ra, cười thật ôn hòa lại có lẽ.

Nàng nháy mắt mấy cái, có chút hoang mang. “Nhắc nhở tôi cái gì?”

“Bên ngoài không chỉ có Phạm bá bá, còn có đồng sự trong công ty anh, bọn họ tới bàn bạc nội dung hợp đồng đổi mới hệ thống máy tính, anh nghĩ cuộc họp này em cũng tham gia phải không?” Nhắc nhở của hân rất hợp lý chính xác, chỉ là tức mà không thể nói gì được rất khó chịu trong lòng.

“Đương nhiên rồi.” Nàng mang giày, sửa sang lại quần áo đang mặc, bước nhanh đến phòng tắm nhỏ lập thêm trong văn phòng sửa sang lại tóc lộn xộn.

Trầm Văn Tề còn lại là thân nhiên ngồi xuống, an vị ở nơi nàng vừa mới nằm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve da xô pha bóng loáng, trên đó vẫn giữ lại mùi hương cùng hơi ấm của nàng.

Khi Phạm Ý Hân sửa sang lại quần áo thật tốt, đi ra phòng tắm nhỏ, nhìn thấy hân ngồi ở trên xô pha bộ dáng dương dương tự đắc, nhin không được lẫn mị lại.

Cảm giác thực quái, nàng trước đó còn nằm ở phía trên, hân cũng thấy được, hiện tại lại ngồi ở nơi đó, không chút phật lòng, là mắt nàng quá cẩn thận? Hay là hân quá khôn phương?

“Đúng rồi.” Trầm Văn Tề chú ý tới vẻ mặt không hồn giận của nàng, lại giả bộ không biết, thậm chí cười yêu cầu “Có thể cho anh một ly trà ô long nóng không?”

“Thực phiền toái.” Phạm Ý Hân đi đến bàn công tác giữ, ấn hạ nút đối ngoại trò chuyện. “Tiểu Ly, có bận không?”

Tiểu Ly lập tức đáp lại. “Không, có việc sao?”

“Giúp Trầm tiên sinh chuẩn bị một ly trà ô long nóng, còn có, chị cũng cần một ly.”

“Được, lập tức có ngay. Phó tổng, hiện tại chủ tịch đang cùng đặc quã nhiên điệp tổng thất chủ quản của công ty máy tính trao đổi chi tiết của hợp đồng (

câu này ta thấy không thể hiểu được chòr ta tìm đọc lại bản tiếng Trung đã (@_@), đợi chút nữa bọn họ sẽ tới phòng họp, đến lúc đó lại thông tri chị cùng Trầm tiên sinh được không?”

“Hào, cảm ơn.”

Hắn chậm rãi nhìn quét văn phòng của nàng, tán dương: “Văn phòng của em rất tốt, chỉnh tề, đơn giản, màu thiết kế chủ đạo rất thanh nhã, rất thích hợp phong cách của em.”

“Đa tạ ca ngợi.” Nàng thuận miệng ứng phó, đối với ca ngợi của hắn có chút vô tổ. “Kỳ quái, Tiểu Ly tại sao vẫn chưa vào?”

“Sao vậy? Không muốn ở cùng một chỗ với anh sao?”

Phạm Ý Hân lập tức trừng mắt liếc hắn một cái, tuy rằng không mở miệng, nhưng ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Trầm Văn Tề nâng cằm, có chút đăm chiêu nhìn nàng. “Nói như thế nào, chúng ta cũng là bằng hữu nhận thức hơn mười năm. . . . . Mặc dù có nhiều lúc không thoải mái, nhưng cũng không cần thiết phải chán ghét anh đến mức độ này?”

“Đương nhiên là cần thiết!”

“Vì sao vậy?” Hắn nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

“Anh còn dám hỏi tôi vì sao?” Nàng một đôi mắt chán động, không thể tin tưởng lớn. “Chẳng lẽ anh hoàn toàn quên rồi sao?”

Hơi quá đáng! Vì “Sự kiện kia”, hai người bọn họ mới kết thù.

Người nhũ này lúc này đổi lại thành Trầm Văn Tề, hắn cực lực suy tư, lại hoàn toàn không rõ nàng đang nói cái gì. “Anh thật sự không nhớ rõ, em có thể nói cho anh biết không?”

“Anh!”

Khi tỉnh tỉnh thật sự của nàng sắp bùng nổ, ngoài cửa truyền đến mấy tiếng vang nhỏ.

“Phó tổng, em đưa trà đến đây.”

Phạm Ý Hân đành phải nhìn xuống lửa giận đầy mình, để cho biểu tình cùng thanh âm chính mình đều khôi phục đến sự bình tĩnh giới giang bình thường. “Mời vào.”

Tiểu Ly đẩy cửa ra, bưng trà đến, đem hai ly trà phân biệt đặt ở trước mặt Trầm Văn Tề cùng Phạm Ý Hân, “Trầm tiên sinh mời dùng, phó tổng mời dùng. Mặt khác, phòng họp đã chuẩn bị thỏa đáng, hai vị muốn đi qua không?”

Phạm Ý Hân cầm lấy ly trà, uống ngụm trà nhuận nhuận hầu. “Đi thôi, chúng ta nên đi qua đó.”

Trầm Văn Tề cũng uống một ít trà, có lẽ nói lời cảm tạ với Tiểu Ly. “Cảm ơn, trà uống rất ngon.”

“Dạ. . . . . Cảm ơn đã khen ngợi. . . . .” Nụ cười của hắn làm mặt Tiểu Ly đỏ lên.

Lại nữa! Phạm Ý Hân mất lạnh nhìn phản ứng của Tiểu Ly, dưới đáy lòng âm thầm thờ dài.

Trầm Văn Tề thiện lương vô hại tươi cười kia, thái độ có lẽ nhã nhặn, luôn có thể dễ dàng khiến người ngoài bỏ qua cảnh giác, sau đó đối hắn sinh ra hảo cảm, kế tiếp mặc hắn khống chế mọi nhận thức.

Vì sao người khác đều nhìn không thấu sự đóng kịch của hắn?

Mang tức giận, Phạm Ý Hân dẫn đầu đi hướng phòng họp, lười để ý đến Trầm Văn Tề.

Trong hội nghị, bởi vì Trầm Văn Tề là kỹ sư chủ lực thiết kế hệ thống mới, đương nhiên hắn phụ trách thuyết minh chi tiết, mà khi hắn lên tiếng, Phạm Ý Hân chỉ nghe, không nói một câu.

Máy tính không phải là chuyên môn của nàng, vấn đề liên quan đến máy tính phải để những nhân viên phụ trách can thiệp mới là thích hợp nhất. Nàng cùng phụ thân chủ tịch, những chủ quản cấp cao tham gia hội nghị của hắn, chính là tò vò công ty đối với lần đổi mới hệ thống máy tính này rất coi trọng.

Trầm Văn Tề đứng ở trước màn hình lớn, tự tin thông dong giải thích, “. . . . . Đó là công năng chính của hệ thống dự định mới lần này. Đương nhiên, chúng tôi ngoài phái kỹ sư đến trang bị máy tính mới cùng với hệ thống mới, cũng sẽ có chuyên gia phụ trách chỉ đạo quý công ty sử dụng hệ thống mới như thế nào. Hệ thống mới ngoài việc có công năng mạnh, việc thao tác cũng rất đơn giản, tôi nghĩ trong vòng hai tháng có thể hoàn thành việc sử dụng hệ thống mới.”

“Thuyết minh của tôi đã xong, xin hỏi các vị có gì vấn đề không?” Con ngươi đen sâu thẳm của hắn nhìn quét mọi người một vòng, cuối cùng dừng lại trên mặt Phạm Ý Hân. “Phạm phó tổng, ngài có nghi vấn gì không?”

“Không, không có.” Cảm giác được tầm mắt mọi người đều dừng ở trên người nàng, nàng tao nhã lộ ra mỉm cười. “Trăm tiền sinh thuyết mình vô cùng dễ hiểu, mọi vấn đề nghi vấn của tôi đều được giải đáp hết.”

Y theo kinh nghiệm cùng Trầm Văn Tề ở chung trong dĩ vãng, mặc kệ là nói về chuyện gì, hai người đến cuối cùng sẽ trở nên âm ỉ, nàng cũng không muốn để hai bên chủ quan cấp cao nhìn thấy nàng và hấn tranh cãi, bọn họ đã là người trưởng thành rồi, nếu còn khồng chế không được cảm xúc chính mình, không phải là quá không chín chắn sao.

Trầm Văn Tề cũng cười, vẫn giữ lại một chút suy nghĩ sâu xa. “Vậy là tốt rồi, cảm ơn.”

“Tôi nghĩ, Trăm tiền sinh thuyết mình đã chấm dứt, kế tiếp chi tiết hiệp ước cứ giao cho nhân viên bộ phận máy tính nói chuyện cùng quý công ty, tôi một lát còn có công tác phải xử lý, nên phải rời khỏi trước.”

Sau khi rời đi phòng họp, nàng hít một ngụm khí thật sâu, tâm tình cũng không cảm thấy thoải mái, ngược lại càng trầm trọng thêm. Cho dù tạm thời tránh được, sau này Trầm Văn Tề nhất định vì những vấn đề liên quan đến hệ thống mới mà thường xuyên đến công ty, mà Trầm gia lại ở bên cạnh nhà nàng, cho dù nàng về nhà, cũng sẽ gặp mặt hấn thường xuyên hai người khác nhau sẽ ngày càng nhiều, nhiều đến mức làm nàng chịu không nổi.

Không được! Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp làm một lần nhưng hiệu quả lâu dài, nhưng..... Nàng có năng lực làm như thế nào đây?

*****

Sau khi chấm dứt một ngày công tác, Phạm Ý Hân lái xe về nhà, xa xa liền nhìn thấy đứng ngoài cửa Trầm gia là một nam một nữ, nam đúng là Trầm Văn Tề, nữ thân hình kiều nhỏ, có một mái tóc dài óng đen mượt, ánh mắt thật to tròn, diện mạo ngọt ngào, hình như có chút quen mặt.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nàng dừng xe lại, muốn nhìn sự phát triển kế tiếp của hai người một chút, đáng tiếc là, cách một đoạn khoảng cách, nàng không nghe thấy bọn họ đối thoại, chỉ có thể mượn hành động từ hai người mà đoán mối quan hệ giữa bọn họ.

Chỉ thấy cô gái vẫn lôi kéo Trầm Văn Tề, biểu tình thực vội thực tha thiết, dường như đang thỉnh cầu hấn cái gì, còn hấn chỉ muốn đẩy tay cô gái ra, trên mặt mặc dù vẫn bảo trì tươi cười như trước, nhưng có chút miễn cưỡng cùng bất đắc dĩ.

Phạm Ý Hân nhú mày, trong đầu có một hình ảnh hiện lên.

Di, cảnh tượng này hình như đã thấy ở đâu đó..... Cô gái kia..... Không phải là học muội Tạ Thanh Di năm đó đối với Trầm Văn Tề có tình ý sao?

Nàng nghĩ được người này đến, chắc là vì Trầm Văn Tề, thật sự là si tình!

Đang lúc Phạm Ý Hân cảm động vì thâm tình không hối hận của nàng, Trầm Văn Tề đột nhiên hướng phương hướng của nàng gọi vọng đến, con người đen lợi hại vừa nhìn thấy nàng, lập tức đã đi tới, đương nhiên, Tạ Di Thanh cũng đi theo phía sau hấn.

Phạm Ý Hân sững sờ một chút, tuy rằng không rõ vì sao hấn hướng nàng đi tới, nhưng nàng chính là có loại dự cảm đại sự không ổn.

“Xin chào.” Trầm Văn Tề tươi cười đầy mặt hướng nàng đánh tiếp đón.

“Xin chào.....” Nếu đã bị phát hiện, trốn cũng không còn kịp rồi, nàng ngoài mỉm cười, che giấu xấu hổ vì nhìn lén bị bắt quả tang.

“Đi? Vị này không phải Phạm học tỷ sao? Đã lâu không thấy.” Trong quá khứ hai người không chung khoa hệ, lại chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng Phạm Ý Hân năm đó là nhân vật phong vân trong trường học, lại cùng Trầm học trường mà nàng ái mộ có quan hệ ái muội, cho nên Tạ Di Thanh đối với vị học tỷ này ấn tượng thập phần khắc sâu.

“Thật sự là đã lâu không thấy.” Căn cứ vào lễ phép, Phạm Ý Hân đành phải tâm không cam lòng không muốn dừng xe lại. “Quấy rầy đến các người, thật sự là không phải.”

“Không quan hệ, em tới đúng lúc, anh đang cùng Tạ học muội giải thích một việc, em đã đến rồi đúng lúc có thể giúp anh.” Trầm Văn Tề cười xem xét nàng, tươi cười so với bình thường càng thêm ôn nhu, ôn nhu đến mức làm nàng sợ hãi.

“Ách.....” Nàng sững sờ một chút, chỉ cảm thấy lông tơ trên lưng dựng thẳng. “Kỳ thật tôi đang muốn về nhà, hai người muốn nói cái gì cứ tiếp tục, tôi nghĩ chuyện mà hai người nói nhất định không liên quan gì tới tôi, tôi cũng không giúp được việc gì, nên đi trước thì tốt hơn.”

Nói xong, nàng lập tức mở cửa xe, muốn lái xe đào tẩu.

“Đợi chút!” Trầm Văn Tề động tác nhanh hơn so với nàng, đầu tiên là giữ chặt tay nàng, lại đem nàng kéo vào trong lòng, cánh tay rắn chắc gắt gao hoàn tất lưng mảnh khảnh của nàng, làm cho thân hình mềm mại của nàng dán sát ở trên người mình.

“Trầm Văn Tề, anh đang làm cái gì?” Nàng vừa sợ vừa giận, dùng sức đẩy hấn ra, cũng là vô ích. “Mau thả tôi ra!”

“Tiểu Hân, em cũng đừng thẹn thùng, đã đến lúc công khai.” Hấn kiềm chặt nàng, trên mặt vẫn bảo trì tươi cười. “Học muội, ngưng ngưng, Tiểu Hân còn chưa quen công khai quan hệ của chúng tôi.”

“Học trưởng. .... Học tỷ. .... Các người?” Tạ Di Thanh nhìn hành động vô cùng thân thiết của hai người, không dám tin trùng lớn mắt.

Giấy không được, Phạm Ý Hân dùng sức đập mạnh xuống chân Trần Văn Tề, tức giận lớn tiếng mắng “Anh nói cái quỷ gì vậy chứ! Chúng ta có cái gì tốt cần phải công khai?!”

Hắn thần sắc không thay đổi, cúi đầu, nhìn như môi đang hôn hai gò má của nàng, kì thực ở bên tai của nàng thấp giọng uy hiếp “Nếu em không giúp anh, anh cam đoan về sau mỗi ngày đều đến Phạm Dương tìm em uống trà nói chuyện phiếm.”

Nàng dừng lại động tác, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi “Anh đang uy hiếp tôi?”

“Nếu em không đáp ứng, như vậy uy hiếp của anh rất nhanh sẽ biến thành sự thật.” Hắn cười đến tao nhã, ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Nàng hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, giận dữ phản cười. “Thì sao nào, anh nghĩ hù dọa được tôi sao, tôi không sợ anh!”

Nàng không cần để cho hắn vừa lòng đẹp ý, hắn không trải qua sự đồng ý của nàng liền đối nàng vừa ôm vừa sờ, nàng nhất định phải khiến hắn trả giá đắt! Hừ, hắn muốn Tạ Thanh Di thấy vậy mà từ bỏ ý định với hắn? Nàng càng muốn Tạ Di Thanh đối với hắn không thể hết hy vọng!

“Tạ học muội, hãy nghe tôi giải thích —”

“Tiểu Hân, hay là để anh nói đi!” Trần Văn Tề trên mặt vẫn duy trì mỉm cười thông dong, đồng thời âm thầm sử dụng lực đè đầu Phạm Ý Hân lại, đem mặt của nàng áp vào ngực mình, làm cho nàng không thể nói chuyện.

“Ngô. ....”

Nàng giấy dựa muốn mở miệng, lại chỉ có thể phát ra thanh âm kháng nghị mơ hồ, nói không đầy đủ câu.

Trần Văn Tề mặt không đổi sắc nhìn về phía Tạ Di Thanh nói dối không chớp mắt “Học muội, kỳ thật Tiểu Hân là hàng xóm của ta, chúng ta từ quốc tiểu liền nhận thức, tuy rằng chúng ta ở trước mặt người bên ngoài thường cãi nhau, bắt quạ, tình cảm thật sự của chúng ta vô cùng tốt, đã kết giao thật lâu, hai bên cha mẹ cũng đều đồng ý, chúng ta cũng có dự tính kết hôn.”

Nghe được lời hắn nói, Tạ Thanh Di mắt đỏ lên, nước mắt rốt cuộc nhịn không được đổ rào rào rơi thẳng, mà Phạm Ý Hân vẫn giấy dựa mạnh mẽ, nàng nắm chặt quyền đầu, dùng sức chửi hắn, thậm chí còn há mồm cắn hắn, hắn cũng không động cựa yên như núi, gắt gao ôm nàng như trước, không cho nàng có cơ hội nói chuyện.

Tạ Di Thanh hai mắt đầm lệ sưng mù nhìn hắn. “Học trưởng. .... Anh thật sự rất thích Phạm học tỷ, đối với em không hề có chút cảm tình nào sao?”

Hắn trầm ổn trả lời “Học muội, thực sự rất có lỗi, trong lòng anh chỉ có một mình Tiểu Hân, ngoại trừ nàng ra, anh không thể chấp nhận được người khác.”

Phạm Ý Hân ở trong lòng hắn, tuy rằng không thể nói chuyện, cũng rất tinh tường nghe được hai người đối thoại, biết rõ đây là vì Trần Văn Tề muốn thoát khỏi Tạ Di Thanh mà nói dối, nhưng. .... Rất kỳ quái, vì sao lời nói của hắn nghe qua lại thật sự kiên định như vậy, hại lòng của nàng có chút rung động, có chút rối loạn. .... Trần ngập cảm xúc không hiểu, khiến cho nàng không biết làm sao.

“Em. .... Em hiểu được. Học trưởng, học tỷ. .... Chúc hai người hạnh phúc. ....” Tạ Di Thanh khóc không thành tiếng, vừa khóc vừa chạy đi.

Chờ nàng đi xa, Trần Văn Tề mới buông Phạm Ý Hân ra. “Thật có lỗi, vừa rồi tình thế bất buộc, chỉ có thể dựa vào em hỗ trợ —” Nói còn chưa dứt lời, một quyền đầu có lực nặng nề mà huy hướng bụng của hắn.

Nàng giận trừng hắn “Ai muốn giúp anh! Tôi vừa rồi thiếu chút nữa đã bị anh làm tức chết!”

Hắn cười khổ thờ dài. “Thực xin lỗi, bắt quạ em vừa mới nãy cũng ‘Anh đừng chống cự’, làm cho anh bị không ít giáo huấn, có thể xem như trả giá không?”

“Anh nghĩ thật hay! Chỉ bằng hành vi vừa rồi của anh, tôi có cho anh thêm mười quyền cũng không thể hết giận!” Nàng thật sự rất tức giận, cũng không phải tất cả đều vì hành động đột ngột của hắn, một phần cũng vì suy nghĩ miên man trong nháy mắt mới vừa rồi của mình.

“Tất cả là do anh sai.” Trần Văn Tề mở ra hai tay, bày ra tư thái đầu hàng. “Em muốn anh bồi thường cho em như thế nào cũng được, bắt quạ, chúng ta nên về nhà ăn cơm trước đi?”

“Được.” Trải qua quá trình trì hoãn như vậy, thời gian đã trễ, nàng vội vàng ngồi vào trong xe, cách cửa kính xe cảnh cáo hắn “Tôi nói cho anh biết, lần sau nếu lại phát sinh chuyện như vậy, tôi sẽ đến đồn công an tố cáo anh!”

“Hào, tái kiến.” Hắn mỉm cười, thanh thần mà thoải mái, giống như cảnh cáo của nàng chỉ là vui đùa.

Phạm Ý Hân lười tiếp tục để ý đến hắn, miễn cưỡng kiểm chế cơn tức xuống, lái xe về nhà.

Xem đi! Nàng chỉ biết, gặp gỡ Trần Văn Tề đúng là không có chuyện gì tốt.

Ô ô..... Nàng giữ gìn hai mươi lăm năm trong sạch, cứ như vậy hủy ở trong tay đối thủ một mất một còn này, bất quá, may mắn chính là bị hấn dọa một chút, ôm một chút, cũng không có gì quá mức.

Nàng nhất định phải ghi nhớ giáo huấn, cùng tên đáng chết Trầm Văn Tề bảo trì khoảng cách!

*****

Thực đáng tiếc, không như mong muốn, vừa mới ăn xong bữa tối, chuông cửa Phạm gia liền vang lên, Phạm Ý Hân đang ở bàn rửa chén, Phạm mẫu đi ra mở cửa.

Bởi vì khi rửa chén tiếng nước ào ào, Phạm Ý Hân cũng không nghe thấy chuông cửa vang, cũng không biết được là ai đến đây, nàng rửa sạch bát, cầm lấy khăn sạch sẽ lau tay, bởi vì đưa lưng về phía cửa phòng bếp, nàng nghe thấy có người đi vào phòng bếp, còn nghĩ rằng là mẹ mình. “Mẹ, con rửa bát xong rồi.”

“Vất vả.” Người đến không phải Phạm mẫu, mà là Trầm Văn Tề người nàng đang định bảo trì khoảng cách.

Nàng kinh ngạc, lập tức xoay người. “Là anh!”

Trầm Văn Tề khuôn mặt tươi cười ôn hòa như trước, đem một hộp giấy đóng gói tinh mỹ đưa cho nàng, “Đây, đền tội với em.”

“Bánh ngọt màu cầu vòng?” Phạm Ý Hân mở to mắt, lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên hộp giấy kia.

“Anh biết em thích nhất là bánh ngọt của Black Forest, vừa nãy riêng lái xe đi mua, nhận lấy đi.”

“Không đơn giản như vậy!” Nghĩ đến bánh ngọt thực mê người, nhưng tức giận của nàng cũng không dễ dàng mất đi như vậy. “Tôi không cần!”

“Thật vậy sao?”

Trầm Văn Tề có chút tiếc nuối đem bánh ngọt đặt ở trên bàn phòng bếp, mở hộp giấy ra, mùi hương ngọt ngào lập tức phát ra. Hấn nhìn miếng bánh ngọt chocolate thờ dài “Quả nhiên là tiệm nổi tiếng, thoát nhìn ăn ngon thật..... Bất quá, em đã không cần, anh chỉ còn cách đem về nhà.”

“Tôi.....”

Nàng trong lòng thiên nhân giao chiến, muốn kháng cự lại sự dụ hoặc.

Thấy nàng dao động, Trầm Văn Tề nói thêm một câu “Bất quá, trong nhà anh lại không ai thích ăn đồ ngọt, mang về cũng không có người ăn, ai, thật sự là rất đáng tiếc.”

Thật sự không đành lòng nhìn mỹ thực bị lãng phí, Phạm Ý Hân vội vàng ngăn cản hấn “Đợi chút!”

“Muốn sao?” Hấn mỉm cười, sớm biết rằng nàng không thể kháng cự mỹ thực dụ hoặc. Từ nhỏ nàng liền đối mỹ thực rất thích thú, nhất là món điểm tâm ngọt, có thể nói là vết thương trí mệnh của nàng.

Nàng thanh thanh yết hầu, ra vẻ khoan dung “Anh đã có thành ý mua lễ vật đền tội như vậy, tôi sẽ miễn cưỡng nhận lấy.”

“Được được được, cảm tạ sự miễn cưỡng của em.” Trầm Văn Tề sẵn sóc lấy dao ở một bên bàn, cắt một khối đưa cho nàng.

Phạm Ý Hân tiếp nhận, cầm lấy đĩa bánh ngọt mỹ vị ăn, miệng còn mơ hồ oán giận không rõ “Anh muốn hại tôi béo phì mà! Đây nhất định là âm mưu mới của anh dùng để hãm hại tôi.....”

“Yên tâm đi!” Trầm Văn Tề rút ra ghế dựa, ngồi ở bên cạnh nàng “Em rất gầy, béo một chút sẽ càng đẹp mắt.”

“Ít nói lời hay đi, tức giận của tôi vẫn chưa hết đâu.” Nàng một bên ăn bánh ngọt, một bên trừng hấn, còn không quên chỉ huy “Giúp tôi pha chén hồng trà nóng, thêm một muỗng đường, chanh ở trong tủ lạnh, bỏ hai片片 vào trong trà.”

“Được, anh biết.” Hấn ngoan ngoãn chiều theo lời của nàng làm, pha chén hồng trà nóng bỏ thêm hai片片 chanh cho nàng, “Anh nói rồi, anh sẽ đền bù cho em, chỉ cần em muốn, anh đều sẽ nghe theo, được không?”

Ăn xong bánh ngọt, uống lên ngụm trà nóng, Phạm Ý Hân thỏa mãn thờ dài. “Thật tốt.”

“Chúng ta đạt thành hiệp nghị?”

“Ai cùng anh đạt thành hiệp nghị!”

Nàng trừng lớn mắt, cũng không có bởi vì vậy mà nung tay, ăn một miếng của người mà thái độ mềm mỏng. “Tôi cũng nói qua, tôi không tốt như vậy.”

“Vẫn còn giận nữa sao?” Hấn cũng vì mình pha chén hồng trà.

“Vô nghĩa!” Nàng đem bánh ngọt còn lại cho vào trong tủ lạnh, bắt đầu đuổi người “Tốt lắm, anh đưa bánh ngọt tôi nhận, cũng đã ăn, anh có thể đi rồi.”

“Thực sự sao?” Trầm Văn Tề uống một ngụm trà nóng, cố ý trêu chọc nàng.

Nàng hoàn toàn thấy đúng gât đầu. “Đúng vậy, tôi rất thích thù dai, anh chọc tôi tôi sẽ bắt hạnh cả đời.”

“Vậy sao?” Hân trong lời nói có hàm ý, dường như có thâm ý đặc biệt nào đó. “Anh lại không cảm thấy như vậy.”

Phạm Ý Hân không muốn cùng hân nhiều lời, hướng hân vẫy vẫy tay. “Tùy tiện anh nghĩ sao cũng được, dù sao tôi cũng muốn lên lầu xem báo biểu, anh muốn ở đây thì ở đi, bye bye.”

“Bye bye, bắt quá.....” Trầm Văn Tề dừng một chút, cười nhìn nàng, thần sắc ôn hòa. “Em ngày mai muốn ăn bánh ngọt khẩu vị gì?”

Nàng kinh ngạc nhìn hân. “Ngày mai anh còn muốn mua đến?”

“Àn, đây là quà.”

Nghĩ nghĩ, nàng một chút cũng không khách khí yêu cầu “Vậy ngày mai tôi muốn ăn bánh ngọt dâu tây ưu cách.”

“Hảo.” Hân đáp ứng thật sự sáng khoái, trong con ngươi đen thâm sâu mang theo ý cười chân thành tha thiết. “Ngày mai buổi tối tôi sẽ giúp em đưa tới.”

Sau khi lên lầu, Phạm Ý Hân xem báo biểu, không khỏi nhớ tới bánh ngọt Black Forest mỹ vị mới vừa rồi, còn có ngày mai có thể ăn bánh ngọt ưu cách ngon miệng, nàng không thể không thừa nhận, Trầm Văn Tề còn có ưu điểm, ít nhất hân biết sai có thể sửa, đừng cảm bù lại.

Có lẽ, hân cũng không phải là loại người đáng ghét như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Một ngày mới, đang lúc Phạm Ý Hân vui đầu vào hai núi văn kiện nặng nề, điện thoại nội tuyến trên bàn vang lên, nàng ấn xuống nút khuếch đại âm thanh, thanh âm ngọt ngào của Tiểu Ly lập tức truyền đến –

“Phó tổng, Trầm kỹ sư của Đặc Đoàn đang ở phòng khách, anh ta nói có chuyện cần nói với chị.”

“Trầm kỹ sư?” Nàng ngẩng đầu, mặt đang cười lập tức trầm xuống. “Nói với anh ta chị không rảnh.”

Tiểu Ly im lặng một chút, bất đắc dĩ lại nhấn dùm Trầm Văn Tề “Phó tổng, Trầm tiên sinh hy vọng có thể nói chuyện qua điện thoại với chị một chút, có thể chứ?”

Phạm Ý Hân nhíu mày. “Tiểu Ly, chị nói chị không rảnh.”

Lại là lặng im một chút, thanh âm Tiểu Ly lại vang lên “Phó tổng, Trầm tiên sinh nói nếu không thể trực tiếp nói chuyện, đành phải thông qua em chuyển đạt.....”

Phạm Ý Hân sững sốt một chút, biết Trầm Văn Tề nói như vậy tuyệt đối là uy hiếp, nàng cắn răng, tuy rằng không quá cam nguyện, nhưng chỉ có cách phải đồng ý “Được rồi, để cho anh ta nói chuyện.”

Trong chốc lát sau, trong điện thoại truyền ra thanh âm thấp nhu của Trầm Văn Tề “Xin hỏi em là thật sự không rảnh, hay là không muốn gặp anh?”

“Việc này.....” Phạm Ý Hân ngồi dựa lưng vào trên ghế dựa, tạm thời dút bỏ nghiệp vụ đáng ghét, đem tâm lực đặt ở trên vấn đề cùng hân thảo luận. “Theo hiểu biết của anh về tôi, anh cảm thấy đáp án là cái nào?”

“Cái sau, đúng không?” Hân quả nhiên rất hiểu nàng.

Phạm Ý Hân nhin không được nở nụ cười. “Thực thông minh, cho nên, mời anh nhanh chóng rời đi, đừng đến phiền tôi nữa.”

Hân cũng cười, hơn nữa cười so với nàng càng vui vẻ. “Anh cũng không tính phiền em, mà thực chân thành mời em cùng nhau ăn bữa tối.”

“Không có hứng thú.” Nàng không chút do dự cự tuyệt. “Tôi hôm nay tính ở lại công ty tăng ca.”

Trầm Văn Tề nhẹ nhàng thở dài. “Anh còn chưa nói muốn mời em đi ăn tối ở đâu, em nhanh như vậy liền cự tuyệt?”

Nàng cảm lấy văn kiện trên bàn, một bên lật, một bên không chút để ý đáp lại “Đi đâu cũng vậy thôi, tôi không nghĩ muốn cùng anh ăn bữa tối.”

“Anh biết em không muốn cùng anh ăn bữa tối, bắt quá, anh đã đặt bàn sẵn ở khách sạn, còn mời Phạm bá bá, Phạm bá mẩu cùng với ba mẹ anh, anh nghĩ bọn họ hiện tại hẳn là đang chuẩn bị đi rồi.”

“Vì sao lại mời ba mẹ chúng ta?” Phạm Ý Hân ngồi thẳng thân mình, cảm thấy mặc danh kỳ diệu. “Đợi chút, anh vào đây rồi nói sau tốt hơn.”

Bên ngoài còn có Tiểu Ly, nàng không muốn cho Tiểu Ly nghe được chuyện trọng yếu, tuy rằng Tiểu Ly không phải người nhiều chuyện, bắt quá cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, nàng cũng không muốn bị người ngoài hiểu lầm.

Chỉ chốc lát sau, Trầm Văn Tề đi vào văn phòng, không đợi nàng mở miệng, liền tự tại ngồi ở trên sofa. “Anh nghĩ em đại khái đã quên một việc, hôm nay là ngày kỷ niệm ba mẹ em kết hôn tròn ba mươi năm, bữa cơm này là vì muốn chúc mừng bọn họ.”

“Đi?!” Việc này đã thật sự dọa nàng, vội vàng nhìn về phía lịch để bàn. “A! Thật là hôm nay!”

“Đúng không.” Trầm Văn Tề vừa cười, vừa thưởng thức bộ dáng nàng bối rối.

Nàng kêu rên một tiếng, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. “Xong rồi, tôi hoàn toàn đã quên! Làm sao bây giờ? Tôi ngay cả lễ vật còn chưa chuẩn bị nữa!”

“Hiện tại đi mua lễ vật đã không kịp nữa rồi.” Hân ung dung từ trong túi tiền lấy ra một hộp giấy cột nơ con bướm tinh xảo. “Cho nên, anh đã giúp em chuẩn bị tốt.”

“Đây là cái gì?” Phạm Ý Hân đi qua, từ trong tay hân lấy hộp giấy, cởi bỏ nơ con bướm, mở ra thì thấy, bên trong hộp là một đôi nhẫn kim cương bằng bạch kim, tạo hình tinh xảo phục cổ, trải qua nhiều trình tự cắt kim cương ở dưới ngọn đèn lóe lóe sáng lên, ước chừng khoảng một carat, nhìn ra được là hàng cao cấp xa xỉ.

“Không vấn đề gì chứ? Anh đã tỉ mỉ lựa chọn.”

“Àn.” Nàng gật đầu, âm thầm bội phục ánh mắt của hân. “Không có vấn đề gì, giá đâu?”

Hân vẫy vẫy tay, không để ý chút nào. “Không cần, coi như là lễ vật đền tội lần một đi.”

“Không được, cái này không thể tính.” Nhẫn kim cương này rất quý trọng, nàng cũng không hy vọng hân nghĩ là mình lợi dụng hân.

Trầm Văn Tề cười đứng lên. “Có tính hay không chờ lên xe rồi nói sau. Thời gian không còn sớm, nếu không đi ngay bây giờ, chúng ta sẽ đến muộn.”

Nàng vội vàng sửa sang lại một chút, đem văn kiện trọng yếu để vào trong ngăn kéo khóa kỹ, mới cảm lấy cặp tài liệu. “Anh có lái xe sao?”

“Không có, xin hỏi Phạm phó tổng có thể tiện đường cho anh đi nhờ một đoạn không?” Hân mỉm cười nhìn nàng, miệng có lẽ đến mức làm người ta chán ghét.

Miệng nàng co rúm, nhin xuống xúc động muốn đánh người. “Vô nghĩa, đi thôi!”

Không đến 10 phút, Phạm Ý Hân đã lái xe rời khỏi công ty.

Ở trên xe, nàng một bên lái xe một bên hỏi Trầm Văn Tề “Anh làm sao biết được hôm nay là kỷ niệm ngày ba mẹ tôi kết hôn tròn ba mươi năm?”

“Tôi hôm qua anh không phải qua nhà em sao? Khi cùng Phạm bá mẩu nói chuyện phiếm, người vô tình nhắc tới.” Hai tay hân khoanh trước ngực, thoải mái mà dựa lưng vào ghế da mềm mại.

“Anh đã biết, vì sao không nhắc nhở tôi sớm một chút? Như vậy tôi sẽ chuẩn bị lễ vật thật tốt cũng đặt trước khách sạn. ....” Nàng đột nhiên dừng lại, oán hận trừng mắt hân. “Anh cố ý đúng không?”

Hân khoi mào mi, nhìn dòng xe cô đang bế tắc phía trước. “Thoải mái một chút, hiện tại em đang lái xe.”

“Trả lời vấn đề của tôi!” Nàng đem tầm mắt quay về phía trước, bắt đầu siết chặt nắm tay trên tay lái, cố gắng nói cho chính mình chuyển tâm lái xe, không thể phân tâm đánh người.

“Anh chỉ là muốn giúp em chiều cô.” Thanh âm của hân vô cùng ôn nhu, thành khẩn mà rõ ràng. “Tôi hôm qua anh cùng Phạm bá mẩu tán gẫu xong đã hơn chín giờ, sau đó anh lại lên lầu tìm em, muốn nhắc nhở em một tiếng, bắt quá, khi đó em vội vàng xử lý công tác, hoàn toàn không để ý tới anh, anh mở miệng gọi em, em còn đuổi anh nữa.”

“Có sao?” Phạm Ý Hân nhú mày, cố gắng hỏi tương, tuy rằng khi nàng làm việc thập phần chuyên chú, thường không nhìn sự việc phát sinh xung quanh mình, bắt quá, nàng tại sao vẫn không nhớ rõ hân có đến kêu nàng chứ?

Hân tươi cười trầm ổn, miệng chắc chắn, làm cho người ta không thể hoài nghi tính chân thật trong lời hân nói. “Đương nhiên là có.”

Kỳ thật..... Cũng không có. Tối hôm qua, hấn vốn lên lầu muốn nhắc nhở nàng chuyện này, bất quá, khi đó nàng đang vui đầu trong một đồng văn kiện báo biểu, hấn nghĩ nghĩ, quyết định không quấy rầy nàng, bởi vì, đây chính là cơ hội hiếm có, một cơ hội tốt làm cho hai người cải thiện quan hệ.

“Mặc kệ như thế nào, là tôi thiếu anh một lần nhân tình.....” Nàng mím môi, không cam nguyện nói “Cám ơn.”

“Đừng khách khí, anh đã nói, đây chính là đền tội.” Ý cười sâu sắc trên môi hấn, nhìn nàng xinh đẹp bên cạnh, con ngươi đen ẩn sâu tình cảm mãnh liệt. “Hơn nữa, có thể giúp đỡ em, anh cảm thấy thật cao hứng.”

Đây là lời nói thật tình của hấn, chỉ cần có thể làm cho nàng vui vẻ, hấn cũng sẽ vui vẻ.

“Tôi không nghĩ vậy.” Thái độ của nàng thập phần kiên định, nghĩ đến hấn nói như vậy chính là xuất phát từ lễ phép, không lưu ý đến tình cảm trong mắt hấn không giống với dĩ vãng. “Anh đặt khách sạn, lại giúp tôi mua lễ vật, đã xem như giúp tôi, mọi chi phí, tôi muốn tự bỏ ra.”

“Được, anh đã biết.” Đối với kiên trì của nàng, hấn cũng chỉ có thể nhượng bộ. “Đổi thành hóa đơn, lần sau sẽ đưa lại anh, còn có, chút nữa là anh mời khách.”

“Chúng ta đặt thành nhận thức chung?” Phạm Ý Hân phân thần miết hương hấn, tâm tình tốt, môi đỏ mọng giờ lên, lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Được” Nhìn nụ cười của nàng, Trầm Văn Tề cũng giờ lên nụ cười “Khó có được chung nhận thức.”

Trong không gian kín, hai người đối lập hơn mười năm, lần đầu có chung ý nghĩ, có sự thay đổi, dường như đã bắt đầu xuất hiện.....

*****

Khách sạn.....

“Ba, mẹ.” Phạm Ý Hân cầm cốc rượu hồng có chân dài, mặt đầy tươi cười hướng về phía ba mẹ chúc mừng “Chúc hai người có ngày kỷ niệm kết hôn ba mươi năm khoái hoạt.”

Trầm Văn Tề cùng Trầm gia cha mẹ cũng nâng chén, người hai nhà trong lòng vui vẻ ăn uống nói chuyện phiếm, không khí thập phần thân thiện.

Sau khi dùng cơm xong, Phạm Ý Hân bởi vì rất vui, uống rượu hơi nhiều một chút, có chút say rượu.

Phạm mẫu giúp đỡ nàng, cười khỏ nhờ Trầm Văn Tề “Tiểu Tề, Tiểu Hân có hơi say, không có biện pháp lái xe, chúng ta tự mình có lái xe đến, chỉ có con là không, phiền toái con lái xe đưa nàng về nhà được không?”

“Đương nhiên được.” Hấn tiếp nhận chìa khóa, một tay nâng Phạm Ý Hân đứng không vững hướng cửa đi đến.

Sau khi để nhân viên khách sạn đem xe từ bãi đậu xe đến, hấn đầu tiên là cẩn thận đem nàng an trí ở ghế phía trước, sau đó ngồi trên ghế điều khiển, khởi động xe, bắt đầu lái xe về nhà.

“Anh muốn đưa tôi về nhà sao?” Phạm Ý Hân từ từ nhắm hai mắt, trên hai gò má phấn nộn do người say rượu mà nhiễm hồng, nàng mềm mại dựa vào trên ghế ngồi, cảm thấy thân thể hơi bay bổng, giống như đám mây.

Hấn gật gật đầu. “Ân.”

“Nhưng tôi còn chưa muốn trở về..... Đúng rồi! Tôi muốn xem sao, tôi muốn xem rất nhiều rất nhiều sao.” Nàng thanh âm nho nhỏ lắm lắm, nàng uống rượu, toát ra kiêu thái bất đồng với dĩ vãng.

Trầm Văn Tề nhin không được bật cười. “Xem sao?”

“Đúng! Tôi muốn xem sao!” Tiếng cười của hấn làm cho nàng mở mắt, nhanh nhú mày, dùng sức vuốt bờ vai của hấn, như là tiểu hài tử muốn ăn kẹo. “Tôi muốn xem sao, chúng ta đi xem sao đi.....”

Hấn nhú mày, có chút suy tư, còn thật sự hỏi nàng: “Em thật sự muốn đi xem sao?”

Nàng thập phần ai oán buông tiếng thở dài. “Ân, từ lúc tốt nghiệp đại học về sau, tôi hầu như mỗi ngày đều vội vàng công tác, đã lâu cũng chưa được xem sao.....”

“Anh có thể mang em đi xem sao.” Trầm Văn Tề háo tâm nhắc nhở nàng một tiếng “Bất quá, em muốn gọi điện thoại về nhà báo với ba mẹ em một tiếng trước hay không? Em cũng không hy vọng bọn họ hiểu lầm cái gì chứ?”

“Hiểu lầm? Dù sao bọn họ sớm đã hiểu lầm.....” Nàng vẫy vẫy tay, không chút nào để ý. “Hơn nữa, bọn họ cũng biết tôi và anh ở cùng một chỗ, thực yên tâm.”

“Em thì sao?” Hấn nếu có chút đắm chiêu nhìn nàng liếc mắt một cái. “Em yên tâm cô nam quả nữ cùng anh đi xem sao?”

Không có chút do dự, nàng lập tức trả lời hắn “Yên tâm!”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh thực đáng tin cậy, đáng để tin cậy.” Sau khi uống rượu sẽ nói lời thực lòng, cho dù hai người ngày thường âm ỹ đến âm ỹ đi, nhưng thành thật mà nói, Trầm Văn Tề ôn nhã thủ lễ, rất có phong độ quân tử, điểm ấy nàng không thể phủ nhận.

“Đa tạ khen ngợi.” Hắn khoe môi hiện lên mỉm cười, tâm tình vô cùng tốt.

“Ai khen ngợi anh?” Nàng hừ một tiếng, quật cường không muốn thừa nhận. “Tôi chỉ là nói cảm nghĩ của mình, không phải khen ngợi!”

“Cho dù uống rượu, em cũng là em.” Hắn lắc đầu cười thán. “Luôn quật cường như vậy.....”

Nàng trừng hắn liếc mắt một cái. “Nhiều lời, anh rốt cuộc có mang tôi đi xem sao hay không?”

“Đi đi đi, bắt quá, em gọi điện thoại về nhà nói một tiếng trước đi.”

“Không thành vấn đề.” Phạm Ý Hân cao hứng cực kỳ, tươi cười rạng rỡ. “Chúng ta đi đâu xem?”

Hắn hỏi lại nàng “Em muốn đi đâu xem?”

“Ngô.....” Nàng suy nghĩ một chút, ý nghĩ kỳ lạ đề nghị “Tôi cũng muốn xem biển, chúng ta đi bờ biển rất tốt.”

“Bờ biển?” Hắn lắc đầu. “Thực sự thua em. Được rồi, chúng ta đi bờ biển một chút tốt lắm, bắt quá thời gian xem sao có vẻ hơi lâu.”

“Không sao, tôi gọi cho mẹ tôi nói một tiếng.” Nàng lấy ra di động cùng mẫu thân xin phép, như nàng đoán trước, mẫu thân không chút phản đối, thậm chí còn nói nàng về nhà trễ một chút cũng không sao.

Xe nằm trong tay Trầm Văn Tề lái, vững vàng chạy về phía trước, hơn một giờ sau, bọn họ đến bờ biển, hắn giúp Phạm Ý Hân xuống xe, ở trên bờ cát tản bộ.

“Rất khó đi!” Nàng mang giày cao gót, đi đứng không được thuận tiện.

Hắn hào tâm đề nghị “Cởi giày ra đi, bờ cát này thực sạch sẽ, đi chân trần sẽ rất thoải mái.”

“Được.”

Cởi giày xong, hai người đi chân trần ở trên bờ cát, từng đợt gió biển thổi đến, Phạm Ý Hân cảm giác say dần dần rút đi.

“Cảm giác thật tốt, có hương vị biển, sao cũng rất nhiều, rất đẹp.”

“Có thích không?”

“Rất thích.” Nàng cười gật đầu, có thể là gió biển thấm lạnh quá mức, nàng lại chỉ mặc trang phục mỏng manh, gió thổi qua, mũi rất ngứa, nhin không được đánh cái hắt xì lớn.

Hắn cởi áo khoác ngoài, khoác lên trên vai nàng “Khoác như vậy sẽ ấm hơn.”

Phạm Ý Hân trừng mắt nhìn, phốc xich cười. “Giống như tình tiết cũ trong phim truyền hình.”

“Cũ thì cũ, bắt quá vẫn là rất thực dụng.” Trầm Văn Tề cũng cười. “Bằng không làm sao có thể xuất hiện lần nữa?”

“Có đạo lý.” Nàng kéo nhanh áo khoác của hắn, trên đó có lưu lại mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu của hắn, nghe thấy cảm giác rất thoải mái. Hiện tại quả thực ấm áp hơn, cảm ơn.”

Thừa dịp không khí vui vẻ, hắn mượn cơ hội hỏi nàng “Hết giận chưa?”

Phạm Ý Hân ngấm hần liếc mắt một cái “Đương nhiên chưa, anh còn thiếu tôi một cái bánh ngọt đầu tây ưu cách.”

“Đúng, anh đã quên mất, ngày mai sẽ bỏ sung sau? Lại tặng kèm một cái bánh ngọt hạt dẻ?”

“VẬY CÒN ĐƯỢC.” Nàng trầm ngâm một lát, nhin không được mở miệng “Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Àn, hỏi đi.”

“Anh cự tuyệt Tạ Di Thanh, kỳ thật có thể dùng phương thức khác, làm gì nhất định phải liên lụy đến tôi vào đó?” Nàng vẫn bắt mắt hần đem nàng vô tội làm bia chấn, hai người rõ ràng quan hệ gì cũng không có, dựa vào cái gì nàng vì hắn mà thương tổn lòng của một người con gái khác.

“Anh đã thử qua các phương thức khác.” Hấn hít một hơi dài, thần sắc bất đắc dĩ. “Khi ở đại học, nàng đã từng thổ lộ với anh, bắt quá, anh đối với nàng cũng không có cảm giác đặc biệt, đương nhiên là cự tuyệt, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, cho rằng anh cũng không có giao bạn gái, cho nên nàng còn có cơ hội. Sau anh đến nước ngoài du học, nàng thỉnh thoảng viết thư cho anh, thậm chí ngẫu nhiên qua đó tìm anh. ....”

“Thật lợi hại.” Phạm Ý Hân trừng lớn mắt, có chút bội phục. “Xem ra nàng không chỉ si tình, còn hành động toàn lực mười phần.”

Trầm Văn Tề mày lược nhanh, biểu tình ngưng trọng hiếm thấy. “Nàng đem cảm tình đưa tới sai đối tượng. Anh vẫn thực kiên quyết từ chối nàng, nhưng nàng luôn không chịu từ bỏ, thậm chí sau khi anh về nước, còn riêng đến nhà chờ anh, ngày đó vừa vặn em về nhà, anh ý nghĩ nảy ra, cho nên liền. ....”

“Liền lợi dụng tôi đúng không?”

“Không phải như vậy. .... Anh. ....” Hấn muốn nói lại thôi, chung quy không đem lời trong lòng trong nói ra tiếng. “Tóm lại, anh rất cảm tạ em đã giúp anh việc đó, anh nghĩ lúc này nàng hẳn là đã hết hy vọng.”

Đây chính là ở ngoài mặt lấy cớ, kỳ thật, hấn có tính toán khác. .... Bắt quá, hiện tại cũng không thể để cho nàng biết, vạn nhất chọc nàng tức giận, hấn vẫn chưa có cái gì để trông cậy vào.

Không thể quá mau, từng bước một từ từ sẽ đến.

“Anh đã đối với người ta không có cảm tình, để cho nàng sớm hết hy vọng cũng tốt.” Nàng có chút cảm khái. “Bắt quá nói thật, nàng thật sự là một cô gái tốt, anh rốt cuộc không vừa ý nàng điểm nào nhất vậy?”

Ánh mắt của hấn hướng về phương xa, gương mặt bị đêm đen che lấp, khiến người ta nhìn không rõ vẻ mặt của hấn. “Yêu hoặc không yêu, cũng không có lý do, có khi chính là một loại cảm giác, mà cái loại cảm giác này, thường thường sẽ ở khi người ta không lường trước đột nhiên xuất hiện.”

“Đi?” Phạm Ý Hân có chút kinh ngạc, ánh mắt mở thật to. “Anh là chuyên gia tình cảm sao? Tôi còn nghĩ tính cách anh luôn trầm ổn như người già, ở phương diện tình cảm nhất định là người rất lý trí.”

“Sau này, chuyện làm em giật mình còn nhiều.” Trầm Văn Tề nhìn nàng, dụng tâm kín đáo ám chỉ.

Muốn tới khi nào thì nàng mới có thể hiểu được? Ba năm trước đây không kịp để cho nàng biết sự thật, giờ nên nói như thế nào cho nàng đây?

Nàng trừng mắt hấn, loại tình cảm bất mãn dạt vu ngôn biểu*. “Lại giả thần bí, đủ rồi, anh có chuyện gì thì nói rõ ràng đi!” (* khó nói nên lời)

“Nếu là bí mật, đáp án đương nhiên muốn tự em tìm ra.” Hấn mỉm cười, nhanh hơn cước bộ. “Trễ rồi, chúng ta trở về đi.”

“Ân.” Nàng bước nhanh đuổi kịp hấn, hướng phía xe đậu đi đến.

Sao sáng đầy trời, sóng biển mênh mông mãnh liệt, kích động ra cảnh hoa xinh đẹp, đó là một cảnh đêm vô cùng đẹp.

*****

Ban đêm là khoái trá, bắt quá đến ban ngày, Phạm Ý Hân sẽ không cảm thấy khoái trá, chỉ vì say, sáng sớm tỉnh lại, đầu nàng vẫn là đau đến đòi mạng.

“Đau quá. ....” Phạm Ý Hân rên rỉ, đem đồng hồ báo thức âm ỹ tắt đi, kéo thân hình đau đầu cùng một mồi xuống giường.

“Tiểu Hân, bữa sáng đã chuẩn bị tốt.” Thanh âm Phạm mẫu ở phòng ngoài vang lên.

Nàng đề cao thanh lượng trả lời “Được, con lập tức đi xuống.”

Rửa mặt chải đầu trang điểm xong, Phạm Ý Hân mang theo cặp tài liệu đi xuống lầu, đầu còn đang đau, nàng nhăn mặt nhăn mày, có chút hối hận tới hôm qua không biết kiềm chế uống quá nhiều.

Phạm mẫu thấy sắc mặt nàng không tốt, lo lắng hỏi: “Tiểu Hân, con là do say rượu sao?”

“Ân, đầu có điểm đau.” Nàng ngồi xuống bàn ăn, bữa sáng mỹ vị mẫu thân tỉ mỉ chuẩn bị để trên bàn, nàng lại không hề có khẩu vị.

Phạm mẫu bung tới trà tam ban nóng hầm hấp, hương khí bốn phía. “Mau, đây là Tiểu Tề vừa mới đưa đến, hấn nói sợ con say rượu, cho nên giúp con chuẩn bị hương thảo trà trừ đau đầu.”

“Trầm Văn Tề đưa đến?” Nàng kinh ngạc đánh giá hồ trà kia, không quá yên tâm điều vừa nghe thấy.

Hấn lại có lòng tốt như vậy? Bên trong sẽ không bỏ thêm cái gì kỳ quái đó chứ?

Phạm mẫu cười meo meo trên đầu “Ân, xem hấn đối với con thật tốt, các con tới hôm qua có phải chơi rất vui vẻ hay không?”

“Cũng không tệ lắm. ....” Phạm Ý Hân lập tức cảnh giác, ra vẻ vô tình cầm lấy ấm châm trà.

“Chỉ không tệ mà thôi sao?” Phạm mẫu ngắm nàng, muốn nhìn ra tâm ý chân chính của nàng “Tiểu Hân, nói thật ra, Tiểu Tề cùng con ở phương diện nào cũng rất xứng đôi, con thật sự không lo lắng—”

“Mẹ, con đi làm” Nàng một hơi uống xong trà, hướng mẫu thân lộ ra mỉm cười có lệ. “Buổi tối gặp, bye bye.”

“Con đưa nhỏ này.....” Phạm mẫu thở dài. “Tùy con đi, một ngày nào đó con sẽ sáng tỏ tình cảm chính mình.”

Phạm Ý Hân hướng mẫu vẫy vẫy tay “Được được, vậy chờ ngày đó đến rồi nói sau.”

Ngày đó sẽ không đến! Nàng không phủ nhận, những ngày ở chung gần đây, Trầm Văn Tề chẳng phải thảo nhân ghét, bất quá, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nàng không tin nàng cùng Trầm Văn Tề lại phù hợp đến mức biến thành tình nhân!

Lái xe đến công ty, Phạm Ý Hân tinh thần sáng láng tiến vào văn phòng. Trầm Văn Tề chuẩn bị hương thảo trà quả nhiên hữu hiệu, đầu nàng đã không còn đau.

Như ngày xưa, công tác chờ nàng xử lý vừa nhiều vừa phiền toái, chờ nàng xử lý xong từng thứ, đã sớm qua thời gian tan tầm.

Tiểu Ly bụng trà nóng đi vào văn phòng “Phó tổng, mời uống trà.”

“Cám ơn, vất vả cho em, theo giúp chị tăng ca đến bây giờ.” Phạm Ý Hân cầm lấy trà nóng uống một ngụm, cảm thụ nước trà ôn nhuận lướt qua cổ họng, lưu lại trong miệng mang hương thơm dễ chịu.

Tiểu Ly lắc đầu “Không đâu, phó tổng mới vất vả.”

“Chúng ta đều vất vả.” Nàng thu thập đồ đạc trên mặt bàn, đứng lên, cầm cặp tài liệu. “Mọi việc cần thiết đã xử lý xong rồi, có thể tan tầm.”

“Tốt, phó tổng mời đi trước, em thu thập xong sẽ rời đi.”

“Àn, phiền toái em.”

Phạm Ý Hân đi ra văn phòng, đang chuẩn bị đáp thang máy xuống bãi đỗ xe, di động giống như vang lên, nàng bắt máy “Này?”

“Em tan tầm chưa?” Người gọi tới là Trầm Văn Tề, thanh âm của hắn vẫn là – nghiêng về ôn hòa.

Nàng sừng sốt một chút. “Anh làm sao mà biết số điện thoại của tôi?”

“Phạm bá mẫu nói cho anh biết.”

“Tìm tôi có việc sao?” Đặt câu hỏi, đồng thời ở trong lòng nàng không khỏi thầm oán mẫu thân lẩm miệng.

Hắn nghe ra nàng không hờn giận, miệng lại vẫn thấp nhu như cũ “Có, anh muốn đưa hóa đơn cho em.”

“A, tôi thiếu chút nữa đã quên. Bất quá, hóa đơn anh có thể trực tiếp gửi đến văn phòng cho tôi, làm gì phải tự mình đưa cho tôi?”

“Chúng ta hai nhà ở cạnh nhau, gửi đến đó chẳng phải là làm điều thừa sao.” Trầm Văn Tề cười nhắc nhở nàng.

“Cũng đúng. Được rồi, anh hiện tại đang ở nhà sao?”

“Không có.” Hắn thoải mái đáp.

Nàng nghe lại thật sự buồn bực, bởi vì nàng hiểu được hắn nhất định có ý đồ khác. “Vậy anh ở đâu?”

“Anh ở quán Gluck cà phê khu đông, em biết nơi này không?”

“Biết, đó là quán cà phê tôi thường tới, làm sao vậy?”

“Anh không lái xe, có thể mời em tới đón anh không?”

Phạm Ý Hân trầm mặc một lát, tâm địa vô cùng tốt nhắc nhở hắn “Quán Gluck cà phê cách trạm xe điện ngầm rất gần, nếu không kêu tắc xi cũng rất tiện.”

Trầm Văn Tề nở nụ cười, đột nhiên chuyển đề tài khác “Em đã thường đến Gluck, hẳn là biết nơi này điểm tâm rất ngon chứ?”

“Àn, điểm tâm quả thực ăn rất ngon.” Nàng vừa mới làm xong việc, còn chưa có thời gian ăn bữa tối, nghĩ đến các món điểm tâm mỹ vị của Gluck, bụng lập tức đói.

“Điểm tâm hôm nay là tiêu đường quả táo trái, còn có hoa quả thập cẩm ngàn tầng trái. Đúng rồi, em còn chưa có ăn bữa tối? Hôm nay còn đặc chế hai lớp tam minh dã, cùng chân giò hun khói với hương thơm nồng đậm, hơn nữa rau xà lách rất ngon miệng, nước trộn có vị mặn ngọt vừa phải, có chút

vị cay.” Hấn cố ý phát ra thanh âm tán thưởng vô cùng thỏa mãn. “Lại có hương thơm cả phê đen thơm ngào ngạt, thật sự là quá tuyệt vời—”

“Đừng nói nữa!” Phạm Ý Hân đánh gãy hấn, đối với sức mạnh dụ hoặc to lớn của mỹ thực, không thể không cúi đầu xưng thần. “Tôi đã biết, tôi bây giờ lập tức đi qua đó.”

Đáng giận, hấn biết cá tính nàng thích ăn ngon, cố ý dùng mỹ thực dụ dỗ nàng, khiến cho nàng không thể kháng cự. Ô ô..... Nghe thấy hấn hình dung bụng đáng thương của nàng cũng đã kêu đói thẳm thì.

“Anh chờ em” Trầm Văn Tề mỉm cười chặt đứt trò chuyện.

Nhìn đi động, Phạm Ý Hân thờ dài, nhận mệnh đáp thang máy xuống dưới bãi đỗ xe, lái xe đi khu đông. Tuy rằng không thể không theo ý nguyện của Trầm Văn Tề, nàng vẫn tự an ủi chính mình, Gluck có mỹ thực thơm ngào ngạt đang chờ nàng, nàng là vì mỹ thực mới đi, không phải vì hấn!

Đúng vậy, nàng là thua dưới sức quyến rũ của mỹ thực, không phải bại bởi Trầm Văn Tề!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Vừa đi vào Gluck, muội muội Vu Tiểu Hiểu của lão bản lập tức mặt đầy tươi cười tới đón. “Hoan nghênh quang lâm.”

Phạm Ý Hân mỉm cười, đang muốn mở miệng hỏi, Vu Tiểu Hiểu lại giành trước một bước “Phạm tiểu thư đến tìm người đúng không, xin mời theo tôi.”

“Ách, đúng vậy.” Nàng sừng sốt một chút, còn muốn nói cái gì đó, Vu Tiểu Hiểu cũng đã xoay người, hướng một góc trong điểm đi đến, nàng chỉ phải bước nhanh đuổi kịp.

Kỳ quái, nàng vẫn còn chưa nói chính mình là tới tìm người, tại sao Vu Tiểu Hiểu lại biết? Chẳng lẽ là Trầm Văn Tề cùng nàng nói qua trước có người sẽ đến tìm hấn sao?

Theo dẫn dắt của Vu Tiểu Hiểu, nàng đi đến một góc yên lặng trong điểm, chỗ bàn tròn nho nhỏ cho hai người, Trầm Văn Tề đang ngồi ở chỗ đó chờ nàng.

Hấn nhìn lên thấy nàng, trên mặt tuấn dật lập tức hiện lên nụ cười mê người. “Em đã đến rồi.”

“Ân.” Phạm Ý Hân ngồi xuống đối diện hấn, khẩn cấp gọi com “Vu tiểu thư, ta muốn sandwich đặc chế, quả táo phái, cùng hồng trà nóng a tát mỡ.”

“Tốt, lập tức có ngay.” Vu Tiểu Hiểu nhe nhàng bước đi.

“Khẩu vị thật tốt.” Trầm Văn Tề cười khẽ.

Nàng tức giận trừng mắt liếc hấn một cái. “Anh thử đến tám giờ vẫn còn chưa có ăn bữa tối, tôi tin tưởng khẩu vị của anh nhất định tốt giống tôi.”

“Được, em ăn nhiều một chút, không đủ lại kêu, bữa com này anh mời khách.”

“Anh muốn mời khách?” Nàng lập tức hoài nghi động cơ xuất phát của hấn.

“Ân, xem như tiền xe đi.”

Nàng uốn éo đầu, cự tuyệt vô cùng hoàn toàn “Không cần, tôi cũng không phải là riêng đến đón anh, tôi là đến ăn bữa tối cùng lấy hóa đơn.”

Trầm Văn Tề nhú mày, tinh quang trong mắt chợt lóe. “Em nói như vậy, em làm lái xe miễn phí cho anh sao?”

“Mới không phải!” Nàng mặt hừng kháng nghị. “Tôi nói, tôi là đến ăn bữa tối cùng tìm anh lấy hóa đơn, không phải riêng đến đón anh!”

“Có lẽ mục đích bất đồng, nhưng kết quả cũng giống nhau, đợi lát nữa vẫn là chở anh về nhà.” Trầm Văn Tề nhún vai.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi cường điệu “Đây chính là thuận tiện!”

“Em muốn nghĩ như vậy cũng không sao, bất quá, anh vừa mới nói qua, kết quả đều giống nhau, để em làm lái xe miễn phí, anh thật sự cảm thấy không hay chút nào.....” Hấn mày rậm lược nhing, đáy mắt tràn đầy xin lỗi, đáy lòng lại cười trộm.

“Được được được, đừng nói nữa, tôi hiểu được.” Phạm Ý Hân càng nghe càng đau đầu, chỉ phải thuận ý của hấn, đỡ phải nghe hấn tiếp tục nhiều

lời: “Bữa cơm này để anh mời, xem như tiền xe, được rồi chứ?”

“Được.” Hấn vừa lòng nở nụ cười.

Lúc này, Vu Tiểu Hiểu đưa tới điểm tâm cùng một hồ trà nóng.

Nhìn mỹ thực sắc hương vị hoàn hảo trước mắt, Phạm Ý Hân cảm động muốn khóc.

Thấy nàng thêm nhỏ dãi ba thước, bộ dáng cảm động vạn phần, Trầm Văn Tề thiếu chút nữa muốn cười ra, hấn cầm lấy dao nĩa một bên, đặt ở trước mặt nàng “Thế nào, đừng nhìn nữa, mau ăn đi!”

Hiện tại nàng hoàn toàn không giống nữ tử hai mươi lăm tuổi thành thực, bộ dáng này cùng tiểu hài tử tham ăn không khác biệt.

“Cái này còn cần anh nói.” Nàng cầm lấy dao, hướng hấn giả trang mặt quý, bắt đầu hướng đồ ăn trước mặt tiến công.

Hấn cầm lấy ấm trà, sẵn sàng giúp nàng châm trà. “Ăn chậm một chút, đừng nhanh như vậy, anh cũng không tranh với em.”

“Tôi không phải sợ anh tranh với tôi, tôi vì đói bụng lắm.” Phạm Ý Hân cũng không ngẩng đầu lên, lực chú ý toàn bộ đặt ở trên mỹ thực. So với cùng hấn đầu võ mồm, hưởng thụ mỹ thực quan trọng hơn.

Trầm Văn Tề nhẹ nhàng lắc đầu, miệng tràn ngập quan tâm “Anh biết em công tác rất nhiều việc, nhưng không thể không ăn cơm đúng giờ, như vậy đối với thân thể thật không tốt.”

Nàng cứng đờ, nuốt đồ ăn vào trong miệng, lại buông dao nĩa trong tay, hồ nghi đánh giá hấn. “Nói thực ra, tôi cảm thấy anh gần đây là lạ.” Quan tâm của hấn vẫn chưa làm cho nàng cảm động, ngược lại làm cho nàng cả người không được tự nhiên.

“Tại sao lại quái lạ?”

“Anh đối với tôi quá tốt, tuy nói anh trước đây có sai, đương nhiên nên bồi thường tôi, bắt quá dường như có điểm hơi quá.” Nàng uống ngụm trà, nói thẳng “Điều này hoàn toàn không giống với tình hình lúc trước chúng ta ở chung, cho nên tôi cảm thấy rất quái lạ.”

“Theo như lời em nói” Hấn mảy lược nhanh “Anh trước kia đối với em rất kém cỏi sao?”

“Cũng không phải rất kém cỏi..... Nên nói như thế nào mới đúng đây?” Nàng thật sự suy nghĩ, nói lời chân thật “Tôi cảm thấy trước kia chúng ta là kẻ địch khắc khẩu đối lập, tình huống hiện tại cải thiện rất nhiều, có vẻ giống như bằng hữu.....”

“Ngà? Em cảm thấy chúng ta hiện tại giống bằng hữu.....” Trầm Văn Tề ý vị thâm trường nở nụ cười, mắt u ám nheo lại, dấu đi cảm xúc chân chính.

Trong lời nói của hấn hình như có chứa hàm nghĩa đặc thù nào đó, khiến nàng tò mò hỏi: “Nếu không thì sao?”

“Không có gì.” Hấn không có trả lời, mà là cười hỏi lại nàng “Em cảm thấy..... Chúng ta làm bằng hữu so với làm kẻ địch thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Nhớ tới mấy ngày ở chung, nàng không thể không thừa nhận, có đôi khi..... Trầm Văn Tề xác thực rất đáng tin cậy.

“Vậy không phải tốt lắm sao.” Hấn cầm lấy ly trà, chậm rãi uống ngụm trà, vẻ mặt thoải mái mà tự tại.

Thật tốt quá, kế hoạch của hấn có hiệu quả, như hấn chờ đợi, quan hệ giữa hai người dần dần cải thiện.

“Àn.....” Phạm Ý Hân mi tâm vì ninh, trong mắt xinh đẹp có hoang mang.

Kỳ quái, vì sao nàng vẫn cảm thấy quái lạ? Hấn giống như gạt nàng cái gì, một việc rất trọng yếu, chuyện nàng nên biết.....

Nhìn ra nghi ngờ của nàng, hấn chính là mỉm cười, không muốn giải đáp.

Có một số việc, đợi người khác nói là vô dụng, nhất định phải tự nàng phát giác..... Hấn đang chờ đợi, chờ đợi một khắc kia đến, vì để cho nàng hiểu được, tất cả những chờ đợi đều đáng giá.

“Tươi cười của anh thật đáng ghét!” Nàng trừng mắt hấn, không tự giác cảm thấy rung cả mình.

“Em suy nghĩ nhiều quá.” Hấn chuyển đề tài, không cho nàng có cơ hội truy vấn tiếp. “Có muốn tiếp tục gọi món ăn hay không?”

Phạm Ý Hân mỉm môi, trong lòng thiên nhân giao chiến, suy nghĩ muốn tiếp tục ép hỏi, hay là ăn trước tốt hơn.

“Không cần sao?” Hấn làm bộ muốn đứng dậy. “Anh đi tính tiền, sau đó trở về nhà.”

“Đợi chút! Tôi muốn ăn.” Mỹ thực có vẻ trọng yếu, dù sao, hấn nghĩ cái gì cũng không liên quan nàng, nàng chỉ cần quản chính mình thì tốt rồi.

“Được.” Trầm Văn Tề hướng nhân viên cửa hàng vẫy tay, thực vừa lòng mình đã thành công dời đi mục tiêu. “Phiền toái lại cho chúng ta một phần như

vậy nữa.”

Mười phút sau, Phạm Ý Hân đã bắt đầu hưởng thụ phần thức ăn nhân viên của hàng đưa đến, xác thực thập phần mỹ vị, hương hoạt ngon miệng, trong ngọt mang theo sự tinh tế, nàng một bên nhắm nháp mỹ thực, vừa thông suốt phát ra tán thưởng thỏa mãn “Ăn rất ngon.”

“Em thích là tốt rồi, từ từ ăn, coi chừng nghẹn.” Trầm Văn Tề mỉm cười nhìn nàng, thần sắc sùng nịch mà triu mến, chỉ tiếc Phạm Ý Hân chuyên tâm hưởng thụ mỹ thực trước mắt, không lưu ý đến trong mắt hắn cất giấu tình cảm nồng hậu.

Bất quá, Phạm Ý Hân không phát giác, Vu Tiểu Hiểu giúp thêm nước lại nhìn thấy rõ ràng rãnh mạch, nàng hơi mỉm cười, ở trong lòng âm thầm đắc ý.

Xem đi! Đúng như lời thần dụ của nàng, Đồi oan gia này sẽ biến thân gia!

*****

Thời gian làm việc, Phạm Ý Hân toàn tâm toàn ý thẩm tra hiệp ước, đây là khách hàng mới ở nước ngoài lần đầu tiên ký hợp đồng, liên quan đến việc phát triển hợp tác sau này, thập phần trọng yếu, cho nên tuyệt đối không thể có một chút sơ xuất nào.

Đang lúc nàng thẩm tra đến một nửa, điện thoại nội tuyến trên bàn vang lên.

“Phó tổng, Trầm kỹ sư điện báo.”

“A?” Phạm Ý Hân đầu tiên là nhú mày, sau đó thực bất đắc dĩ thở dài. “Tại sao lại là hắn.”

Thời gian này, Trầm Văn Tề hầu như mỗi ngày đều gọi điện thoại đến, có khi hẹn nàng ăn cơm trưa, có khi hẹn nàng ăn bữa tối, có khi là hỏi nàng buổi tối bữa đêm muốn ăn cái gì. Nàng thật sự là không hiểu, hắn tại sao có nhiều thời gian rảnh rỗi quan tâm nàng như vậy?

Nếu đổi thành nam nhân khác, nàng khả năng sẽ nghĩ đối phương đối với nàng có hảo cảm, muốn theo đuổi nàng, nhưng Trầm Văn Tề không phải nam nhân khác, đánh chết cũng không tin tưởng hắn lại đối nàng có ý tứ.....

Như vậy, hắn rốt cuộc có mục đích gì đây?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, điện thoại vẫn tiếp, nàng thờ dãi cầm lấy phone. “Này, tìm tôi có việc sao?”

“Buổi tối có rảnh không?” Cánh nói của nàng không hề giận, thanh âm Trầm Văn Tề nghe qua cũng là thập phần vui vẻ. “Cùng nhau ăn bữa tối được không?”

“Thật có lỗi.” Phạm Ý Hân cự tuyệt thật sự mau. “Tôi không rảnh, buổi tối cùng với khách hàng ký hợp đồng.”

“Thật sự rất đáng tiếc, vậy bữa đêm tối nay thì sao? Em muốn ăn cái gì?”

“Không cần, ký hợp đồng xong có một tiệc rượu chúc mừng, tối nay tôi sẽ về nhà, anh không cần giúp tôi chuẩn bị.”

“Tiệc rượu?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm đột nhiên thay đổi, trở nên có chút lo lắng. “Tham dự có ai? Tiểu Ly có đi cùng em hay không?”

Nàng nhú mày. “Chủ quản cấp cao của hai bên đều tham dự, tôi sẽ để cho Tiểu Ly tan tằm trước, gần đây nàng hầu như mỗi ngày đều tặng ca, tôi muốn nàng trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Em phải chú ý đừng uống nhiều rượu, tửu lượng của em không tốt, anh sợ em uống rượu lại giống như lần trước —”

Phạm Ý Hân mất hứng đánh gãy hắn “Làm ơn, tôi không phải tiểu hài tử, lần trước uống say là ngoài ý muốn, anh không cần vẫn nhắc nhở tôi chuyện đó!”

Hắn trầm mặc một chút. “Tham dự tiệc rượu chính thức, nữ tử độc thân hắn là sẽ tìm một người nam làm bạn, nếu em cần, anh rất sẵn lòng cùng em tham gia.”

“Không cần!” Cầm của nàng thiếu chút nữa là rơi xuống. “Ba tôi còn có chủ quản cấp cao trong công ty đều tham dự, không cần phiền toái anh.”

Nói giỡn gì chứ! Nếu thật sự tìm hắn làm bạn nam, nàng dám cam đoan, ngày mai trong công ty nhất định lời đồn đãi sẽ bay đầy trời, mẹ nàng cùng Trầm bá nữu cũng sẽ theo đó ồn ào, liễu mạng muốn tác hợp hai người bọn họ, nàng không nghĩ tìm phiền toái cho chính mình đâu!

Thở dài một tiếng, ngữ điệu Trầm Văn Tề càng thêm nhu hòa “Anh chỉ là lo lắng cho em, muốn chiều cố em.....”

Phạm Ý Hân sững sốt, không biết vì sao, mặt của nàng cư nhiên đỏ, tim đập cũng theo đó nhanh hơn, cảm xúc không hiểu nào đó bắt đầu xôn xao.

Lần đầu, nàng có thể xác thực cảm nhận được hắn quan tâm nàng, chân thành tha thiết như vậy, nồng hậu như vậy..... Dường như đã vượt qua bốn phận bằng hữu.....

“Này?” Bởi vì nghe không được của nàng thanh âm, hắn sốt ruột hỏi: “Em có nghe được anh nói không?”

Không! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Nhất định là nàng suy nghĩ nhiều quá!

Nàng lắc đầu, muốn dứt bỏ hoàn toàn ý nghĩ vớ vẩn kia. “Nghe được rồi. Anh không cần lo lắng, tôi sẽ chiếu cố chính mình, tôi còn có việc phải làm, không thể hân huyên.”

Nói xong, nàng vội vàng cắt đứt điện thoại, không dám cùng hắn nói thêm nhiều chuyện với nhau, rất sợ ý niệm mặc danh kỳ diệu trong đầu kia lại xuất hiện, ảnh hưởng lý trí của nàng.

Nhìn hiệp ước trên tay, nàng có chút tự giễu cười. “Thật là, ta nhất định là làm việc đến đầu óc mơ màng, mới có thể nghĩ chuyện kỳ quái như vậy.”

Nàng nâng dậy tinh thần, tiếp tục chiến đấu hăng hái cùng với chi tiết hiệp ước rườm rà, đem toàn bộ tâm lực đặt ở trên công việc, về phần cảm giác kỳ lạ mới vừa rồi kia, đã bị nàng cố ý áp chế, giấu ở chỗ sâu trong đáy lòng.

Đó là cảm giác không nên xuất hiện. .... Hãy quên đi! Nàng nhất định phải quên! Nhất định!

Một giờ sau, nàng rốt cục xem xong tất cả cổ có chút mỏi, sau khi xác định các mục chi tiết không có sai, nàng thở ra một hơi, nhắm mắt lại, dựa vào ghế ngồi, hoàn toàn thả lỏng, tính nghỉ ngơi trong chốc lát.

Chính là, vừa mới nhắm mắt, nàng lại nhìn không được nhớ tới Trầm Văn Tề, hân nhả nhận ôn hòa cười, thái độ săn sóc đầy đủ. .... Trong lòng nàng phản phúc xuất hiện, nàng càng cố gắng không thêm nghĩ nữa, càng cố tình lại càng nhớ tới. ....

“Đáng giận! Mình rốt cuộc làm sao vậy!” Tâm hoảng ý loạn, Phạm Ý Hân chỉ có thể rống giận để phát tiết cảm xúc không thể giải quyết, bất quá âm lượng của nàng quá lớn, kinh động Tiểu Ly bên ngoài.

Tiểu Ly gõ cửa, bên ngoài khẩn trương hỏi: “Phó tổng? Phó tổng? Chị không có việc gì chứ?”

Nàng lúc này mới cảnh giác chính mình luống cuống. Vợ vàng cao giọng trả lời “Không có việc gì, chị tốt lắm, em đi làm việc của em đi, không cần lo lắng cho chị.”

“Đúng vậy. ....”

Phạm Ý Hân bụm mặt, ảo não vạn phần, tâm tình thập phần hỗn loạn.

Lại nữa, lại là bởi vì Trầm Văn Tề, làm cho nàng quên thời gian, địa điểm, không thể khắc chế chính mình.

Từ nhỏ đến lớn, chi cần chuyện có liên quan tới Trầm Văn Tề, luôn có thể dễ dàng tác động cảm xúc của nàng. Lúc trước, nàng luôn cho rằng đó là bởi vì nàng rất chán ghét Trầm Văn Tề, nhưng hiện tại nàng hình như có chút hiểu được, đó cũng không phải bởi vì chán ghét hoặc căm hận, mà là một loại cảm xúc khác càng phức tạp, càng thâm trầm –

Một loại cảm xúc nàng không muốn thừa nhận, càng sợ hãi thừa nhận. ....

*

Buổi chiều bảy giờ, công ty Phạm Dương cùng xí nghiệp hưng mĩ thương phạt anh đặc ký hiệp ước trong hai năm, lần hợp tác này, Phạm Dương thu lợi mấy trăm vạn đôla, có thể nói là giao dịch thành công lớn, mà đối với phạt anh đặc mà nói, cũng đồng dạng thu lợi không ít, cho nên ở trong tiệc rượu chúc mừng, hai bên chủ quản cấp cao đều cười không ngừng, khách và chủ đều vui.

Bởi vì việc làm ăn này là Phạm Ý Hân đảm thành, Phạm phụ vì thành công của nữ nhi mà thập phần đắc ý, uống rượu cũng đã quên kiềm chế, uống đến mặt đỏ bừng.

Phạm Ý Hân một bên tiếp đón chủ quản cao cấp của phạt anh đặc, đồng thời cũng lưu ý đến vẻ say rượu của phụ thân, nàng vội vàng đi đến bên cạnh phụ thân, thấp giọng nói: “Ba, người uống nhiều rồi, đừng uống nữa.”

“Không. .... Không sao. ....” Phạm phụ mặt đầy tươi cười, nói chuyện giống như người nói dối. “Ba ba hôm nay thật cao hứng, ta rất vui mừng. .... Nữ nhi bảo bố thông minh nhất vì công ty lập công lớn. ....”

“Ba, người thật sự uống rất nhiều rượu.” Nàng nhắm mi lại, dờ khóc dờ cười.

Phạm phụ lắc đầu, thân hình có chút không vững “Ta không có say. .... Ta rất tỉnh!”

“Được được được, người không có say, bất quá hiện tại thời gian đã trễ, người về nhà nghỉ ngơi trước tốt hơn.” Phạm Ý Hân giúp phụ thân, quay đầu gọi lái xe tới. “Tiểu lí, đưa chủ tịch về nhà đi.”

“Vâng.” Tiểu lí lên tiếng, giúp đỡ Phạm phụ ý thức không rõ rời khỏi hội trường.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, khôi phục tinh thần tiếp tục cùng nhóm chủ quản phạt anh đặc giao tế, thay thế phụ thân sắm tốt vai chủ nhân.

Rốt cục, tiệc rượu đã xong, mọi người từ từ rời đi.

“Phó tổng, vất vả, đêm nay tiệc rượu thực thành công.” Quản lý bộ phận bán hàng Mạnh Chí Hàn của Phạm Dương pha ly trà nóng giải rượu đưa cho nàng. “Uống chút trà đi, hôm nay mọi người đều uống không ít rượu, uống chút trà nóng sẽ thoải mái hơn.”

“Cám ơn.” Nàng tiếp nhận trà, uống mấy ngụm. “Đồng nghiệp trong công ty đều đi rồi sao?”

“Àn.”

“Tôi cũng nên đi trở về, anh cũng trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Phạm Ý Hàn rời khỏi hội trường, bởi vì uống rượu, nàng cũng không định lái xe, mà là hướng trạm xe điện gần nhất đi đến. Xe điện ngầm rất nhanh lại thuận tiện, chỉ mất 20 phút, nàng một mình đi ra khỏi trạm xe điện ngầm, trên đường đi về nhà.

“Kỳ quái, đèn đường hồng rồi sao?” Trên đường yên tĩnh một mảnh tối đen, chỉ có ngọn đèn mỏng manh ở hai bên bắn ra.

Đêm đen làm nàng có chút bất an, trên đường tắt cũng không có người nào khác đi, không khí tràn ngập nguy hiểm nào đó, khiến nàng không tự giác nhanh hơn cước bộ.

“Đừng nhúc nhích!” Đột nhiên, thanh âm nam tử thô ách từ phía sau nàng vang lên, nàng còn không kịp phản ứng, cánh tay liền bị bắt lấy thô bạo, nàng đang muốn lớn tiếng kêu cứu, miệng lại bị chế trụ, cả người bị kéo đến góc yên lặng, đao nhỏ bén nhọn gắt gao để ở yết hầu của nàng.

“Không cho phép kêu! Bằng không đừng trách ta thương tổn người!” Trong đêm tối, nàng nhìn không rõ diện mạo đối phương, chỉ nghe thấy đối phương đe dọa thanh lượng đe dọa nói: “Dem túi xách lấy ra, nhanh chút!”

Phạm Ý Hàn thử trấn tĩnh xuống, một tay chậm rãi lấy túi xách ra, nội tâm suy tư về việc làm thế nào thoát ly hiểm cảnh.

Cướp một tay giữ đao, một tay nguyên bản đang che miệng nàng lại rời khỏi, muốn tiếp nhận túi xách. Phạm Ý Hàn đột nhiên co lại khuỷu tay hướng ngực của hân mãnh lực đánh tới, hân hét lớn một tiếng, đau đến mức gập người lại, nàng nhân cơ hội bỏ thượng một cước, hung hăng đá trúng nơi yếu ớt nhất của hân.

Cướp phát ra một tiếng kêu rên, quỳ rạp xuống đất “Đáng giận! Đau chết ta!”

“Xứng đáng! Yên tâm đi, không chết được!” Phạm Ý Hàn cười lạnh một tiếng, mở túi xách, lấy ra di động muốn báo nguy.

Cướp thừa dịp nàng không chú ý, chịu đựng đau đớn, đột nhiên nhảy dựng lên đánh ngã nàng.

“Xú nữ nhân! Cư nhiên dám đá Lão Tử! Lão Tử vẽ hoa lên mặt của người!” Cướp ngăn chặn nàng, cầm lấy đao nhỏ hướng phía mặt của nàng đi xuống.

“Không!” Phạm Ý Hàn sắc mặt tái nhợt, lần đầu cảm nhận được sợ hãi mãnh liệt như thế.

Tại thời khắc khẩn cấp, cướp đột nhiên bị đại lực đẩy ra, một người nam nhân xoay người đá hân.

Nàng vội vàng đứng lên, mặt trắng không còn giọt máu xoay nhìn hai người đang đánh nhau trước mắt, lúc này mới phát hiện người cứu nàng đúng là Trần Văn Tề!

Trên mặt hân tươi cười không thấy, chỉ có tức giận sôi trào, cổ kinh người kia lập tức làm Phạm Ý Hàn rung động, nàng phục hồi tinh thần lại muốn báo nguy, lại phát hiện di động do ngã hỏng rồi, chỉ có thể lớn tiếng kêu cứu “Có ai không giúp với! Có người cướp bóc!”

Kỳ thật, Trần Văn Tề vốn không cần hỗ trợ, cướp căn bản không phải đối thủ của hân, hân không hổ là cao thủ Taekwondo, chính quyền, sườn đá, toàn bộ uy lực mười phần, sau hai ba cước đã đem cướp đánh cho mặt mũi bầm dập, té trên mặt đất không thể động dậy.

Sau khi xác định cướp rút cuộc không thể uy hiếp thành công, Trần Văn Tề lập tức đi hướng Phạm Ý Hàn, kiểm tra nàng có bị thương hay không, một bên lo lắng hỏi: “Em không sao chứ?”

“Tôi..... Tôi không sao.....” Trên người nàng chỉ trầy da một chút, cũng không lo ngại.

“Thật tốt quá.” Hân nhẹ nhàng thở ra, trên mặt rốt cục xuất hiện tươi cười, như trút được gánh nặng. “Em không có việc gì là tốt rồi, anh rất lo lắng cho em”

“Cám ơn anh..... Anh cũng không có việc gì chứ?” Nàng trong lòng vừa động, cảm xúc không hiểu buổi chiều kia lại lần nữa hiện lên. “Anh không có chỗ nào bị thương chứ?”

“Anh không sao.” Hân an ủi nàng, bàn tay to ấm áp đặt ở trên vai nàng, truyền lại quan tâm chân thành tha thiết. “Đã không có việc gì, hân thương tổn không được em, chỉ cần có anh ở đây, anh tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào thương tổn em!”

Lời hân nói làm cho Phạm Ý Hàn ngây ngẩn cả người, trong lòng cảm động không thôi, hốc mắt đỏ lên, nhịn không được khóc ra.

Vừa thấy nàng khóc, Trầm Văn Tề cũng hoảng “Làm sao vậy? Đừng khóc được không. ....” Khó nhin kích động trong lòng, hắn bắt chấp tất cả, trực giác liền đem thân hình mềm mại của nàng lau nhập trong lòng, càng không ngừng ở nàng bên tai ôn nhu nói nhỏ “Không cần sợ, anh ở chỗ này, em cái gì cũng không cần sợ.”

Được ôm ấp trong vòm ngực rộng lớn ấm áp tin cậy của hắn như thế, Phạm Ý Hân yên tâm mà khóc, nước mắt càng nhiều, càng mau. Nàng cũng không hiểu được chính mình vì sao muốn khóc, chỉ cảm thấy cảm xúc lung tung cần phát tiết, đó là loại cảm xúc phức tạp ngôn ngữ khó có thể hình dung.

Tựa vào trong lòng hắn, nghe tim đập hẳn mạnh mẽ mà có lực, nàng tâm tình lung tung chậm rãi bình tĩnh trở lại. ....

Chỉ chốc lát sau, nhóm hàng xóm lục tục tụ tập, có người báo với cảnh sát, cướp bị người dùng dây thừng trói chặt, chờ đợi cảnh sát đến xử lý.

Thấy người càng ngày càng nhiều, Phạm Ý Hân có chút xấu hổ rời khỏi ôm ấp của Trầm Văn Tề.

Trầm Văn Tề tùy ý nàng giãy, cũng không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt chỉ có nhu tình.

Sau khi cảnh sát tới hiện trường, đem cướp mạng về cảnh cục lấy khẩu cung, Phạm Ý Hân cùng Trầm Văn Tề cũng đi cảnh cục cho lời khai.

Ở cảnh cục khai báo một hồi lâu, hai người rốt cục có thể đáp tắc xi về nhà, Phạm Ý Hân bởi vì mệt mỏi, trước đó lại bị kinh hách, rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi mà ngủ.

Trầm Văn Tề nhẹ nhàng đỡ nàng, để cho nàng tựa vào trong lòng mình, biết như vậy sẽ làm nàng ngủ thoải mái một chút.

Nghĩ đến hình ảnh mới vừa rồi cướp chế trụ nàng, lấy đao muốn đá thương nàng, về mặt hắn trở nên vô cùng âm trầm.

Lần đầu, trong đầu hắn nảy sinh ý niệm muốn giết người, bởi vì người kia muốn đá thương nàng. .... Cảm xúc mãnh liệt như vậy, tất cả đều bởi vì nàng. ....

May mắn nàng không có việc gì. .... Nhìn dung nhan nàng xinh đẹp ngủ, ánh mắt dày đặc của hắn chuyển nhu, cúi đầu, ở hai gò má nàng cẩn thận hôn, rất nhẹ, thực nhu, giống như gió xuân thổi qua.

Hắn nói qua, hắn phải bảo vệ nàng, chỉ cần có hắn, tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào thương tổn nàng, đây không chỉ là hứa hẹn, mà là lời thề — lời thề đến suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Hôm sau, Phạm Ý Hân như dĩ vãng, bảy giờ rời giường, trang điểm xong liền xuống lầu.

Phạm mẫu vừa thấy nàng, lập tức quan tâm hỏi: “Tiểu Hân, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Tối hôm qua, Trầm Văn Tề bởi nàng cùng nhau trở về, hướng hai người già bọn họ thuyết minh sự kiện phát sinh cướp bóc, bọn họ lo lắng rất nhiều, cũng may nữ nhi không xảy ra chuyện gì, nàng là con gái duy nhất của bọn họ.

“Con ngủ rất ngon, yên tâm đi.” Nàng lộ ra kúm đồng tiền ngọt ngào, không muốn khiến cho mẫu thân lo lắng.

Phạm mẫu yên tâm mà nở nụ cười. “Vậy là tốt rồi, đến ăn bữa sáng đi.”

Phạm phụ đã ngồi ở bàn ăn trước, hắn buông báo trong tay. “Tiểu Hân, hôm nay con nghỉ ngơi một ngày đi, điều chỉnh tâm tình một chút.”

Nàng vì lẳng “Ách, nhưng con không sao với lại có một số việc con vẫn chưa xử lý xong. ....”

“Đừng lo, hôm qua con đã bị kinh hách lớn như vậy, ba ba là chủ cho con nghỉ phép vài ngày, con hảo hảo nghỉ ngơi, xem như là ở nhà tĩnh dưỡng, hay là đi chơi vài ngày đều được.”

Nàng nghĩ nghĩ, ngoan ngoãn gật đầu. “Cũng tốt, con cũng có chút mệt mỏi. ....”

Khiến cho thể xác và tinh thần nàng mệt mỏi, cũng không phải do tối hôm qua kinh hách, mà là ở sâu trong nội tâm tình cảm xa lạ kia kích động không ngừng.

Trải qua tối hôm qua, nàng rốt cục hiểu được vì sao Trầm Văn Tề luôn có thể dễ dàng tác động cảm xúc của nàng, dường như. .... Từ rất lâu rất lâu trước kia, khi ngay cả chính nàng cũng không phát hiện, nàng đã lặng lẽ yêu thương hắn. .... Chính là bởi vì tính tình nàng rất mạnh, hai người lại bởi vì “

sự kiện kia” Mà thăm oán, cho nên nàng lựa chọn bỏ qua tâm ý chân chính của mình.

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Hắn gần đây đúng là đối với nàng tốt lắm, tối hôm qua còn phân đầu quen mình để bảo hộ nàng, nhưng. .... Điều này có phải cho thấy hắn cũng thích nàng không?

Không có khả năng! Thái độ của nàng với hắn vẫn rất kém cỏi, động một chút liền cùng hắn khắc khẩu, hắn làm sao có thể thích nàng. ....

Hắn bảo hộ nàng, hắn chỉ là thấy việc nghĩa thì mạnh dạn làm, đối với nàng nói những lời đó, cũng có khả năng chính là muốn an ủi nàng, cũng không có ý tứ khác. ....

“Tiểu Hân? Tiểu Hân?” Thấy nàng ngẩn người, Phạm mẫu thấp phần sầu lo, nghĩ đến nàng vẫn vì tối hôm qua kinh hách mà thất hồn lạc phách. “Con thật sự không có việc gì chứ? Có việc gì thì hãy nói với mẹ!”

“Mẹ, con thật sự không có việc gì.” Nàng lúc này mới hoàn hồn. “Người yên tâm, con tốt lắm, chính là suy nghĩ một ít việc muốn dặn dò Tiểu Ly.”

“Ai.” Phạm mẫu thở dài. “Ngày hôm qua thật may có Tiểu Tề, nếu không phải hắn cứu con, hậu quả thực không thể tưởng tượng được, chúng ta thật sự cần phải cảm ơn người ta thật tốt.”

“Đúng vậy, tối hôm qua rất may có hắn, Tiểu Hân, con cần phải nhớ rõ cảm ơn người ta!” Phạm phụ cũng hát đệm nói.

“Con biết. ....” Nàng cúi đầu, không muốn để cho cha mẹ nhìn thấy biểu tình bối rối của nàng.

Chỉ là nghe cha mẹ nhắc tới hắn, tim của nàng lập tức đập loạn xạ.

Áp lực tình cảm che giấu nhiều năm, một khi tìm được nguồn gốc, rốt cuộc ức chế không được.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Phạm Ý Hân điện thoại cho Tiểu Ly, dặn dò một ít chuyện đơn giản, sau đó kết thúc trò chuyện. Nàng bước chậm đến hoa viên, tản bộ hít thở không khí.

Thời tiết vô cùng tốt, trời xanh mây trắng, gió lạnh sáng khoái, thời tiết tốt như vậy vốn có thể khiến người ta cảm thấy tinh thần thoải mái sáng khoái, phiền não hoàn toàn biến mất, nhưng đối với nàng mà nói một chút cũng không thay đổi.

Nàng ngồi ở vị trí thích nhất — bên bờ ao, nhìn du dương vào trong ao ngủ sắc cảm lí, lâm vào trầm tư. (Haiz... thật là ta không thể hiểu rõ câu này nói gì dành để nguyên văn vậy...>’<)

Chuyện nàng phiền não rất đơn giản, chỉ có một việc, chính là Trầm Văn Tề rốt cuộc đối với nàng là dạng tình cảm gì?

Kỳ thật đáp án cũng rất đơn giản, chính là thích hoặc không thích mà thôi! Bất quá, nàng nghĩ, hắn rất có khả năng không thích nàng.

“Ai. ....” Nàng nhịn không được thở dài một tiếng.

Đúng lúc này, cùng hai lần trước giống nhau, Trầm Văn Tề lại lặng lẽ xuất hiện. “Làm sao vậy? Không có việc gì sao lại thở dài?”

“Sao anh lại tới đây?” Nàng hoảng sợ, mặt lập tức đỏ lên. “Anh không đi làm sao?”

Hắn đi đến bên cạnh nàng, ôn nhu nhìn nàng. “Anh lo lắng cho em, cho nên hướng công ty xin nghỉ một ngày. Vừa mới nghe bá mẫu nói em ở trong sân, cho nên tìm đến đây.”

“Cảm ơn. ....”

Hắn chú ý tới mặt của nàng rất đỏ, còn nghĩ rằng là do thời tiết quá nóng. “Mặt của em rất đỏ, có phải nắng quá lớn hay không? Đến nơi râm mát nghỉ ngơi một chút đi.”

“Tôi không sao, anh không cần lo lắng.” Nàng quay đầu qua một bên, sợ hãi để cho hắn phát hiện tình trạng khác thường của mình.

“Nhưng mặt của em rất đỏ, hay là em phát sốt. ....” Hắn vươn tay muốn xem nhiệt độ của nàng.

“Không cần!” Nóng nóng vội, không chút nghĩ ngợi liền vươn tay ra cản tay hắn, âm lượng cũng không tự giác trở nên lớn “Tôi nói tôi không sao!”

Hiện tại nàng còn không thể khắc chế cảm xúc chính mình, không dám cùng hắn tiếp cận. Nàng không muốn trước khi xác nhận tâm ý của hắn, lại để cho hắn phát hiện nàng thích hắn. ....

“Anh không có ác ý.” Trầm Văn Tề kinh ngạc nhìn nàng, rầu rĩ thu hồi tay. “Thật có lỗi, anh chỉ là lo lắng cho em. ....”

“Không! Tôi biết anh không có ác ý. .... Người có lỗi là tôi.” Nàng cắn cắn môi, trong lòng thấp phần băn khoăn. “Tối hôm qua nhờ có anh, tôi mới có thể bình an vô sự, tôi thật sự rất cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Hắn có chút cô đơn cười. “Là anh rất đường đột, cảm xúc của em còn chưa thực sự ổn định, anh tùy tiện đụng chạm em, khó trách em lại tức giận.”

“Tôi thật sự không có việc gì!” Nhìn thấy vẻ mặt hắn âm trầm, Phạm Ý Hân tâm căng thẳng, bối rối muốn giải thích “Tôi không phải đang tức giận, chính là..... Chỉ có chút khẫn trương.....”

“Chúng ta đi ra ngoài dạo giải sầu được không? Đem tất cả chuyện không thoải mái hoàn toàn quên đi.”

“Việc này.....” Nhìn khuôn mặt tươi cười chân thành của hắn, kỳ thật nàng rất muốn đáp ứng, lại có chút chần chờ.

Hắn nhìn ra do dự của nàng, cố ý đưa ra thanh âm ôn nhu “Yên tâm, anh chỉ muốn mang em đi ra ngoài mà thôi, em muốn đi chỗ nào, chúng ta đi chỗ đó, lần này đến lượt anh lái xe chở em”

Do dự một lát, nàng rốt cục hạ quyết tâm “Được, chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

Có lẽ, nàng có thể cùng hắn hào hứng nói chuyện, cho dù không thể trực tiếp hỏi hắn, ít nhất cũng có thể thử tâm ý của hắn, cách này so với tự mình suy đoán lung tung còn tốt hơn.

**

Theo yêu cầu của Phạm Ý Hân, Trần Văn Tề lái xe hướng đông bắc về phía bờ biển mà đi. Dọc theo đường đi, hai người vẫn chưa nói chuyện với nhau nhiều lắm, bởi vì nàng luôn nghĩ nên thử hắn như thế nào, mà hắn dường như cũng nhìn ra nàng đang có chuyện phiền não cần suy nghĩ, cho nên biết ý không quấy rầy.

Đến bờ biển, nước biển được ánh mặt trời chiếu xuống có vẻ càng thêm xanh hơn, gió biển mang theo vị mặn thoải đến, làm loạn mái tóc dài đen mượt của nàng.

Nhìn sóng biển nhấp nhô xô bờ, Phạm Ý Hân hít vào một hơi thật sâu, thoải mái nở nụ cười.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, Trần Văn Tề cũng tươi cười theo. “Em thật sự rất thích nhìn biển.”

“Àn, tôi cảm thấy biển thực bao la, rộng lớn, tràn ngập sức mạnh vô hạn, mặc kệ có chuyện gì không thoải mái, nhìn biển lớn vô hạn vô biên, tâm tình của tôi sẽ sáng sủa rất nhiều.”

“Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi.” Thấy tóc dài của nàng bị gió thổi loạn, vòn quanh gương mặt trắng nõn, hắn vươn tay, cẩn thận thay nàng sửa sang lại. “Gió rất lớn, có muốn cột tóc lại hay không?”

Cử chỉ đột nhiên vô cùng thân thiết, khiến tim Phạm Ý Hân lại đập loạn xạ, hai gò má nóng lên, nàng cố gắng làm bộ như không thèm để ý, cười có chút cứng nhắc. “Không sao, tôi thích cảm giác tóc bị gió thổi.”

Hắn gật gù đầu, chú ý sâu sắc tới việc không được tự nhiên của nàng, không nói thêm gì nữa.

Quả nhiên, nàng chán ghét hắn tiếp cận nàng quá mức..... Nhưng, tối hôm qua khi hắn ôm nàng, nàng cũng không biểu hiện ra một tia kháng cự nào, vì sao hôm nay lại thay đổi?

Là hắn làm chuyện gì khiến nàng chán ghét sao? Hay là chuyện tối hôm qua tạo thành bóng ma trong lòng nàng?

Hai người ở bờ biển lững thững bước đi, thưởng thức cảnh biển xinh đẹp, Trần Văn Tề thật cẩn thận đánh giá nàng, chần chờ hỏi: “Chuyện tối hôm qua..... Em không sao chứ?”

“Tôi không yếu ớt đến mức vậy.” Nàng nhún nhún vai, thân nhiên nói “Tôi thừa nhận, tối hôm qua tôi quả thực đã bị kinh hách không nhỏ, bất quá đó là sự kiện xảy ra ngẫu nhiên, cũng đã qua, nhiều lắm sau này cẩn thận một chút, không để cho chính mình có khả năng gặp phải nguy hiểm như vậy.”

“Em thực kiên cường” Hắn cười nhìn nàng, vẻ mặt cùng miệng đều thập phần tán thưởng. “Là anh đã quá lo lắng.”

Trông thấy tươi cười của hắn, mặt của nàng lại đỏ. “Hoàn hảo..... Hơn nữa, tối hôm qua tôi thật sự bị dọa, may mắn có anh.....”

Khuôn mặt tuần tú của Trần Văn Tề cũng hơi hơi phấp phồng, đè thấp thanh lượng, ý tứ không tốt lắm thừa nhận “Kỳ thật..... Tối hôm qua anh cũng bị dọa, vốn anh chỉ lo lắng em tại sao trẻ như thế còn không về nhà, lại biết được em uống rượu sẽ không tự mình lái xe, cho nên mới đi ra bên ngoài chờ em, thuận tiện đi vòng quanh một chút, không nghĩ tới sẽ thấy em bị cướp bóc, nhìn thấy cướp lấy dao muốn đâm thương em, tim của anh thiếu chút nữa ngừng đập.....”

Phạm Ý Hân cúi đầu, căn bản không dám nhìn hướng hắn, tự nhiên cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

“Cám ơn anh.....” Nàng cắn môi nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

Hắn lo lắng cho nàng, chuyện này có thể xác định, nhưng hắn là vì tình cảm gì mà lo lắng cho nàng? Là bằng hữu hay là tình yêu?

“Làm sao vậy?” Hấn khẽ nhủ vậy. “Em mới nảy dường như có chuyện gì phiền não, có muốn nói ra hay không? Có lẽ anh có thể cho em một ít đề nghị.”

“Tôi.....” Khiến cho nàng phiền não là hấn! Nhưng, nàng lại không thể trực tiếp nói cho hấn — đúng! Tôi phiền não, phiền não anh không thích tôi?

“Tôi không biết nên nói như thế nào.....” Nàng cực buồn rầu thở dài, không dám đem nghi vấn trong lòng nói ra tiếng, chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do để cho qua “Kỳ thật, tôi là suy nghĩ chuyện của Tạ Di Thanh.....”

“Tạ Di Thanh?” Trầm Văn Tề sững sờ một chút. “Nàng làm sao vậy?”

“Nói thực ra.....” Ánh mắt nàng dao động, có chút chột dạ. “Đối với nàng, tôi vẫn có chút áy náy, bởi vì chúng ta lừa gạt nàng, tuy rằng..... Là vì tốt cho nàng, nhưng vẫn là chúng ta lừa gạt nàng.....”

Tuy rằng dưới tình thế cấp bách tùy tiện tìm một lý do để thoái thác, nhưng đối với Tạ Di Thanh, nàng thật sự cảm thấy có lỗi. Lúc trước nàng cũng không có nghĩ nhiều như vậy, bởi vì khi đó nàng còn không biết được chính mình thích Trầm Văn Tề, nhưng hiện tại thì không phải.....

Nàng thích hấn, Tạ Di Thanh cũng thích hấn, nàng có thể lý giải tâm tình Tạ Di Thanh, cũng hiểu được cái loại cảm giác chua xót khi thích đối phương, nhưng không được đối phương đáp lại..... Ai, xem như cùng chung cảnh ngộ đi!

Trầm Văn Tề thanh âm ôn hòa an ủi nàng “Là anh sai, em không cần tự trách, chuyện này không liên quan đến em, là anh đã kéo em vào —”

“Đúng..... Vốn dĩ không liên quan đến tôi.....” Nghe hấn nói như vậy, Phạm Ý Hấn tâm đột nhiên co rụt lại, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Không liên quan? Nàng đã hiểu, hấn căn bản chưa từng thích nàng, ở trong mắt hấn, nàng chỉ là một bằng hữu, một người có thể làm bìa chắn giúp hấn loại bỏ đối tượng không thích.....

“Em..... Đang tức giận sao?” Trầm Văn Tề sâu sắc nhận thấy được thái độ nàng chuyển biến, có chút khó hiểu. “Anh cũng không phải muốn lợi dụng em, mà là —”

“Không sao, tôi hiểu được, anh không cần giải thích. Chúng ta là bằng hữu thôi! Giúp đỡ nhau thực bình thường, tôi sẽ không để ý.” Nàng lắc đầu, thần sắc bình thản gần như lạnh nhạt. “Bất quá, anh cũng không thể cả đời đều lấy tôi làm bìa chắn, tôi nghĩ, anh vẫn là nên tìm một người bạn gái thật sự đi —”

“Em hy vọng anh kết giao bạn gái sao?” Ngữ khí của hấn có chút nhanh, có một chút áp lực cảm xúc nào đó.

Hấn còn tưởng rằng trải qua tối hôm qua, quan hệ hai người có thể tiến thêm một bước, dù sao, hấn cũng đã ôm nàng, hơn nữa nàng cũng không hề chống cự tựa vào trong lòng hấn..... Bất quá, theo lời nói của nàng xem ra, dường như là hấn kỳ vọng quá nhiều.

Thanh âm Phạm Ý Hấn chuyển nhỏ “Đương nhiên, chúng ta là bằng hữu, tôi đương nhiên hy vọng anh có thể tìm được nữ nhân thực sự yêu thương.....”

Cho dù, người trong lòng hấn không phải nàng, nàng vẫn hy vọng hấn có thể có được hạnh phúc.

“Anh hiểu được.....” Ánh mắt hấn buồn bã. “Bất quá, trước mắt anh cũng không muốn kết giao bạn gái.”

“Vì sao?” Nàng nhin không được hỏi thăm.

“Không nói cho em biết.....” Tươi cười của hấn có chút chua xót cùng bất đắc dĩ.

Nàng bất mãn nhủ vậy “Nói một chút có sao đâu, quý hẹp hòi!”

Hấn khoi mào mi, trong lòng hơi thay đổi, có chút đâm chiêu đánh giá thần thái lo lắng của nàng. “Kỳ quái, em tại sao đột nhiên đối với cuộc sống tình cảm của anh có hứng thú như vậy?” Điều này làm cho tâm tình đang xuống thấp của hấn rung lên.

“Bởi vì.....” Nàng cứng lại, nào dám đem nguyên nhân chân chính nói ra tiếng, chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do “Vừa vặn nói đến chuyện Tạ Di Thanh, nhất thời có chút cảm xúc, cho nên mới tò mò hỏi anh.”

“Chỉ như vậy?” Trầm Văn Tề mỉm cười, dễ dàng nhìn thấu lòng của nàng.

Xem ra, cố gắng của hấn bắt đầu có hiệu quả. Tình cảm của nàng đối với hấn, hấn là đã không đơn thuần chỉ là tình bạn.

“Vô nghĩa!” Phạm Ý Hấn đề cao thanh lượng, ý đồ lấy tức giận che giấu xấu hổ trong lòng “Nếu không thì sao?”

“Không sao.” Hấn cười thả lỏng nàng một chút, không muốn quá mức bức bách nàng, nếu nóng vội, chỉ tạo thành hiệu quả ngược lại, đó cũng không phải là điều hấn muốn. “Đã giữa trưa, em đói bụng chưa?”

“Àn, có một chút.” Phạm Ý Hấn gật gật đầu, bởi vì đề tài dời đi mà âm thầm nhả khí.

“Vậy đi thôi, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm.” Trầm Văn Tề đi trở về, biết ý thả chậm cước bộ, để cho nàng có thể đuổi kịp.

“Được.” Nàng đi ở bên cạnh hắn, không biết nên buồn hay vui.

Tuy rằng xem ra hắn đối nàng vô tình, nhưng ít nhất nàng có thể xác định một chuyện, hiện tại hắn cũng không có nữ nhân nào trong lòng, chỉ cần hắn vẫn độc thân, nàng còn có cơ hội.

Thật vất vả mới phát hiện tâm ý chính mình, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ lỡ.

*****

Tuy nói sẽ không dễ dàng bỏ lỡ, nhưng nàng nên bắt đầu cố gắng từ đâu?

Phạm Ý Hân ngồi ở trong phòng, lâm vào khổ tư, mặc dù ở trên thương trường nàng cũng không có ý lùi bước, nhưng đối với chuyện tình cảm, nàng hầu như có thể nói là không có kinh nghiệm gì.

Cho nên, cho dù hiểu được mình thích Trầm Văn Tề, hy vọng có thể khiến cho hắn cũng yêu thích nàng, nàng cũng không biết nên làm như thế nào.....

Sau khi lo lắng thật lâu, nàng cảm thấy di động, bấm một tổ dãy số.

“Này?” Giọng nữ trầm ổn xuyên thấu qua ống nghe truyền đến, biểu hiện chủ nhân có tính cách bình tĩnh lý trí. “Tiểu Hân sao?”

Nghe được thanh âm bạn tốt Hứa Bội Quân, giọng điệu của nàng không tự giác hớn hờ hơn. “Đúng, là mình, gần đây như thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm, cậu thì sao?”

Phạm Ý Hân đáp a ập ứng “Ách..... Kỳ thật, mình gần đây có một chuyện phiền não, muốn thỉnh giáo kiến của cậu một chút.....”

“Thỉnh giáo?” Hứa Bội Quân lập tức phát giác sự khác thường của nàng. “Mình nghĩ, hẳn không phải là chuyện công việc đúng không?”

Nàng cười gượng hai tiếng. “Ha ha, cậu vẫn thông minh như vậy.....”

“Đừng cố tăng bốc mình, nói xem là chuyện gì.”

“Chính là..... Chính là chuyện tình cảm.....” Nàng càng nói âm thanh càng nhỏ. “Mình muốn hỏi cậu..... Làm sao để khiến cho nam nhân yêu thích mình.....”

Phốc một tiếng, bên kia di động quả nhiên Hứa Bội Quân nhin không được cười ra tiếng. “Tiểu Hân, nam nhân cậu hỏi là Trầm Văn Tề sao?”

Phạm Ý Hân vừa thẹn vừa giận lại kinh ngạc. “Cậu làm sao mà biết?”

“Mình đương nhiên biết, bất quá, cậu kéo dài tới hiện tại mới phát hiện mình thích hắn, có phải quá muộn hay không?”

Mặt nàng đỏ lên, nỗi lòng lại bắt đầu hỗn loạn. “Mình..... Mình cũng không hiểu được! Mình trước kia vẫn cảm thấy chính mình thực chán ghét hắn, chỉ cần chuyện gì có liên quan đến hắn tuyệt đối không phải chuyện tốt, nhưng..... Gần đây hắn từ nước ngoài du học trở về, tình huống bắt đầu thay đổi.....”

Nàng mơ hồ nhắc tới những phát sinh từ sau khi hắn trở về, bao gồm chuyện Tạ Di Thanh, ngày kỷ niệm tròn ba mươi năm kết hôn của ba mẹ, còn có chuyện Trầm Văn Tề cứu nàng như thế nào.

“..... Hắn thực ôn nhu, thực săn sóc, giúp mình làm rất nhiều chuyện, đối với mình thật sự tốt lắm, mình lúc trước còn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao có khi nhìn thấy hắn tìm lại đập nhanh, còn nghĩ rằng là vì rất chán ghét hắn, đến lúc thấy hắn vì mình không để ý nguy hiểm đánh cướp, mình mới hiểu được, kỳ thật mình đã sớm lặng lẽ thích hắn, mà hiện tại, giống như biến thành yêu.....” Nhớ tới Trầm Văn Tề đối với nàng rất tốt, mặt của nàng càng hồng, nội tâm tràn đầy nhu tình.

“Nguyên lai Trầm Văn Tề là dựa vào chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này, mới khiến cậu phát hiện tâm ý chính mình, thật sự là không đơn giản.”

“Kỳ quái.” Phạm Ý Hân không rõ “Vi sao giọng điệu của cậu nghe qua một chút cũng không kinh ngạc?”

Hứa Bội Quân cười khê “Mình không phải đã sớm nói với cậu từ trước sao? Từ lúc học đại học đã cảm thấy hai người hắn là một đôi, bất quá khi đó các người thường đầu qua đầu lại, có khả năng cũng chưa phát hiện cảm tình với đối phương.”

“Đi?” Nàng sững sốt một chút, lập tức kinh ngạc mở lớn miệng. “Đợi chút, ý của cậu là..... Hắn đối với mình cũng có cảm giác như vậy sao?”

Hứa Bội Quân thờ dài. “Tiểu Hân, tuy nói tình yêu có khi sẽ làm người trong cuộc thấy không rõ sự thật, nhưng cậu cũng quá tri độn đi. Cậu trước kia thường cùng Trầm Văn Tề âm ỷ đến âm ỷ đi, nhưng hắn vài lần đều cố ý đưa cậu về ký túc xá, việc này không phải chứng minh hắn rất coi trọng cậu sao?”

“Đó nói không chừng là vì chúng mình từ nhỏ đã nhận thức, mà hắn lại được ba mẹ mình nhờ cậy, mới có thể đặc biệt chú ý an toàn của mình!”

“Được rồi, cho dù mới đầu có thể xuất xuất phát từ hữu nghị, nhưng nghe cậu nói chuyện phát sinh gần đây, đó tuyệt đối không phải hai chữ ‘Hữu nghị’ là có thể dễ dàng giải thích.” Hứa Bội Quân còn thật sự khuyên nài, “Tiểu Hân, hãy nghe mình nói, cậu đã xác định yêu thương hắn, vậy đem tâm tình của cậu nói cho hắn, có khi nữ nhân cũng cần có dũng khí chủ động.”

“Thật vậy sao?” Phạm Ý Hân thập phần khẩn trương, thanh âm cũng run nhẹ. “Mình sợ, nếu mình hướng hắn thông báo, mà hắn căn bản không thích mình, cự tuyệt mình, mình nhất định sẽ thực thất vọng, rất khó chấp nhận, sau đó không khí sẽ trở nên thực xấu hổ, nói không chừng về sau ngay cả bằng hữu cũng không làm được.....”

“Tiểu Hân, cậu tại sao có thể trở nên nhát gan như thế?” Thanh âm Hứa Bội Quân trở nên nghiêm túc. “Trước kia cậu luôn luôn không sợ trời, không sợ đất, muốn làm chuyện gì thì nhất định phải làm được, cậu luôn hướng về phía trước, cá tính tràn ngập sức sống, là điểm hấp dẫn người khác nhất, tin tưởng mình. Cũng tin tưởng chính cậu được không?”

Nàng trầm mặc trong chốc lát, tâm hồn loạn rối cực có quyết định. “Cậu nói đúng, mình không nên do dự, mặc kệ kết quả thông báo là tốt hay xấu, mình đều phải đối mặt.”

Hứa Bội Quân thoải mái nở nụ cười. “Đúng vậy, cậu nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

Tâm ý đã quyết, Phạm Ý Hân tâm tình cũng thoải mái hơn. “Rất may cậu đánh thức mình.”

“Nếu thông báo thành công, nhớ rõ gọi điện thoại cho mình biết một tiếng.”

“Được, bất quá, nếu mình thất bại, sẽ tìm cậu khóc kể, cậu nên hảo hảo an ủi mình.” Nàng đã tính đến khả năng xấu nhất.

“Đương nhiên, chúng ta là bằng hữu mà!”

“Cảm ơn, mình sẽ cố gắng.” Tuy nói chuyện tình cảm cũng không phải chỉ dựa vào cố gắng là đủ, nhưng nàng sẽ dùng toàn lực ứng phó, cho dù kết quả cuối cùng không như mong muốn, nàng cũng có thể nói cho chính mình, nàng đã cố hết sức.

“Cố lên, chúc cậu may mắn.”

Sau khi chấm dứt trò chuyện, Phạm Ý Hân ngồi dựa vào trên giường, hít sâu một hơi, mới cảm lấy di động gọi cho Trầm Văn Tề, di động chỉ vang một tiếng đã được tiếp.

“Xin chào, tìm anh có việc sao?” Thanh âm của hắn vẫn ôn hòa như vậy.

“Àn.....” Vừa nghe thấy thanh âm của hắn, tâm nàng thật vất vả mới bình tĩnh lại bắt đầu xôn xao. “Ngày mai sau khi tan tầm anh có rảnh không?”

“Có, làm sao vậy?” Khó được nàng chủ động gọi cho hắn, khiến cho hắn vừa mừng vừa sợ.

“Chúng ta hẹn nơi gặp mặt, nói chuyện một chút được không?”

“Được, hẹn chỗ nào?” Hắn đáp ứng thật sự sáng khoái.

“Quán cà phê Gluck, 6 giờ rưỡi, có thể chứ?”

“Có thể.” Trầm Văn Tề đáp ứng không chút do dự nào, dự cảm kỳ lạ nào đó nói cho hắn, chuyện muốn nói ngày mai, đối với hai người bọn họ mà nói thật quan trọng yếu.

Hơn ba năm chờ đợi của hắn có lẽ sẽ được đền đáp.

“Àn, vậy ngày mai gặp, ngủ ngon.” Sau khi tắt di động, Phạm Ý Hân như trút được gánh nặng thở ra một hơi thật dài.

Ngày mai, đáp án của hắn sẽ quyết định nàng cao hứng hoặc bi thương, nhưng mà bất luận như thế nào, nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Hạnh phúc, do chính nàng sáng tạo.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Quán cà phê Gluck

Tuy rằng giờ hẹn là 6 giờ rưỡi, nhưng Phạm Ý Hân đến sớm hơn, ngồi ở góc yên lặng, nàng nắm chặt hai tay, nội tâm hoảng loạn.

Cho dù đã hạ quyết tâm, nhưng sợ hãi của nàng vẫn chưa biến mất. ....

Ở trong lúc nàng miên man suy nghĩ, kẻ đầu sỏ làm cho nàng phiền não rốt cục xuất hiện.

“Thật có lỗi.” Trầm Văn Tề cười yếu ớt ngồi xuống ở đối diện nàng, “Em chờ có lâu không?”

“Không có, tôi cũng vừa mới đến.” Phạm Ý Hân thuận miệng đáp, suy tư về việc nên mở miệng như thế nào.

Sau khi gọi đồ uống, Trầm Văn Tề lập tức đề cập đến chủ đề chính “Em hôm nay tìm anh, là muốn nói với anh chuyện gì?”

“Tôi. ....” Nàng cúi đầu, quấy trên mặt cà phê, muốn nói lại thôi. “Anh có nhớ, có một lần anh cùng tôi nói qua, chúng ta làm bằng hữu so với làm địch nhân tốt hơn hay không?”

“Anh nhớ rõ.” Hân nheo mắt lại, không dấu vết quan sát nàng.

“Từ lúc nhỏ đến giờ, chúng ta nhận thức hơn mười năm, lúc trước luôn âm ỷ đến âm ỷ đi, bắt quá, gần đây từ kẻ địch biến thành bằng hữu, thay đổi rất lớn. ....” Nàng căn bản không dám ngẩng đầu nhìn hân, cảm thấy tim mình đập thật nhanh, rất nhanh, trong đầu cũng loạn rùng rục.

Hân khoi mào mi, chuyên chú nhìn nàng, chờ mong nàng nói ra lời nói hân muốn nghe. “Cho nên?”

“Tôi không biết nên nói như thế nào mới tốt. ....” Cho dù cúi đầu, nàng cũng có thể cảm nhận được tầm mắt của hân chăm chú nhìn trên người mình, khiến cho nàng khẩn trương không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

Xong rồi, nàng nói không nên lời. .... Rõ ràng đã hạ quyết tâm, nhưng. .... Nàng nói không thành lời!

“Em làm sao vậy? Có việc gì cứ nói.” Hân thủ dẫn đường nàng.

Phạm Ý Hân nhú mày, môi hồng nhuận mím quá chặt chẽ.

Không biết vì sao, thái độ hòa hoãn cùng miệng của hân, đột nhiên làm nàng tức giận.

Đáng giận! Vì sao nàng lại yêu thương hân? Khi nàng phiền não đến đòi mạng, vì sao hân còn có thể bình tĩnh như vậy?

Nàng ngẩng đầu, bất mãn nhìn chăm chăm hân. “Không có việc gì, chuyện gì cũng không có.” Lại cẩn thận ngẫm lại, nàng cảm thấy. .... Hân căn bản là không thích nàng, nếu hân cũng thích nàng, hân sẽ giống nàng bất an mới đúng.

Một khi đã như vậy, vậy nàng làm sao muốn dễ dàng đem tâm ý chính mình nói thành lời?! Nàng tình nguyện trước mắt duy trì tình trạng làm bằng hữu như trước, sau đó chậm rãi tìm kiếm phương pháp làm cho hân yêu thương nàng.

Trầm Văn Tề nhú mày, dễ dàng nhìn ra biểu tình biến hóa của nàng, “Em đang tức giận?”

“Không có.” Phạm Ý Hân miễn cưỡng bài trừ mỉm cười.

“Em rõ ràng đang tức giận, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Tôi nói không có việc gì.” Cho dù có cũng không nói cho hân! Nàng hiện tại lại đột nhiên cảm thấy, hân thật sự là người đáng ghét nhất toàn thế giới!

“Thật sự không có việc gì?” Hân một chút cũng không tin tưởng.

“Thật sự không có việc gì!” Nàng đáp chắc chắn.

Trầm Văn Tề yên lặng nhìn nàng, sau đó thở dài. “Được rồi, vậy đến lượt anh có việc.”

Từ ngôn hành và thái độ gần đây của nàng, hân có thể khẳng định, nàng chính là như hân đã hy vọng yêu thích hân, hân cũng không hy vọng bởi vì sự lùi bước của nàng, khiến cho khoảng cách hai người thật vất vả và kéo tới gần lại càng lúc càng xa.

“Anh có việc?” Phạm Ý Hân trừng lớn mắt.

Hân ôn nhu cười, vẻ mặt thật sự. “Đúng, anh cũng có chuyện rất trọng yếu muốn nói với em.”

Nếu nàng nói không nên lời, vậy để hân đến nói thay nàng.

“Nói đi.” Nàng lại nhú mày, cảm thấy số lần nhú mày gần đây của mình gia tăng từng ngày, nếp nhăn đều nhanh chóng xuất hiện.

“Được.” Hân đột nhiên cầm tay nàng đang đặt trên mặt bàn, đôi mắt tối tăm nhìn thẳng nàng, thổ lộ bằng giọng điệu chân thành “Anh yêu em, anh hy vọng có thể lấy kết hôn làm điều kiện quyết định để kết giao với em, em nguyện ý làm bạn gái anh không?”

Những lời này từ trước khi xuất ngoại vẫn giấu ở trong lòng hắn, hôm nay, rốt cục có thể chính miệng nói cho nàng.

Phạm Ý Hân ngây ngẩn cả người, tay cứ để cho hắn nắm như vậy, ngây người 5 giây. Sau khi nàng lấy lại tinh thần, lập tức thu hồi tay mình, vừa sợ vừa giận. “Gạt người!”

Trầm Văn Tề sớm đoán trước được nàng sẽ có phản ứng này, hơi hơi cười khổ. “Anh không có lừa em, chúng ta nhận thức lâu như vậy, cãi nhau thì cãi nhau, nhưng anh cho tới bây giờ chưa từng lừa gạt em, trước kia đã không, hiện tại cũng không, tương lai lại càng không.”

Ai, lần đầu đối với người ta thông báo, đôi lần đáp án lại là chỉ trách hắn gạt người? Thật sự là khiến người ta thương tâm!

“Không. .... Không có khả năng, anh làm sao có thể yêu em? Chúng ta luôn âm ỷ đến âm ỷ đi, hơn nữa khi anh xuất ngoại còn cố ý gạt em, trong lúc ở nước ngoài học, cũng chưa từng liên lạc với em. ....” Nàng trong đầu loạn thành một đống, các loại cảm xúc hỗn tạp, không thể tự hỏi.

“Anh trước đó từng nói qua với em, yêu hoặc không yêu, có khi chỉ là một loại cảm giác, không có lý do gì. Từ tiểu học đến đại học, chúng ta vẫn đối lập, anh thường bị em làm tức giận đến chết khiếp, cảm thấy em thực phiền, thực chán ghét, nhưng nhìn thấy bộ dáng em tức giận, lại cảm thấy thực đáng yêu.”

“Anh nghĩ. .... Anh hẳn là thật lâu trước kia đã yêu thích em, chính là vẫn không phát hiện, đến khi anh chuẩn bị xuất ngoại du học, mới đột nhiên nghĩ đến, nếu ra nước ngoài tỏ vẻ chúng ta sắp phải tách ra, anh sẽ có một đoạn thời gian rất dài không thể gặp mặt em. ....” Hít một hơi thật dài, thần sắc hắn có chút ảo não. “Khi đó anh đột nhiên cảm thấy rất khó khăn, thực luyến tiếc, mới hiểu được anh đã yêu thương em—”

“Nói vậy!” Phạm Ý Hân đột nhiên đánh gãy hắn, sắc mặt nàng phỉm hồng, tâm tình lộn xộn. “Nếu anh thích em, luyến tiếc xa cách em, vì sao khi đó không nói cho em biết tâm ý của anh?”

Nghe thấy hắn nói hắn yêu nàng, nàng đương nhiên thực vui vẻ, nhưng có càng nhiều hoài nghi và không tin, bởi vì ngôn từ cùng hành vi của hắn căn bản làm người ta thấy mâu thuẫn!

“Anh trước khi xuất ngoại không phải có đi sang nhà em sao? Lần đó anh vốn đã định nói cho em tâm ý của anh, nhưng khi đó em thực chán ghét anh, anh sợ em không tin anh, cự tuyệt anh, huống hồ, cho dù em nguyện ý chấp nhận anh, anh vẫn như cũ muốn xuất ngoại du học, chúng ta vẫn phải chia cách. .... Đối với anh mà nói, đã rất thống khổ, anh không muốn khiến em giống anh phải chịu loại dày vò này.” Hắn khẩn thiết giải thích, hy vọng có thể khiến cho nàng tin tưởng lời nói của hắn.

“Anh nói là thật sao?”

“Đương nhiên là thật, em hẳn là so với anh hoàn hảo rõ, tình hình đối lập của chúng ta lúc trước có bao nhiêu nghiêm trọng, không phải sao?”

“Đúng vậy. ....” Nàng không thể không thừa nhận. Xác thực, lúc trước nàng đối với Trầm Văn Tề trình độ phản cảm rất nhiều, nếu hắn đột nhiên thổ lộ, nàng nhất định sẽ nghĩ hắn cố ý chọc nàng, chẳng những không tin tưởng, ngược lại lại càng thêm chán ghét

“Em không biết được, khi anh ở nước ngoài du học, ngoại trừ cố gắng làm nghiên cứu, chính là lo lắng cho em.” Chỉ cần có chút không gian, hắn sẽ nhớ tới nàng, bao gồm bộ dáng nàng tức giận, bộ dáng vui vẻ, lần lượt xoay quanh ở trong đầu hắn.

“Lo lắng em cái gì?” Sự thông báo chân tình của hắn, dần dần rút đi ngờ vực vô căn cứ của nàng, khiến cho lòng của nàng không hề bố trí phòng vệ, bắt đầu tin tưởng hắn.

“Lo lắng em yêu thích nam nhân khác. May mắn, ba năm này em vội vàng công tác, không có thời gian kết giao bạn trai. Em biết không? Khi anh về nước, rất hy vọng có thể nhìn thấy em tới đón máy bay, nhưng em không tới. .... Cho nên anh biết, em nhất định vẫn thực chán ghét anh. ....” Con người đen xuất hiện một tia bi thương, thanh âm của hắn chuyển thấp.

Nhìn thấy vẻ mặt hắn như vậy, Phạm Ý Hân tâm thu nhanh, nhìn không được đem oán hận chất chứa trong ba năm tất cả đều nói hết ra “Còn không phải là anh không tốt, ai bảo anh lúc đó xuất ngoại cũng không nói với em trước một tiếng, em nghĩ rằng anh cố ý gạt em, chọc giận em, hại em tâm tình thật không tốt, mới có thể càng chán ghét anh.”

“Thực xin lỗi. ....” Hắn lại cầm tay nàng, ôn nhu thỉnh cầu “Tha thứ cho anh được không?”

“Hiện tại đã biết nguyên nhân, em sẽ không tiếp tục tức giận.” Lúc này đây, nàng không hề bỏ tay khỏi hắn. “Bất quá, em muốn anh nói lại lần nữa. ....”

“Cái gì?”

Mặt nàng đỏ như đặc tượng phiên gia*. “Lời anh vừa thổ lộ với em. .... Nói lại lần nữa được không?” (* có thể là đỏ giống như quan công hay như người VN mình hay nói là giống như gấc vậy)

“Đương nhiên được.” Hắn nở nụ cười, đáy mắt sùng nịch cùng yêu say đắm không bao giờ cần che giấu nữa. “Anh yêu em, anh hy vọng có thể lấy kết hôn làm điều kiện quyết định để kết giao với em, em nguyện ý làm bạn gái anh không?”

“Được. ....” Nàng cúi đầu, mặt vừa đỏ vừa nóng, tâm tình hạnh phúc và thỏa mãn trước nay chưa từng có.

*****

Khi về nhà, hai người không lái xe, mà lựa chọn đi xe điện ngầm, lại cùng nhau đi trở về nhà.

Hai người sóng vai đi tới, Trầm Văn Tề tự nhiên nắm cả người Phạm Ý Hân, thấp phần thân thiết.

“Hân, anh có việc muốn hỏi em.” Trong lòng hân vẫn có nghi vấn chưa được giải đáp.

“Chuyện gì?”

“Em trước kia đến cuối cùng là vì nguyên nhân gì chán ghét anh?”

“Cái gì!” Phạm Ý Hân ngậy người một chút, đồ khỏi cái miệng nhỏ nhắn. “Nguyên lai anh thật sự không nhớ rõ.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn lắm.” Nàng ngưng ngưng cười cười. “Anh có nhớ tình hình lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay không?”

“Ân, anh nhớ rõ khi đó nhà anh vừa chuyển đến bên cạnh nhà em, ba mẹ em mang theo em tới nhà anh làm quen, đúng không?”

“Đúng vậy, ngày đó mẹ em nướng một quả táo phái làm lễ gặp mặt, ba mẹ anh cùng ba mẹ em nói chuyện phiếm tán gẫu thật sự khoái trá, quả táo phái kia để tự hai tiểu hài tử chúng ta phân chia, nhớ rõ không?”

“Anh nhớ ra rồi, là do anh chỉ trích em một mình ăn hết quả táo phái kia sao?”

“Đó là do anh nói anh không thích ăn đồ ngọt, em mới một mình ăn hết.” Nhớ tới chuyện cũ, nàng vẫn cảm giận bất bình. “Kết quả anh sau đó cư nhiên ở trước mặt ba mẹ chúng ta cười em là quỷ tham ăn, hại em quá mất mặt!”

Trầm Văn Tề đầu tiên là sùng sốt, lập tức bật cười. “Nguyên lai vì chuyện nhỏ như vậy, em lại ghi hận lâu tới vậy?”

Khi đó hân cũng không phải cố ý cười nàng, chính là nhìn nàng một cô gái kiều nhỏ đáng yêu như vậy, cư nhiên một mình có thể giải quyết hết toàn bộ quả táo phái, với người đối đồ ngọt không hứng thú gì như hân, thật sự hoảng sợ, mới có thể vui đùa một chút, cũng không có ác ý, không nghĩ tới sẽ làm nàng tức giận như vậy.

“Cái gì việc nhỏ, chuyện đó liên quan tự tôn một nữ hài tử, thực nghiêm trọng!” Phạm Ý Hân bất mãn chửi hân một chút. “Anh chính là như vậy, mới có thể thường chọc em tức giận, ngu ngốc!”

Hân phóng thấp tư thái, ôn nhu nhận lỗi. “Tốt lắm, là anh không đúng, anh làm bị thương tâm của em, thực xin lỗi, tha thứ cho anh được không?”

Nàng tà nghệ hân “Anh thật sự biết sai rồi?”

“Ân, thực xin lỗi, tha thứ anh đi?” Hân thành tâm thành ý, chỉ hy vọng nàng có thể không tiếp tục giận hân.

“Vây cũng còn được.” Phạm Ý Hân nghĩ nghĩ, quyết định cũng thẳng thắn nói ra tâm ý chính mình “Kỳ thật, em hôm nay hẹn anh, là muốn nói cho anh biết..... Em thích anh..... Bất quá, vừa thấy anh lại nói không nên lời, hoàn hảo anh đã mở miệng trước, bằng không, em không biết được tới khi nào thì mới dám thông báo với anh.”

Hân đã đem tâm ý chính mình đều nói cho nàng, nếu nàng gạt hân, có lẽ rất không công bằng với hân.

“Anh đã sớm biết.” Hân nhẹ nhàng cười, không chút nào kinh ngạc.

Nàng mở to mắt. “Anh có biết?”

“Ân, từ trước khi xuất ngoại, anh đã biết được mình yêu thương em, cho nên, sau khi anh về nước nhiệm vụ hàng đầu, chính là cố gắng thay đổi quan hệ đối địch của chúng ta, hy vọng em cũng có thể yêu thương anh.”

“Vây anh đối với em tốt như vậy, săn sóc như vậy, đều là vì khiến cho em không hề chán ghét anh?” Nàng hồi tưởng tình hình hai người ở chung gần đây, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ.

Hân cười đắc ý. “Đúng vậy, nhưng anh mất rất nhiều công phu.”

“Đi?” Phạm Ý Hân có chút bất mãn. “Vây Tạ Di Thanh tới tìm anh, anh nói em là bạn gái của anh, cũng là cố ý đem em liên lụy vào?”

“Không, đó là đúng dịp.” Miệng hân bất giác giơ lên, tươi cười luôn luôn tao nhã trở nên có chút quỷ tà. “Bất quá, nói thật ra, anh rất cảm tạ nàng, bởi vì nhờ nàng, anh mới có cơ hội tiếp cận với em.”

Ngày đó khi ở trước mặt Tạ Di Thanh đem nàng lâu nhập trong lòng, hân dường như muốn hướng Tạ Di Thanh nói lời cảm tạ, càng muốn nhân cơ hội hiếm có tỏ rõ nỗi lòng, chính là thời cơ chưa tới, chỉ có thể cố gắng nhẫn nại.

Có trời biết, một khắc khi buông nàng ra, hấn luyến tiếc cỡ nào!

“Thực quá đáng!” Nàng chu miệng lên, nói lời thầm oán, lại càng giống như làm nũng.

“Đừng nóng giận, anh làm như vậy cũng là vì khiến em chấp nhận anh.” Hấn kề sát vào nàng, hơi thở ấm áp mon man trên vành tai của nàng, “Em hẳn cũng biết được dụng tâm lương khổ của anh chứ?”

*****

“Em hiểu được.....” Phạm Ý Hấn hai má nóng lên, khẽ cắn môi đỏ mọng, không quá tự tại.

“Em thật đáng yêu.” Bộ dáng của nàng làm lòng Trầm Văn Tề rung động, nhìn không được hôn trộm hai gò má mềm mại của nàng một chút.

Nàng hoảng sợ, trực giác muốn tách khỏi, động tác của hấn lại nhanh hơn, một phen ôm thắt lưng của nàng, khiến cho nàng không thể động đậy.

“Hấn.....” Hấn ở bên tai nàng nỉ non “Đừng trốn anh.”

Nàng thẹn thùng cúi đầu, thanh âm trở nên rất nhỏ “Em..... Em không phải muốn trốn, chỉ là.....”

Chán ghét, may mắn trong ngõ nhỏ không có những người khác, nếu để cho người ngoài thấy, sẽ có nhiều lời bàn tán.

“Em thẹn thùng?” Hấn thưởng thức bộ dáng nàng ngượng ngùng, chỉ cảm thấy giờ phút này nàng đẹp quá, rất động lòng người, khiến cho hấn nhìn không được lại muốn âu yếm.

“Ấn.....” Nàng đỏ mặt gật gật đầu.

“Đừng thẹn thùng, chúng ta đã là người yêu.” Trầm Văn Tề đem nàng lâu nhập trong lòng, nhẹ nhàng hôn tóc đen dài mượt của nàng, thở dài thỏa mãn. “Anh chờ ngày hôm nay đã đợi hơn ba năm, anh yêu em, rất yêu, rất yêu, yêu đến không thể tự kiềm chế được.”

Phạm Ý Hấn ôm lưng rộng lớn của hấn. “Em cũng yêu anh.....”

Hấn nâng cằm của nàng lên, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi mềm mại của nàng.

Bất quá, hấn chỉ thoáng đụng chạm một chút liền rời đi, không nghĩ quá mức táo bạo khiến nàng sợ hãi.

Nàng đem mặt chôn ở trong lòng hấn. “Tim của em đập rất nhanh.....”

“Anh cũng vậy.” Hấn chậm rãi vuốt ve tóc dài của nàng, thanh âm do dự vọng mà hơi hơi khàn khàn “Có muốn..... Cho tim em đập nhanh hơn một chút nữa không?”

“Đi?” Nàng hoang mang ngẩng đầu, đang muốn hỏi rõ ràng hàm nghĩa trong lời hấn nói, hấn lại đột nhiên hôn trụ nàng.

Lúc này không phải chỉ là môi cùng môi chạm nhau, mà là càng sâu nhập, càng hôn kịch liệt.

Lưỡi của hấn linh hoạt tách môi nàng ra, tham nhập trong đó liếm, hút, khiêu khích cảm quan của nàng, khi thì ôn nhu, khi thì cuồng liệt, khiến cho nàng khó có thể chống cự, chậm rãi, nàng bắt đầu thử đáp lại hấn, không hề chỉ là người bị động.

Gắn bó giao tiếp, tất cả thâm tình đều được gửi hết qua nụ hôn này, không cần ngôn ngữ, cũng có thể đem tình ý đầy ngập nhấn gửi cho đối phương.

Giống như đã lâu, hai người rốt cục tách ra, Phạm Ý Hấn đầu óc có chút choáng váng, chỉ có thể tựa vào trong lòng hấn nhẹ nhàng thở.

“Đi thôi, nhanh về nhà.” Mang theo tươi cười thỏa mãn, hấn ôm nàng theo hướng trở về nhà.

Phạm Ý Hấn lại đột nhiên dừng cước bộ, chần chờ không quyết.

“Làm sao vậy?” Trầm Văn Tề tràn đầy quan tâm hỏi nàng.

“Em suy nghĩ..... Nên nói chuyện của chúng ta cho ba mẹ biết như thế nào.....”

“Yên tâm, anh dám cam đoan, bọn họ vừa nghe thấy chúng ta quen nhau, nhất định cao hứng vô cùng, nói không chừng còn có thể lập tức thúc giục chúng ta kết hôn.” Cha mẹ hai nhà vẫn luôn hy vọng hai người có thể kết giao, hiện tại như bọn họ mong muốn, bọn họ khẳng định sẽ vui ngất trời.

Phạm Ý Hấn buồn rầu nhú mày. “Em chính là lo lắng việc này.....”

“Em không muốn kết hôn với anh?” Hấn cũng nhú mày, tâm tình nhất thời từ vui sang buồn.

“Không phải không muốn.” Nàng vội vàng giải thích, trên hai má xinh đẹp nhiễm màu hồng. “Chỉ là..... Chúng ta vừa mới bắt đầu kết giao, em hy vọng

có thể để tự chúng ta quyết định.”

Hắn mỉm cười gật đầu. “Anh hiểu được.”

“Anh thật sự hiểu được?”

“Đương nhiên, anh với em ý nghĩ giống nhau. Bất quá, anh cảm thấy em không cần lo lắng quá độ, bởi vì ba mẹ chúng ta đều rất tâm lý, tuyệt đối sẽ không bắt buộc chúng ta làm chuyện chúng ta không muốn làm.”

Phạm Ý Hân nghĩ nghĩ, thoải mái nở nụ cười. “Anh nói đúng, là em suy nghĩ quá nhiều.”

“Anh cùng em về nhà hướng Phạm bá bá, Phạm bá mẫu báo cáo chuyện chúng ta đang kết giao, em lại theo theo anh về nhà, nói một tiếng với ba mẹ anh, được không?”

“Được…….” Mặt của nàng càng đỏ hơn, trong lòng lại thập phần cao hứng.

Hắn có thể hiểu hết ý nghĩ của nàng, tỏ vẻ hắn để ý nàng, tôn trọng nàng, có thể yêu thương hắn, cùng hắn ở cùng một chỗ, thật tốt.

*****

Năm năm sau quán cà phê Gluck

Góc ghế sofa, một đôi người yêu ôm nhau.

Trầm Văn Tề ôm nữ nhân âu yếm, ôn nhu nói nhỏ “Hân, hôm nay công việc như thế nào?”

“Hoàn hảo, anh thì sao? Nghiên cứu phát triển hệ thống mới có phải mệt muốn chết hay không?” Phạm Ý Hân tựa vào trong lòng nam nhân âu yếm, thể xác và tinh thần hoàn toàn thả lỏng, những vất vả do công tác ban ngày đã biến mất không dấu vết.

“Không đâu, anh đã quen.” Hắn vuốt ve tóc đen bóng loáng của nàng, cười khẽ. “Hơn nữa có em ở bên cạnh anh, anh một chút cũng không mệt.”

“Lại dỗ em.” Nàng cười nheo nhẹ mũi hắn.

“Như vậy đã cho là dỗ em?” Trầm Văn Tề một tay ôm nàng, một tay từ trong túi tiền lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ cột đoạn dây tinh xảo. “Vậy có phải kêu anh nên hối lộ em?”

“Cho em sao?” Phạm Ý Hân tiếp nhận hòm, tò mò xem kỹ.

Đáy mắt hắn cất giấu một chút khản trương. “Đúng, bởi vì hôm nay là ngày rất trọng yếu.”

“Ngày rất trọng yếu?” Nàng hoang mang trừng mắt nhìn, muốn nhanh chóng mở hòm.

Trầm Văn Tề vội vàng ngăn cản nàng “Không được, em trước hãy đoán xem hôm nay là ngày gì, đoán đúng rồi mới có thể mở ra.”

“Hôm nay là ngày gì?” Nàng bắt đầu cố gắng suy tư. “Sinh nhật của em? Không đúng, sinh nhật em còn ba tháng nữa mới đến. .... Kỷ niệm ngày chúng ta kết giao? Cũng không đúng, một tuần nữa mới đến. ....”

Trái lo phải nghĩ, nàng tại sao vẫn không thể nghĩ ra hôm nay là ngày gì.

“Ài, ngày trọng yếu như vậy em cũng không nghĩ ra…….” Trầm Văn Tề lắc đầu, thờ dài, thất vọng từ trong tay nàng cầm lại hòm. “Nếu không thể đoán ra, anh đành phải thu hồi lại lễ vật vậy.”

“Đợi chút!” Nàng muốn cướp lại hòm.

Hắn lại đem hòm giơ lên cao, khiến cho nàng lấy không được. “Không thể, em đoán không được vốn không có lễ vật.”

“Nhưng em thật sự không nhớ được.” Nàng chu miệng lên, rầu rĩ không vui.

Kỳ quái, hôm nay rốt cuộc là ngày gì, vì sao nàng lại không thể nhớ được? Nếu là ngày rất trọng yếu, nàng không có khả năng không nhớ rõ!

“Nếu thật sự không thể nhớ được…….” Trầm Văn Tề mỉm cười, ánh mắt chớp động một chút thâm ý. “Được rồi, vậy để anh nói cho em biết tốt hơn.”

“Nói mau!” Nàng thập phần nóng vội.

“Hôm nay…….” Hắn còn thật sự nhìn nàng, thông thả mà kiên định tuyên bố “Là ngày kỷ niệm anh hướng em cầu hôn.”

Trong mắt nàng đầy kinh ngạc, hắn mở hòm ra, bên trong lộ ra nhẫn kim cương xinh đẹp lóe sáng. “Hân, em có nguyện ý gả cho anh không?”

“Em. ....” Phạm Ý Hân kinh ngạc nhìn hân, kinh hi nảy ra, vừa muốn cười lại vừa muốn khóc. “Em đương nhiên nguyện ý!”

“Thật tốt quá!” Trầm Văn Tề lấy hân ra đeo cho nàng, sau đó nhẹ nhàng mà hôn xuống lưng tay nàng, “Hôm nay là ngày anh hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất trong đời.”

Nàng lắc đầu, khóe mắt mang theo nước mắt vui sướng “Không đúng, hôm nay không phải ngày hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất của chúng ta.”

“Không phải sao?”

“Không phải, bởi vì sau này mỗi một ngày, chúng ta sẽ càng hạnh phúc, khoái hoạt hơn.” Nàng mỉm cười, ôm chặt hân, gương mặt xinh đẹp động lòng người ánh đồ ửng “Em yêu anh.”

Hân hôn lên môi mềm mại của nàng, khi nụ hôn tràn miên nồng nhiệt qua đi, hân ở môi nàng ní non nói lời yêu thương chân thành “Anh cũng yêu em, cả đời cũng thế, thẳng đến vĩnh viễn.”

Giờ đây, bọn họ đã không phải là oan gia đối lập tranh cãi ầm ĩ, mà sắp trở thành vợ chồng cả đời, hạnh phúc, đang chờ bọn họ sáng tạo.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Biến Thân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.